

ALO 153, Büyükşehir ve "..miş gibi" Hizmet Bir Çukurun Hikayesi

Ne zaman yol ortasında bir çukur görsem aklıma Orhan Veli gelir, üzülürüm. Bu memlekette açılıp da kapatılmayan ya da bir önlem alınmayan çukurlar 35 yaşında bir güzel şairden başka kimbilir kimleri öldürmüştür benim bilmediğim diye düşünürüm. Ama vakit iletişim vakti; elimizden ne geliyorsa yapmak, önlem almıyorlarsa almalarını sağlamak lazım. Ben de öyle yaptım(ya da öyle yapmayı hedeflemiştim). Mahallemizin yepyeni kaldırımının ortasında açılan çukurunun bir fotoğrafını çektim ve Mavi Masa'ya gönderdim twitter üzerinden. Bundan sonra okuyacaklarınız bu diyalogun parçalarıdır:

Aydan Öz >> s.3

Yerel Seçimlere Giderken
Ankara ve Kent Tahayyülleri

Oğulcan Orhan >> s.6

Totalitarizme Giden Yolun
İnşası Hızlandı

Erhan Muratoğlu >> s.7

Demokrasi, Az Sonra!

Aydın Bodur >> s.7

Bu Evler Konuşuyor

Gülistan Aydoğdu >> s.9

ODTÜ'nün Fidanları

Arif Şentek >> s.11

Ankara Forumları: Nasıl Bir Kent

Ankara Forumları'ndan >> s.14

Bir Kara Delik Olarak
Aşk ve Mekan'ın Belleği

Nefin Pera >> s.19

Hacettepe'de III. Macsabal
Oyun Pişirimi Sempozyumu

Ufuk Tolga Savaş >> s.22

TRİPOD ve Tamirci Ali Usta

Şehit Adem Yavuz Sokak'ta TRİPOD'u, fotoğrafla uğraşanlar iyi bilir. Fotoğrafçılar için adeta bir cennettir, Tripod. Makineniz için neye ihtiyacınız varsa ya da özellikli bir baskı mı almak istediniz, hemen işiniz görülür. Özel bir parça mı lazım, Mahmut Bey'e bir telefon açmanız yeterlidir. Sizin için neyin daha iyi olacağını da analizini yapar ve istediğiniz makineyi, malzemeyi mutlaka bulur, getirir. Sadece yeni ürünler mi? Tripod, size bozulan/kırılan makinenizin yeniden tamir olanağını da sunar. Yılların (fotoğraf makinesi) tamircisi Ali (Değer) Usta, emrinde hazır. Tüm Ankaralı fotoğrafçılar tanır Ali Usta'yı ama biz yine de ondan söz etmek için, bir kere daha yanına gideceğiz ve söyleyeceğiz...

Abo/Can/Solfasol - Foto: Can Mengilibörü >> s. 21

Yerel Yönetimlere Katılım Nasıl Olmalı?

Ankara'daki forumlar her pazartesi bir koordinasyon toplantısında bir araya geliyor. Bu toplantıların değişmez gündemi yerel yönetimlere katılım meselesi. Kâr odaklı kararlardan, şehrin her gün biraz daha çok inşaat şantiyesine benzemesinden; gürültünün, kirliliğin, çirkinliğin artmasından; yeşilin ve ortak yaşam alanlarımızın azalmasından, evlere hapsolmuş olmaktan bıkkınız. Belediye meclislerinde, il genel meclislerinde bizi temsil edenler ne yapıyor habersiziz. Yapılanın, yıkılanın, israf edilenin hesabını bilmiyoruz.

Berivan Eliş >> s. 10

9 Soruda 100.Yıl ve ODTÜ'de Neler Oluyor?

Bugün çevik kuvvet, TOMA ve biber gazı korumalı yol çalışması ara vermeksizin devam ediyor. İş makineleri 24 saat uyumuyor, uyutmuyor.

Peki, 100. Yıl Mahalle sakinlerinin ve ODTÜ öğrencilerinin karşı çıktığı, Büyükşehir belediye başkanının hakkında "neden halka soracakmışım?" türünde beyanatlar verdiği bu "yol meselesi" gerçekte nedir?

TMMOB Şehir Plancıları Odası Broşüründen >> s. 12,13

ODTÜ Ormanı Hakkında Az Bilinen Gerçekler:

Ankara'nın doğal bitki örtüsü, Orta Anadolu'nun tipik bitki örtüsü olan bozkırdır. Ankara şehir merkezine en yakın doğal orman, şehrin güney doğusunda bulunan Beynam Ormanı'dır. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Kampüsü (diğer bir deyişle uydu görüntülerine baktığınızda şehrin güney batısını kaplayan büyük yeşil alan) ise tamamen insan eliyle yeşillendirilmiştir.

Kampüsteki ilk ağaçlandırma çalışması 1961 yılında, Kemal Kurdaş'ın rektörlük görevine getirilmesiyle başlamıştır...

Aydan Özkil (Foto: Ender İplikçi) >> s. 11

Ender İplikçi

Ender İplikçi

Ankara Forumlarından Kadınlar Kahvaltıda Buluştu Yeni Bir Dünya İçin Direniş ve İsyan Büyüyor

Ankara forumlarından kadınlar, Güvenpark Kadın Forumu'nun çağrısıyla, 27 Ekim 2013 Pazar günü Mülkiyeliler Birliği'nde yapılan kahvaltıda bir araya geldi.

Kahvaltuya Güvenpark Kadın Forumu, Dikmen Dayanışması, Seğmenler, Eryaman, Ethem Sarısülük Parkı, Çayyolu Üç Fidan Parkı, Zülfü Kadın Yaşam Parkı, Çayyolu Türkkonut Halk Meclisi, İlker Dayanışması, Keçiören Dayanışması, Saimekadın

Parkı, Batıkent İlkyerleşim Mahalle Meclisi Kadın Komisyonu, Turgut Özal Mahalle Meclisi, Anıtpark forumlarından kadınlarla, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'ndan kadınlar ve çağrı üzerine bireysel olarak gelen kadınlar katıldı.

Kahvaltı sonrasında Gezi Direnişi sırasında kadınların, eylemlerde, forumlarda biriktirdiği mücadele deneyimleri paylaşıldı. Deneyim aktarımının ardından tüm bu mücadele birikiminin 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü kapsamında Ankara'da yapılacak etkinliklere aktarılması ve bu amaçla yapılabilecek çalışmalar konuşuldu.

Tüm halka ve özellikle kadınlara yönelik devlet şiddetinin, kadın cinayetlerinin ve kadına yönelik şiddetin arttığı, AKP gericiğinin kadın bedeninin denetimine yönelik söylem ve politikalarının kadına yönelik şiddete dönüştüğü, kadın istihdam paketinin kadını yoksullaştırdığının ve güvencesizleştirdiğinin vurgulandığı konuşmaların ardından 25 Kasım'da kadınların tüm isyan birikiminin "Şiddete Karşı Kadın Buluşması"nda bir araya gelinebileceği ifade edildi.

21 Kasım Perşembe günü yapılacak Güvenpark Kadın Forumu ile birlikte 25 Kasım gününe kadar birbirini besleyecek farklı etkinlikler yapılabileceği konuşuldu.

Etkinlik içeriklerine dair getirilen önerilerde, ileride bir medya takip çalışmasının kurulmasına katkı sağlayacak şekilde kadın ve medya çalışması; kadın cinayetlerinin, polis şiddetinin konu alınacağı etkinlikler ve tüm kadınların etkin katılımına açık drama, koro, dans, metin atölyelerinin oluşturulabileceği ifade edildi.

Haziran isyanının sürekliliğini sağlama çabası içerisinde olan forumlardan kadınların 25 Kasım sürecinde kadın mücadelesi veren bütün örgütlerle mücadeleyi büyütmek üzere bir araya gelmesi gerektiği; 7 Kasım Perşembe günü yapılacak daha geniş bir kadın forumunda çalışmaların genelleştirilmesi, zenginleştirilmesi, ortaklaştırılması kararı alındı.

Yine Şiddete Karşı Kadın Buluşması için 7 Kasım Perşembe günü yapılacak kadın forumunun (Mimarlar Odası toplantı salonu, Saat 18.30) hazırlıklarını ve getirilen önerilerle ilgili ön hazırlıkları yürütmek üzere bir çalışma grubu oluşturuldu. 25 Kasım sonrasında da yeniden bir araya gelerek bu birlikteliğin devam ettirilmesi kararı alındı. . guvenparkkadin@gmail.com

FEMEN Türkiye, Bir Varmış Bir Yokmuş!

Uluslararası feminist eylem grubu FEMEN, "FEMEN Turkey" adlı Twitter hesabından Türkiyeli kadınlara yaptığı "üstsüz fotoğrafla destek" çağrısı kısa sürede yanıt buldu. Ancak destek eylemlerinde bulunan üç göstericiden ikisi bir gün sonra FEMEN'e verdikleri desteği çektiklerini açıkladılar.

FEMEN Twitter hesabından, "Türk kadınları birleşin! Haklarınız için mücadele edin! Göğsünüzde politik mesajınızın yazılı olduğu üstsüz bir fotoğrafınızı bize gönderin!" mesajını paylaştı. Mesajın ardından, Koç Üniversitesi'nden bir kadın gösterici ODTÜ Direnişine destek vermek üzere, Kadıköy'de ise başka bir kadın gösterici ise göğsünde bayrak ve "savaş hayır" yazısı ile yan çıplak olarak FEMEN Türkiye'nin ilk protestolarını yaptılar. Amerika'da yaşayan bir başka Türkiyeli kadın da eyleme destek verdi.

Ancak aynı gün FEMEN hesabından gönderilen ve semavi dinlere hakaret içerikli olduğu söylenen twitler sebebiyle, Türkiye'den destek veren her iki gösterici de FEMEN'e olan desteklerini çektiklerini açıkladılar. abo/solfasol

Victoria's Secret'a Başbakan Örtüsü

AVM'ler kenti haline gelen Ankara'nın 21. AVM'si Başbakan tarafından açıldı. Başbakan Erdoğan'ın açılış ardından AVM içindeki gezisi sırasında, dünyaca ünlü kadın iç çamaşırı markası Victoria's Secret mağazasının kepenkleri kapatıldı. Böylece Başbakan, kadın aksesuarlarından korunmuş oldu. Başbakan gittikten sonra Victoria's Secret'a, kepenklerini tekrar açma izni verildi. Abo/solfasol

Gazeteciler, Oyuncular, Diziler Derken Sıra Sunuculara Geldi.

Taraf Olmayan Bertaraf Oluyor!

Son aylarda ortalık işinden atılan gazeteciler, sunucular, oyuncular, sözleşmeleri feshedilen dizilerden geçilmiyor. Hükümetten geldiği bilinen baskılarla Nuray Mert, Doğan Akın, Mehmet Altan, Can Dündar, Ece Temelkuran, Yavuz Baydar, Ayşenur Arslan, Hasan Cemal ve daha birçok gazeteci çalıştıkları gazetelerden veya televizyonlardan kovuldular yakın zamana kadar. Sonra dizi oyuncularına ve dizilere geldi sıra.

Gezi Direnişi'ne Gezi Parkı'na giderek destek veren oyuncular, sunucular, hedef gösterildiler, tehditler aldılar. TRT 1'de yüksek reyting alan fenomen dizi "Leyla ile Mecnun"un oyuncularını, yapımcılarını, dizi ile birlikte kapının önüne konuldular.

Örtünmek isteyen kadınlara getirilen kıyafet serbestisinin konuşulduğu günlerde; bir kadın sunucu dekoltesi dolayısıyla, AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik tarafından hedef gösterildi ve aynı gün işinden oldu. AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, bir televizyon röportajında "Dün bir kanaldaki yarışma programında sunucu öyle bir kıyafet giymiş ki olmaz bu yani. Kimseye karıştırmamız yok ama çok aşırı. Dünyada da kabul edilemez" diyerek Gözde Kansu'yu hedef gösterdi. Kansu aynı gün ATV tarafından kapı dışarı edildi... ATV iş aktinin feshinin başka gerekçeleri olduğunu söylediye de bu tesadüf inandırıcı bulunmadı.

Gözde Kansu'nun işine son verilmesi, aralarında çeşitli forumların da olduğu demokrasi güçleri tarafından protesto edildi. Beşiktaş Abbasağa Parkı Forumuna katılanlar, Barbaros Bulvarı'nı yürüyerek ATV binasına geldiler. Kadınların ön saflarda yürüdüğü eylemde, erkekler de arka saflarda yürüyerek destek verdi. Hüseyin Çelik'in açıklamasına tepki gösteren grup, Gözde Kansu'yu sloganlarıyla destekledi. Kanal önünde TOMA ve çevik kuvvet ekipleri beklerken, grubun basın açıklamasını bina önünde yapmasına izin verilmedi. abo/solfasol

Ethem'in Davasında Gereği Düşünölmüş:

Katil Polis Memuru Telekonferans ile Yargılanacak

Ethem'in davasını izlemek üzere binlerce yoldaşı, 28 Ekim'de Ankara Adliyesinin bahçesini doldurdu. Mahkeme boyunca yaşananlar, Polisin ve mahkemenin tutumu Ethem'i öldüren sanık polisin adalet dahil, devletin tüm güçleri tarafından korunuyor olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Mahkemede yine hukuksuzluklar yaşandı. Sanık polisin duruşmaya gelmemiş olmasına rağmen, güvenlik güçleri duruşma öncesinde Adliye çevresine kalabalık bir polis gücü yığıldı.

Mahkeme, hem içeride hem dışarda gergin bir havada geçti. Mahkeme heyeti, Ethem'in katili polisin tutuklanarak duruşmaya getirilmesi talebini reddetti. Böylece polis memuru A.Şahbaz, 2 Aralık'a ertelenen duruşmaya da katılmayacak. Mahkeme, Ethem'i öldürdüğü

şüphe götürmeyecek kanıtlarla belli olan polisi telekonferans ile yargılamaya karar verdi.

İkinci Duruşmaya da Polis Müdahalesi

Sanık polisin tutuklu yargılanmasını mahkeme heyetince reddedildiği öğrenince Adliye bahçesindeki kalabalıktan küçük bir grup tepkisini Adliyenin kapılarını zorlayarak gösterdi. Bu tepki, bahçede bekleyenler tarafından kısa sürede yatıştırılmasına rağmen polis güçleri, adalet için bekleyen kalabalığı, yine TOMA'lardan sıkılan ilaçlı su ve biber gazı bombalarıyla dağıtmayı tercih etti.

Atılan biber gazları Adliye Sarayının içindekileri de etkiledi. Polis saldırısı sonrasında, tazyikli ve ilaçlı su ve biber gazı kapsülleri ile ağır yaralananlar oldu. Saldırdan sonra yaralananlar dahil 20'ye yakın protestocu, şiddetle gözaltına alındı. Polisin, kaçması mümkün olmayan engelli vatandaşların üzerine de biber gazı ve ilaçlı su sıkıldığı görüldü.

Gözaltına Alınanlar Bir Gün Sonra Serbest Bırakıldı!

Adliye önündeki kalabalık daha sonra Güvenpark'ta Ethem'in öldürüldüğü noktada tekrar toplandı. Ethem'in duruşması için İstanbul'dan destek için gelen arkadaşlarının Gezi Parkı'ndan getirdikleri toprak, Ethem'in kurşunlandığı yere bırakıldı. Güvenpark'taki protesto gösterisine polis müdahale etmedi. Göstericiler olaysız bir şekilde dağıldı. Duruşma günü gözaltına alınanlar da bir gün sonra serbest bırakıldılar. abo/solfasol - foto: Can Mengilibörü

Freedom House, "2013 İnternet Özgürlüğü" Raporunu Açıkladı: "Türkiye'de 2012'ye Göre İnternette Baskı ve Yasaklamalar Çoğaldı"

Freedom House'un her yıl yayımladığı rapor toplam 60 ülkede gelişen sosyal olaylar incelenerek hazırlanıyor. 2012 yılının değerlendirildiği raporda Türkiye, "kısmen özgür" ülkeler arasında yer aldı. Dünya sıralamasında, Türkiye kendisine Angola, Ruanda, Bangladeş, Kırgızistan, Uganda, ve Libya gibi ülkelerin gerisinde 38. sırada yer bulabildi.

Raporda Türk yetkililer tarafından 30 bin web sitesinin yasaklandığı söylenerek uluslararası web portalları ve sosyal paylaşım ağlarındaki kişi paylaşımlarına en yüksek yasaklama isteğinin Türkiye, Çin ve İran'dan geldiği belirtildi. Raporda ayrıca AIHM'de dava açan bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının, Türkiye'yi, Google'ın sitelerine erişimi engellediği için mahkum ettirdiği hatırlatılıyor ve yine müzisyen Fazıl Say'ın attığı bir tweet nedeniyle hapisle cezalandırılmasına dikkat çekiliyor. freedomhouse/abo/solfasol

ALO 153, Büyükşehir ve "..miş gibi" Hizmet Bir Çukurun Hikayesi

Aydan Öz

Ne zaman yol ortasında bir çukur görsem aklıma Orhan Veli gelir, üzülürüm. Bu memlekette açılıp da kapatılmayan ya da bir önlem alınmayan çukurlar 35 yaşında bir güzel şairden başka kim bilir kimleri öldürmüştür benim bilmediğim diye düşünürüm. Ama vakit iletişim vakti; elimizden ne geliyorsa yapmak, önlem almıyorlarsa almalarını sağlamak lazım. Ben de öyle yaptım (ya da öyle yapmayı hedeflemiştim). Mahallemizin yepyeni kaldırımının ortasında açılan çukurunun bir fotoğrafını çektim ve Mavi Masa'ya gönderdim twitter üzerinden. Bundan sonra okuyacaklarınız bu diyalogun parçalarıdır:

27 Haziran 2013; aydanoz: 7 yılın sonunda daha henüz bir buçuk ay önce yapılan kaldırımımız bir aydır bu halde; gün geçtikçe de içine çöp doluyor. Adres 12419 nolu durak yanı. Bilginize.

27 Haziran 2013, Mavimasa: Merhaba, talebinize istinaden oluşturulan başvuru numaranız 315608'dir. Tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır.

2,4,5 Temmuz 2013, aydanoz: (çukurda son durum temalı fotoğraflar, zira bu esnada içi çöple dolup dolup boşalıyor)

6 Temmuz 2013, Mavimasa: Merhaba, başvurunuz kontrol edilmiş olup, işlem aşamasında olduğu görülmüştür. Gelen cevap doğrultusunda tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır. Bilgilerinize sunar, iyi günler dileriz.

16 Temmuz 2013, aydanoz: başvurumuzu nereden kontrol ediyorsunuz? 15 günden fazla oldu ve durum hala böyle.

17 Temmuz 2013, Mavimasa: Merhaba, başvurunuz kontrol edilmiş olup işlem aşamasında olduğu görülmüştür. İletmiş olduğunuz görsel ile birlikte başvurunuz tekrar ilgili birime iletilmiş ivedilikle çözümlenmesi istenmiştir. İlginize teşekkür eder, iyi geceler dileriz.

2 Ağustos 2013, aydanoz: Merhaba 315608 nolu başvurum ile ilgili web sitenizden sonuç alamıyorum. Yardımcı olur musunuz?

2 Ağustos 2013, Mavimasa: Merhaba, talebinize istinaden oluşturulan kaydınız kontrol edilmiş olup, başvurunuzun işlem aşamasında olduğu görülmüştür. İşlem sonuçlandığında tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır. İlginize teşekkür eder, iyi günler dileriz.

2 Ağustos 2013, aydanoz: bunun için yasal cevap verme süresi 15 gün değil miydi? 1 aydan fazla oldu ben başvuru yapalı. Bu süreçte çukur kendi ekosistemini oluşturdu. Bir süre daha kapatmazsanız, bu sefer kapatılmaması için başvuru yapacağım.

22 Ağustos 2013, Mavimasa: Merhaba, bahse konu alanda gerekli çalışmalar en kısa sürede tamamlanacaktır. İlginize teşekkür eder, iyi günler dileriz.

22 Ağustos 2013, aydanoz: 2 aydır beklediğim cevap tam da buydu! Çok teşekkürler, kolay gelsin.

3 Eylül 2013, aydanoz: merhaba, acaba bu en kısa zaman 3 vakte kadar gibi bir şey mi? 3 ay geçti, durum hiç değişmedi.

3 Eylül 2013, Mavimasa: Merhaba, belirttiğiniz durum tekrar değerlendirilmesi için ilgili birime iletilmiştir. Bilgilerinize sunar, iyi günler dileriz.

13 Eylül 2013, aydanoz: mahalle 3 gündür inşaat alanıydı ve çukurumuz hala açık. Bakın çukur kapansın demiyorum, neden kapatılmıyor, sorumlusu kim bunu soruyorum. 4 ay oldu, en azından bunu yapabilirsiniz.

13 Eylül 2013, Mavimasa: Merhaba, ilettiğiniz duruma istinaden gerekli inceleme ve müdahalenin yapılabilmesi için tekrar ilgili birime yönlendirme yapılmış olup, gelen

cevap doğrultusunda tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır. İlginize teşekkür eder, iyi günler dileriz.

13 Eylül 2013, aydanoz: her seferinde aynı şeyi söylüyorsunuz, hiçbir şey değişmiyor. Sizi size şikayet ediyorum ve yeni bir başvuru numarası istiyorum.

13 Eylül 2013, Mavimasa: Merhaba, önceki başvuruza istinaden oluşturulan ve konunun değerlendirilerek ivedi olarak tarafınıza bilgilendirme yapılması yönündeki talebinizin belirtildiği başvuru numaranız 356307'dir. Gelen cevap doğrultusunda tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır. Bilgilerinize sunar, iyi günler dileriz.

11 Ekim 2013, aydanoz: sizden hala bir haber alamadım. Kaç ay oldu 4 mü 5 mi?

11 Ekim 2013, Mavimasa: Merhaba, talebinize istinaden oluşturulan kaydınız kontrol edilmiş olup, başvurunuzun işlem aşamasında olduğu görülmüştür. Gerekli değerlendirmenin ardından ilgili birimden gelen cevap doğrultusunda tarafınıza bilgilendirme yapılacaktır. İlginize teşekkür eder, iyi günler dileriz.

Sonuç: Bugün 16 Ekim, henüz hiçbir şey yapılmadı.

Bütün bu süreç boyunca aslında biraz da Mavi Masa'nın işlevselliğini sorgulamak istemişim ve ne yalan söyleyeyim umudum da vardı. Daha önce hatırlayanlarınız olacaktır, toplu taşıma saatlerinin uzatılması ile ilgili talebimizi gerek sosyal medyadan gerekse elden imza teslim ederek kendilerine bildirmiştik. O zamandan bu yana o konuda da bir değişiklik olmadı ama o konu belki de Mavi Masa'nın etki alanını aşan bir konuydu. Diğer yandan bir çukurun kapatılmasını bile sağlayamamak... İşte bu büyük bir sorun.

O zaman ne diyelim;

Yeni başlayanlar için Ankara, ders bilmem kaç: Aradığınız belediyeye şu anda ulaşamıyoruz, lütfen yerel seçimlerden hemen önce tekrar deneyin.

Ya da:

Yeni başlayanlar için Ankara, ders bilmem kaç: Aradığınız toplumcu belediye henüz bu topraklara gelmedi; Mavi Masa yalanına inanmayın, sonuç hep hüsrandır.

Bir Merdiven ve İki Tarz-ı Siyaset

Mehmet Onur Yılmaz

Gezi'den bu yana kimsenin tam olarak ne olduğunu tarif edemediği bir "yeni siyaset" konuşuluyor her yerde. Ne olduğu, kimi temsil ettiği bilinmeyen bir siyaset bu, hayalet gibi bir şey. Ele gelmiyor, gözle görülmüyor ama her yerde etkisini hissettiriyor. Siyasi partiler, sendikalar, odalar herkes kendine bir çekidüzen verme peşinde. Müjde! Herkesin aradığı "yeni siyaset" in izine Solfasol olarak biz rastladık. Fotoğrafta gördüğünüz, Kuleli Sokak'ı Turgutlu Sokak'a bağlayan merdivenli sokakta "eski" ve "yeni" tarz-ı siyasetin hızlı ve net bir karşılaşması yaşandı eylül ayında. Bakın, okuyun; belki size de yardımcı olur eski ve yeni siyasetin farkını anlamak konusunda. Zira ben pek güzel aydınlandım.

Ağustos ayı sonunda bir pazar sabahı bir kısmını fotoğrafta da görebileceğiniz bir grup genç, ellerinde fırça ve boyaları ile merdivene çalışmaya koyuldular. İçlerinden birisi (Simay) merdiven üzerine desen çizerken diğerleri de çizilmiş bu desenlerin boyamasını yapıyorlardı. Onların bu incelikli çabasına şahit olan mahalleli ise bu çabayı desteklemek ve memnuniyetlerini paylaşmak için çay, kahve, kek, bisküvi ve bazen biraz da sıkıcı olabilecek muhabbet desteği sunmaya başladılar ekibe. Yıllardır yan yana apartmanlarda oturan, hatta aynı apartmanda oturup da hiç tanışmamış insanlar bu gençler sayesinde tanış oldular bir iki saat içinde. Merdiven üstünde bir muhabbettir sürdü bütün gün. Bu boyama işi iki hafta boyunca hafta sonları devam etti. Mahallelinin desteği de aynı şekilde sürdü. Gençler bir hareketle mahalleliyi bir araya getirmiş, bir arada iş yapar hale getirmişlerdi.

Tam burada araya girip merdivenin boyanmasına ilişkin amacı da yazmalıyım. Bu merdiven boyama etkinliğinin amacı bildiklerimizden biraz farklı. Şöyle ki: Ekipten Simay'ın babası her

gün bu merdivenlerden işe gitmekte. Eylül'ün 19'u ise Simay'ın babasının doğum günü. Babasının yazın sıcak zamanlarında merdiveni kullanmaya ara vermesini fırsat bilen Simay ise babasına bir doğum günü hediyesi olarak merdivenin sağ yanını, yani babasının her gün çıktığı tarafı onun için boyamaya karar vermiş. Arkadaşları da ona destek vermeyi kabul edince işe koyulmuşlar. Simay'ın planı ise merdivenin sağ yanını boyandıktan sonra doğum günü sabahı, babası ile birlikte evden çıkmak ve bu merdivenlere geldiğinde onu ne kadar çok sevdiğini söylemek. İşte bu kadar!

Şimdi işin bizi daha çok ilgilendiren kısmına tekrar dönebiliriz. Gençler kendi planladıkları kısmı boyamayı sürdürürken, komşum ve ben mahallelinin ilgisi ve desteğinden ilham alarak gençlere boya, çay-kahve ve iççilik desteği karşılığında merdivenin kalanını da birlikte boyamayı teklif etmeye karar verdik. Sevinerek kabul ettiler. Merdivenlerin yanı başındaki bahçeli dairede oturan bir komşu çevredekilerle konuşma işini üstüne aldı. Aynı hafta merdivenli sokağın her iki başına LÖSEV adına asılan ilanları görünce, etkinliğin LÖSEV'in bir etkinliğiymiş gibi duyurulmasını ve bana haber vermeyi atlamalarını garipsesem de, sevindim. Mahalle hareketine geçmişti işte! Yani ben öyle sandım.

Hikayenin gerisini ekipteki bir arkadaştan dinledim. İşte size "eski" ve "yeni" tarz-ı siyasetin karşılaşması:

İlan edilen gün merdivene gelen bizim boyama ekibi karşılığında badana fırçaları ile iki-üç işçi, birkaç dernek üyesi ve bir de "jimicip" tabir edilen uzun kollu kamerayı görünce önce şaşırılmış; ama asıl şoku badana fırçalarını renkleri özensiz seçilmiş boya kovalarına daldırıp merdivenleri boyamaya başladıklarında

yaşamışlar. Onlar tüm merdivenin kendilerinin başlattığı gibi özenle ve desene göre boyanacağını düşünürken karşılarındaki ekibin ne zamanı ne de sabrı olmadığını; kamera ile çekim yapılan 30-45 dakikalık sürede mümkün olduğunca fazla merdiveni boyamak istediklerini görmüşler. Bir iki anlatmaya ve itiraz etmeye çalışmışlarsa da, en azından emek verdikleri desenleri badana fırçalarından kurtarabilmek için geri durmuş ve badana fırçalarından artakalan küçük bir kısmı boyamaya devam etmişler. Bir iki saat içinde kamera da, badana fırçaları da, onları tutan sinirli yetişkinler de arkalarında 'rengarenk' bir merdiven bırakıp gitmişler.

İşte bu fotoğraftaki merdivenin sol yanı "eski", sağ yanı ise "yeni" siyaseti temsil etmektedir. Tercih sizin!

Devlet İtibarının İadesini İstiyor Ahmet Kaya'ya Cumhurbaşkanlığı Ödülü

Tam da Ahmet Kaya'nın doğum günü olan 28 Ekim'de Cumhurbaşkanlığı'nın internet sitesinde bir haber belirdi. Müzik alanında Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'nün "Müziği, yorumu ve söylemiyle farklı görüşlerden çok sayıda insanı bir araya getirdiği gerekçesiyle" Ahmet Kaya'ya verildiği söyleniyordu. Gazetemiz baskıya girdiği ana kadar Ahmet Kaya'nın ailesinden ödüle ilişkin bir açıklama gelmedi.

Haber, Ahmet Kaya'ya çatal bıçak fırlatılan bir diğer ödül gecesinde, Magazin Gazetecileri Derneği Ödülleri hatırlayanların yüzünü ekşitti.

"Ben bu ödülü İnsan Hakları Derneği adına, Cumartesi Anneleri adına, magazine emek veren gazeteciler adına ve tüm Türkiye halkı adına alıyorum. Önümüzdeki kasette, Kürt kökenli olduğum için Kürtçe bir şarkı yapıyorum ve Kürtçe bir de klip çekiyorum. Bu klipi yayınlayacak yürekli insanların olduğunu da biliyorum." demiş ve "Bu akşam çıkar giderim" şarkısını söylemişti. Ardından çatal bıçak fırlatanlar mı, marş okuyanlar mı ararsınız. Kısa bir süre sonra da, o gece ödül töreninde yapılanlar ve ardından yapılan ırkçı yayınlar üzerine yurdu terk etmek zorunda kalmıştı.

Aradan yıllar geçti ve Cumhurbaşkanlığı Ahmet Kaya'ya Kültür ve Sanat Büyük Ödülü vermek istiyor. Ödülü, "çözüm süreci"nde bir aşama olarak duyuranlar da, bir itibar iadesi olarak duyuranlar da oldu. Oysa Ahmet Kaya'nın itibar iadesine ihtiyacı yok ve hiç olmadı.

O, müziği ile o gün de bugün de yüreğimizin en itibarlı köşesinde iken; o gün ve sonrasında olan biten yüzünden bugün itibara ihtiyacı olan Ahmet Kaya değil Devletin ta kendisidir.

Devlete itibarını iade etme ya da etmeme kararını verme hakkı da Ahmet Kaya'nın ve o dönemin tüm mağdurlarının ve ailelerindir. / Mehmet Onur Yılmaz

Güz Sancısı Sürüyor Gazeteci, Yazar, Mimar Oktay Ekinci hayatını kaybetti.

Mimarlık camiası geçtiğimiz aylarda kaybettiği Gürhan Tümer ve Emre Madran'ın ardından duayen bir ismi daha kaybetti. TMMOB Mimarlar Odası eski başkanlarından, Cumhuriyet Gazetesi yazarı Mimar Oktay Ekinci beyin kanaması nedeniyle bir süredir yoğun bakımda tedavi gördüğü Alman Hastanesi'nde 15 Ekim 2013'te yaşam mücadelesini kaybetti.

Ekinci, 1952 yılında Balıkesir'de doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Mimarlık Bölümü'nü bitirdi. 1978'de Muğla Belediyesi'nde İmar Müdürü olarak göreve başlayan Oktay Ekinci, ilerleyen yıllarda serbest mimarlık yaptı. Mimarlar Odası'nın çeşitli kademelerinde yöneticilik yaptı. 1976'da TİP'e üye oldu, daha sonraları sosyal demokrat mücadele içinde yer aldı. DSP iktidarı döneminde DSP'den İstanbul Belediye Başkanlığı için de adı geçmişti. Ekinci, hayatı boyunca rant peşinde koşan iktidarların, belediyelerin korkulu rüyası oldu. Kültür Varlıklarını Koruma Kurullarında uzun süre görev yaptı. Türkiye'de kentsel ve mimari kültür varlıklarının korunması konusunda bilinç oluşmasına önemli katkılar oldu. 1993 yılından itibaren Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Mimarlık Fakültesi - Şehir ve Bölge Planlama Bölümü'nde ders vermekteydi.

Ölümünden bir gün önce anadilinde kaleme aldığı yazısı 16 Ekim'de Cumhuriyet Gazetesinde yayımlandı. Alıntılarımız yazı şöyle:

'Ayhavar Hastahana'dakilere

Hörmetli ohurlar, bilirsiz, "anadilim"de galeme aldığım bu yazılarımda, Kars'ta 1950'lerde "Ekinci Pedalhanesi"nde basılıp neşredilen "Ayhavar" (yetişin-imdat) "mizah gazetesi"nden ilham alıram. İndi de istedim ki hastahana geçiş bir neçe günü anadilimde sizlerle dertleşim... Bu bayramı hastahana da garşılama, hatta hastahana da keçirmeh nasip oldu. Şükürler olsun, bele de nasip olmayabilirdi... Alman hastahanası'nın nöroloji servisi, meni acil servisten yoğun bakıma alıp yüksek tansiyon darbesiyle ganayan beynime el goyanda, dohtorun ifadesine göre tehlikeyi ucuz atlatmışam... İndi bu yazıyı da hastahana odasında meni ziyaret eden bir yoldaşımın kömeğiyle (yardım) galeme alabilirim...

Neçe olacak?

Peki, yazılı beynim niye ganadı; meni bu hallere tüşürdü? Dohtor dedi ki: "İnden bele (bundan böyle) beynini yormayacan, gafanı her şeye tahmiyacan..." Men de dedim ki: "Başüstle! Emma görek bu ne cür (nasıl) olacak?" Bunu fikrederken gördüm ki odadaki televizyada "Balyoz" davasınan söz açıp... hamı deyir ki: "Huguk galmadı." İndi deyin görüm ay dostlar, meni bu yazılı beynime ne diyim; "Senin eyi olman üçün gerek heç orali olmayasan, aldırılmayasan" diyebilme golay mı? İşte bele bir hastalığa yagalanmışam ki ya beynimi gandıracığam; ya da gerçehleri yoh kabul edecem... Yazılı nörologlar da "iki arada bi derede" galıplar. İstiyirler ki hem hestaları tezlikle eyileşsin, yaralı beyni daha fazla zerer görmesin; hem de olanı biteni doğru gavrayah, eyi anlayah... Ay dostlar bu heberlerle bu mümkün olabilir mi? Bilen varsa meni nörologlarıma da anlatsa eyi olar...

Bayram sevinci

Ay dostlar, Gazet yazılarının eyni zamanda "nağme" (mektup) yerine geçtiğini bilirim amma bir bu gadar yoh... Ara verdikten sonra hastahana'daki Boğaz manzaralı odadan söz eden yazı üzerine gedim ağabeyim mimar Niyazi Duranay bir mesaj gönderdi, eynen deyir ki: "Oktay, Bana bayram sevinci yaşattın, yazmaya başladın, nice bayramlara... Sevgilerimle..." Men de buradan ağabeyime salam gönderirem... İnşallah hemişe yazaram... Tüm dostların bayramı gözle geçsin, nice mutlu, sağlıklı bayramlara, hep birlikte... Galın salamat... 16 Ekim 2013 - Cumhuriyet

Uluslararası Af Örgütü'nden Gezi Parkı Raporu: "Polis Şiddeti Orantısız, Gereksiz ve Gerekçesiz"

Gezi Eylemleri sırasında yaşananları bir rapor haline getirecek yayımlayan Uluslararası Af Örgütü polis şiddetini "orantısız" ve "gerekçesiz" olarak niteledi ve sokaktaki insanların barışçıl gösteri yaptığını belirterek bir tehdit oluşturmadıklarını belirtti.

Rapor, "Türkiye'de toplanma özgürlüğü hakkı, şiddet kullanılarak engelleniyor" başlığıyla yayımlandı. Raporu Gezi eylemleri sırasında yaralanan, gözaltına alınan ve polis şiddetine maruz kalanların tanıklıklarına da yer verildi. Raporu, Haziran sonuna kadar 5000'e yakın gözaltının yapıldığı, 8000'den çok yaralanma olduğu, bu yaralanmalardan 104'ünün kafadan darbe almak suretiyle olduğu belirtiliyor.

Raporun en çarpıcı vurgusu, polisin toplulukları dağıtmak için kullandığı şiddet için gösterdiği gerekçelerin geçersizliği. Polis, toplantı ve gösterilerin önceden bildirimde bulunulmadan yapılması ve bu toplantılarda göstericilerden bir kısmının şiddet kullanmasını müdahalelere gerekçe olarak sunmuştu. Af örgütü ileri sürülen bu gerekçelerin uluslararası insan hakları hukuku uyarınca toplanma hakkının engellenmesi ve müdahale için yeterli olmadığını altını çiziyor. Rapor, şiddete başvurduğu kanıtlanmamış hatta başvurmadığı kanıtlanmış eylemcilerin de gözaltına alındıkları ve haklarında davalar açıldığı tespitini de yapıyor.

Uluslararası Af Örgütü, Türkiye'ye biber gazı satışının yasaklanması gerektiğini bir kez daha tekrarlıyor. Af Örgütü, bu yasağın "Türkiye yetkilileri polisin hak ihlallerine yol açan ya da keyfi güç kullanımına yönelik derhal, bağımsız ve tarafsız soruşturma başlatıncaya ve toplumsal olaylara müdahale araçlarının uluslararası standartlara uygun bir şekilde kullanılmasını sağlayıncaya kadar" devam etmesi gerektiğini de belirtiyor.

Gezi Parkı eylemlerine hükümetin "aşırı tepkisinin" şaşkınlık yarattığını ve "sorumluluk sahibi ve insan haklarına saygılı" bir hükümet olma iddialarının zayıfladığını söyleyen Af Örgütü, hükümete göstericilere yönelik şiddetin azaltılması yönünde çağrıda bulundu. abo/solfasol

Grup Yorum Konseri Bir Kez Daha Engellendi!

Geçmişte konserleri sık sık yasaklanan, engellenen Grup Yorum'un 12 Ekim'de İstanbul Harbiye Açıkhava Tiyatrosu'nda vereceği konser, son anda "bölücü ve yıkıcı faaliyette bulunulacağı" gerekçesi ile iptal edildi.

Bunun üzerine grup üyeleri ve Grup Yorum sevenler, Harbiye Açıkhava Tiyatrosu önünde basın açıklaması yapmak istedi. Polis, yapılacak açıklamaya da izin vermedi. Harbiye'de basın açıklamasına izin verilmeyen Grup Yorum üyeleri, Galatasaray Lisesi önüne yürüyerek buraya basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasının ardından Grup Yorum üyeleri küçük bir de konser verdi. Hep birlikte halay çeken grup üyeleri ve destekçileri olumsuz dağıldı. Abo/solfasol

HDP Kongresinde Gezi Sloganları "Bu Daha Başlangıç!"

27 Ekim Pazar günü toplanan HDP 1. Olağanüstü Kongresine çok büyük bir kalabalık ilgi gösterdi. Ahmet Taner Kışlalı Spor Salonunu ve çevresi partililerle doldurulmuştu. Kongre öncesinde HDP'ye katılan Sebahat Tuncel, Ertuğrul Kürkçü, Levent Tüzel ve Sırrı Süreyya Önder HDP'yi Meclis'e de taşımış oldular.

HDP'nin 1. Olağanüstü kongresinde Yürütme Kurulu ve Danışma Kurulunda yer alan ve destek veren isimler arasında, Nuray Mert, Vedat Türkali, Metin Bakkalçı, Gencay Gürsoy, Yıldırım Türker, Hüda Kaya, Ayhan Bilgen, Mıgırdıç Markosyan, Esmeray, Tarık Ziya Ekinci, Ahmet Kardam, Fatoş Güney, Ahmet Say, Eşber Yağmurdereli gibi isimler de var. Divan Kurulu'nda üyeleri belirlendi. Tuncer Bakırhan, Esmeray, Hüda Kaya, Züleyha Gülüm ve Garo Paylan divana seçildi.

Ankara'da Ahmet Taner Kışlalı Spor Salonu'nda yapılan kongreye, "Bu daha başlangıç" belgisi damga vurdu. Kongrede Abdullah Öcalan'ın barış müzakerelerinin önemine vurgu yapan bir mesajı ile Tayyip Erdoğan'ın hayırlı olması dileğini içeren mesajları da okundu.

Kongrede kürsüye ODTÜ direnişinden bir grup öğrenci de davet edildi ve "Her yer Taksim, Her Yer Direniş" ve "Her Yer ODTÜ Her Yer Direniş" ile "Direniş Her Yerde Rojava'dan ODTÜ'ye" sloganları atıldı. Kongrede açılış konuşmasını Levent Tüzel yaptı. Sırrı Süreyya'nın konuşmasında ise Gezi ve ODTÜ direnişine ve Kürt Özgürlük hareketine göndermeler vardı. Ertuğrul Kürkçü, Kongrede yaptığı konuşmadan sonra fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Kürkçü iki gün sonra hastaneden taburcu edildi. Sağlığının iyi olduğu öğrenildi. Abo/solfasol

Bu Yoldan Tekrar Orman Geçinceye Kadar Mücadeleye Devam !

Ankara Büyükşehir Belediyesi, ODTÜ'nün tespitine göre, 292 çam, 133 dişbudak, 916 ahlat, 293 badem, 58 kavak, 696 diğer yapraklılar olmak üzere 2 bin 388 ağacı bir gecede yok etti! 18 Ekim gecesi, ODTÜ A4 (Yüzüncü Yıl) kapısına bu orman kıyımını durdurmaya koşan öğrencilere polis ve belediye işçisi kılığında kişilerce şiddet uygulanırken, katledilen ağaçların gövdeleri ise onlarca kamyonla olay yerinden uzaklaştırılıyordu. Bir avuç duyarlı öğretim görevlisi, ODTÜ Mezunlar Derneği yöneticileri, ağaçlar kıyılırken uyku tutmamış biz birkaç Ankaralının gözleri önünde bu orman yıkımı sabaha kadar tamamlandı. Bırakın engel olabilmeyi, olan biteni fotoğraflarla belgelemeye çalıştığımızda bile taşlarla, sopalarla alandan uzaklaştırıldık.

Ertesi gün, yol güzergahı "ağaçlardan tamamen temizlenmişti". Belki bine yakın insan ellerinde fidanlarla bu hoyratlığı protesto etmek için eski orman alanına geldiklerinde, ayaklarına takılan köklerden, kesilmiş ama yol kenarında unutulmuş en az 40-50 yaşındaki ağaçların gövdelerinden anladılar saldırının boyutunu. Yok edilen sadece ağaçlar değil, yaşam alanı o orman olan birçok canlıydı. Nitekim bazı tanıklara göre o korkunç gecenin sabahında ODTÜ arazisinde yuvalarında sıkışıp kalmış farelerin çığlıkları duyuluyordu.

Bugün yol inşaatı hala çevre illerden gelen kamyon ve iş makineleri ile yangından mal kaçırır gibi yapılmaya devam ediyor. Geçen yaklaşık onbeş gün içinde ODTÜ'lü duyarlı öğrencilerse, polisin giderek artan şiddetine rağmen protestolarını sürdürdüler. ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, ODTÜ Mezunları Derneği, ODTÜ Asistan Dayanışması, Eğitim-Sen 5 No'lu Şube ODTÜ'lü öğrencileri yalnız bırakmadılar. Aylardır planlanan yolun içinden geçeceği 100. Yıl Mahallesi sakinleri ve 100. Yıl İnisiyatifi seslerini hala hem yetkililere hem kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlar.

Bizimse sabah akşam, sokakta evde, gözümüz kulağımız, Ankaralıların ODTÜ'ye doğru yola çıkan ayak seslerinde idi. İşte şimdi Ankaralı da kentli olmanın gereğini yapacak, savunmaya geçecek, ormanına ve hemşerilerine sahip çıkacaktı. Gezi'nin kılına dokunduramamaya kararlı İstanbullular nasıl akın etmişti parklarına kentin dört bir tarafından? ODTÜ Ormanı'nın savunulması da sadece ODTÜ bileşenlerinin ya da bu yoldan

doğrudan etkilendiği aşık iki mahallenin sakinlerinin sorunu olarak kalamazdı.

Çünkü Ankaralılar için yeşile hasret gözlerimizi dinlendirmenin, ayakkabılardan kurutulup, toprağa dokunmanın, çimlere yayılmanın hasreti düşünce gönlümüze, hala aklımıza gelen ilk yerlerden biri ODTÜ ormanı. Ankara'nın hala soluk alıp verebilen bir kent olmasında bu orman belki de başrolde. Ama ODTÜ Ormanı daha fazlası; dünya üzerinde temelleri insan eliyle atılmış en büyük ekosistem. Onbinlerce ağacının yanı sıra, tilkisi, tavşanı, kaplumbağası, kuşları ile doğayla kent arası sınırdaki bir doğal yaşam alanı pek çok canlı için.

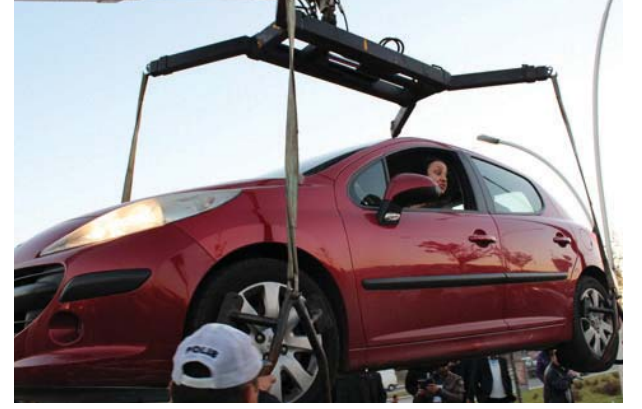
Öte yandan bu ormanın ve ODTÜ kampüsünün komşusu 100. Yıl mahallesi için bu yol, bir otoyolun kenarında yaşamaya mahkum edilmek demek. Daha da vahimi, yakın vakitte bir kentsel dönüşüm projesine dahil olacaklarının habercisi niteliğinde. Yani mülk sahibi olanların belki bir miktar sus payıyla kurtulacağı, mülksüzler içinse muhtemel ki kentin marjına sürülmeleriyle bitecek vahşi bir saldırının başlangıcı bu yol. Yani gözlerimizin önünde hemşerilerimize yaşatılacak bir modern zaman sürgün öyküsünün girişi.

Dahası, ODTÜ ormanının bir gecede yıkımı ve bu yolun tüm karşı duruşlara inat yapımı, biz kendini hemşeri sayanların yaşadığımız alana/kente dair söz söyleme hakkımızın olmadığına muktadirlerce bir kez daha ikrarı. Hangi canlının yaşamının ne kadar ettiğine, ne zaman sonlanacağına; kentte kimin nerede ve nasıl yaşayacağına karar verme erkinin kimde olduğunun bir daha bir daha gözümüze sokulması.

Niyetimiz işte tüm bu haksızlık karşısında ataletini koruyan, ama yüreğinden akan öfkeyi klavyesi başında paylaşmaktan da geri durmayan Ankaralıları biz de bir şeyler yapabiliriz anımsatacak bir küçük eylemciydi.

Bu bireysel bir eylem değildi!

Bu eylem 2388 ağaç öldürülürken evlerinden çıkamayan, ODTÜ'de olamayan arabalı dostlar için eylemi arabalarına taşıma, böylece biraz olsun çoğalma çabası/girişimiydi. Şehrin sultanlarına trafik öyle değil böyle tıkanır deme niyetiydi.

Ama yazık ki, feysbuktan ya da telefonla geleceğini duyuran dostlar muhtemelen Ankara'nın trafiğinde takılı kaldıkları için yetişemediler. Tek arabalık bir eylem yapılmak durumunda kalınsa da eyleme korna çalarak destek veren araçlar da oldu.

"Bu adaletsizliği tek başımıza durdurmak için yine ve yeniden yan yana durmalıyız!"

Devlet adına adaletsizlik ise sürüyor. Şikayet dilekçelerimiz, suç duyurularımız, basın açıklamalarımız, feysbuk paylaşımlarımız, twitterimiz, "adalet"le birlikte "medeniyet" in çöplüğünü boylamakta. Bizlerle "hukukun üstünlüğü"ne dayanarak dalga geçilmekte. "Joker" şehirde, yüzündeki yılışık gülümsemeye bizimle dalga geçiyor. Bizse "Batman"den medet umamayız; hep birlikte uçmalıyız!

Şu andan sonra vicdanımızın sesi doğrultusunda, meşru "sivil itaatsizlik" hakkımızı kullanmaktan başka çaremiz yok. Trafiki tıkalı, gürültü yapalım, kepçeleri buldozerleri zincirleyelim, kamyonların önüne yatalım! O "fişkiye"lerinden kan fışkırdığını haykıralım; Hem insanın hem doğanın kanı! Bu adaletsizliği tek başımıza durdurmak için yine ve yeniden yan yana durmalıyız! Bu yoldan tekrar ORMAN geçinceye kadar, Kuzey Ormanları özgülreşinceye, AVM'ler yıkılıp yerine parklar kuruluncaya kadar, Mücadeleye devam! - Deniz Gümüşel

ODTÜ'ye Destek için 'Duran Araba' Eylemi Bu Araba Bu Yola Gelmez!

Gökçek'in yasadışı oldubittisiyle ODTÜ'den geçecek yoldaki 3000'i aşkın ağacın bir gece içinde yok edilmesi bu hukuksuzluğa karşı durmaya çalışan aktivistleri de harekete geçirdi.

ODTÜ mezunu Deniz Gümüşel ve Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi aktivistlerinden Oğuz Erişik, böyle bir eylemin çağrıcılığıydı. Çağrılarında bu orman katliamına karşı, ODTÜ'lülerin yalnız bırakılmalarını istiyorlardı. Kalem aldıkları çağrı metninde:

"Çok değil birkaç gün sonra, binlerce ODTÜ'lünün ve doğanın el birliği ile on yıllarda yeşerttiği ama şimdi yerinde yeller esen ODTÜ Ormanı'nda bitiveren "3-5 Gün Yolu" devlet töreniyle açılacak. Bu yolun nelere mal olduğunu ve olmaya devam edeceğinizi biliyoruz.

O yüzden ağacı, doğayı, eleştirel bakışı, özerk bilimi, özgürlüğü savunan ODTÜ'lü kardeşlerimizi yalnız bırakmıyoruz. Arabana atla, bugün saat 17:30'da Eskişehir Yolu'ndaki ODTÜ A1 kapısına gel.

Muktedirlere trafik nasıl tıkanmış gösterelim! Devlete halk için var olduğunu, "doğa"nın da "halk"ın da efendisi olmadığını hatırlatmak için gel. ODTÜ'LÜ AĞAÇ VE İNSAN KARDEŞLERİME DOKUNMA demek için gel! BU ARABA BU YOLA GELMEZ demek için gel!"

İşte böyle dediler ve yola çıktılar. Onlar ODTÜ A1 kapısına geldiklerinde, eylem için başka gelenleri göremediler. Ama onlar yılmadılar. Saat 17.30'u gösterdiğinde, Eskişehir yolunda A1 kapısı önünde kontak kapattılar. Polis çekicileri hazır. Hemen geldiler. Çevredeki diğer arabalar, korna çalarak, Deniz'in arabasının kaldırılmasına karşı çıkmak istedi. Ama çevrede onlarca araçla gelmiş olan trafik polisleri, hemen harekete geçti ve korna çalarak eylemi destekleyen herkese ceza yazdı. Abo/Solfasol

DİSK Sosyal-İş Sedikası'nın Leroy-Merlin Grevi Zaferle Sonuçlandı

Leroy-Merlin Mağazalarının Bursa ve Ankara şubelerinde başlatılan grev, 16. gününde işverenin, sendikanın taleplerini kabul etmesi ve grevci işçilerin haklarını vermesiyle sonuçlandı.

AVM çalışanları, çoğunlukla, aşırı sömürü altında, çok ağır koşullarda çalışırlar. Neredeyse tüm gün ayakta, dinlenmeden çalışırlar. İşyerlerindeki mesaieleri zaten uzundur, yolda geçirdikleri süreler de göze alındığında günlük mesaieleri 14 saati bulur. Ücretleri, kimi zaman asgari ücretten bile düşüktür. Çalışma koşulları ve hakları belirsizdir. Patron izin verirse, izin yaparlar. Hatta izinli oldukları günlerde bile işyerine çağırılırlar ve çalıştırılırlar. İş güvenceleri, genellikle yoktur. AVM çalışanlarının sendikalaşması da zordur.

Ancak DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'nın tüm bu zorlukları aşarak örgütlediği AVM işçilerinin Leroy Merlin'in Bursa ve Ankara şubelerinde yürüttükleri mücadelede bu kez kazanan taraf işçiler oldu! 16 gün süren grev süresince, mağazanın tümünde işin durmasını sağlayamamalarına rağmen; ücret artışı, yemek, yol yardımı, çalışma koşulları ve çalışma sürelerinin iyileştirilmesi talepleriyle çıktıkları grevi kazandılar. Sosyal-İş/Abo/solfasol

Yerel Seçimlere Giderken Ankara ve Kent Tahayyülleri

Oğulcan Orhan

Ankara, pek de uzak olmayan bir geçmişte; merkezde meşhur Mustafa Kemal heykelinin (Ankara Zafer Anıtı'dır resmi adı) yer aldığı Ulus Meydanı'na yürüyüşle 8-10 dakika uzaklıkta olan Gençlik Parkı -ki aynı çevre üzerinde 7 müze, 1 anıt, 1 kültür merkezi, 1 devlet tiyatrosu, 1 opera yer alır- ve yine başka bir merkez olan Kızılay'da Güvenpark, Sıhhiye'de Abdi İpekçi Parkı ve Kurtuluş Parkı, güneyde kentin simgelerinden biri olan Atakule'ye yalnızca 10 adım mesafede olan ve Ankara'nın saklı bahçesi olarak da bilinen Seğmenler Parkı (Botanik Park) ve ardılında Kuşulu Park, kuzey-batısında kentin tarihini yansıtan ve önemli turizm merkezi olan Atatürk Orman Çiftliği'yle insanların aklında yer etmiş bir kentti.

Günümüzde bu kent imgelemesi yerini, insanların ekseriyetle merkez(ler)den kaçtığı; Gençlik Parkı'nın yozlaştığı, Güvenpark'ın 7/24 çevik kortejine(!) mahkûm kaldığı, Abdi İpekçi ve Kurtuluş Parkı'nın ülkenin siyasal politikasına kurban gitmiş yoksul kesime tam manasıyla ev sahipliği yapmasından ötürü kent ahalisinin uzaklaştığı, hiçbir modern kentte uygulanmayacak bir politika olan AOC'nin imara açılmasıyla ormanın talan edildiği, ancak öte yandan bu parkların boşluğunun, şehrin en uzak yerlerine yerleştirilmiş, ulaşımın ise, toplu taşıma yetersiz, düzensiz ve pahalılığı yüzünden çoğunlukla özel araçlarla sağlandığı, metrosuz, otopark ücretlerine tâbi olan parklarla (Mogan, Harikalar Diyarı, Göksu vb.) doldurulduğu, merkezin ise insana/yayaya ve meydan kültürü yerine; temel amacın kapalı alanlar olduğu AVMLere, iş merkezlerine mahkûm edildiği bir kent imajına bıraktı.

2 uzun cümlede özetlemeye çalıştığım Ankara'nın dünü ve bugününün (ve de muhtemel geleceğinin) vebâlini yalnızca Melih Gökçek'e yıkmak, basiretsizliği ne kadar ön planda olursa olsun, yersiz olacaktır. Gerçek şu ki, Ankara özelindeki bu 'kentin evrilme süreci' (değişim demek hafif kaçır) geniş perspektifle bakıldığında; esasında hükûmetin neoliberal politikalarının kentlerde yarattığı ağır tahribattır.

Bugün Ankara'yı ve Türkiye'yi yönetenlerin daha çok plaza, daha çok AVM, daha çok kapalı alan, daha geniş (transit) yollar; kısaca 'daha çok asfalt ve daha çok beton' hedefi gütmesinin altında kolektiviteden uzak, doğrudan tüketim toplumu beklentisi ve hedefi yatmaktadır. İnsanların, kent meydanlarında ve merkezlerinde yaz/kış fark etmeksizin kapalı alanlara mahkûm bırakıldığı bir anlayışla karşı karşıyayız (en yakın örnek Gezi Parkı).

Bir dönem Atakule'de yapılan alışverişin (Atakule, kent simgesi olmasının yanında aynı zamanda sosyo-kültürel donatılara sahip bir alışveriş merkeziydi.) soluklanmasını yemyeşil Seğmenler Parkı'nda yapabilmek kent insanı için sıradan bir eylem iken; bugün televizyon reklamlarımızı 'evinizden AVM'ye tek asansörle inmek istemez misiniz?' saçmalıkları süslemekte. Öte yandan Ankara'daki bir başka AVM olan Kentpark'tan (veya Cepa'dan) çıktığımızda kendinizi Ankara'nın en işlek 2. bulvarı üzerinde bulmanız işten bile değil. Metro elbette ki yok (10 yıldır bitemedi), kent merkezine ulaşmak için elinizdeki muhtemel alışverişlerle, durağa gitmek için katetmeniz gereken mesafe 3 metre 60 santim genişliğindeki kaldırımda 600 metre, yaya önceliğine namüsaait bir cadde geçişi ve inip çıkılacak 90 adet merdiven basamağıdır.

Böyle bir 'evrilme süreci' geçiren Ankara imgesinin içinden, ne yazık ki 10 vatandaştan 8'inin zihninde yer etmiş olan "Hem bulvarların ucunda AVMLerimiz olsun ama öte yandan trafik problemimiz olsun; hem yaya ve insan öncelikli, yaşanabilir bir kent olsun yine de yüksek binaların olduğu sitelerde yaşayabileyim; hem hafta sonu kaçabileceğim yeşil alanlar olsun ama keşke bu alanlara özel aracımınla transit ve trafiksiz yollardan ulaşabilsem." fikrini çıkartmak mümkün değildir. Hatta hayalciliktir, saçmadır. Ankara'da esasında nasıl bir kentte yaşamak istediğini kafasında oturtamamış, oksimoron ifadelerle sahip yüz binlerce insan var. Tabii böyle bir Ankara imgesini, çeşitli şekillerde empoze eden bir belediyeçilik anlayışının bundaki payı çok büyük.

Bu noktada, plansız ve temelsiz kent politikalarının oluşturduğu sorunlardan biri olan ulaşım ve trafik sorununa geçiş yapmak doğru olacaktır. Kentpark ve benzeri onlarca örnekte görülebileceği üzere; başta metrosuzluk olmak üzere, ulaşımın eksik kalması, eksik olmadığı yerde ise hatalı planlanması kentte yaşamını sürdüren her insanı özel araç kullanımına teşvik etmektedir.

Ne yazık ki eldeki tüm istatistik veriler de bu dayatılan teşvik her adımda doğruluyor. Zira nüfus yoğunluğuna oranla kişi başına en çok araç düşen, otomobillerin kayıtlı motorlu taşıtlara

oranı en yüksek olan, yıl bazında en çok araç artışı olan il tabii ki Ankara. 2005 yılında Ankara'da 600 bini otomobil 930 bin motorlu araç varken, 8 yıl sonra, günümüzde, kentteki araç sayısı %50'den fazla artışla 1 milyon 463 bin'e (1 milyon 56 bin otomobil) yükselmiş durumdadır. Böyle bir hızla büyüyen ekosistemi; önce teşvik eden, çözüm olarak ise sürekli genişletilmiş ve yeni otoyol projeleri getiren, yani asfalt belediyeçiliğinin ötesine geçemeyen bir anlayış mevcut.

Kentin trafik sorununu, var olan belediyeçilik-hizmet anlayışı, kendi politikalarına hizmet etmesini istediğinden ötürü, 'dar gelen gömlek' mantığıyla okuyup, çözümünde 'daha geniş gömlek' olarak sembolize edilebilecek 'daha geniş ve yeni otoyollar' olarak tanımlamaktadır. Oysaki gömleğin dar gelmesinin çözümü daha geniş gömlek değil, kilo vermektir. Pratikte özel araç kullanımına teşviki planlı olarak azaltıp, toplu taşımaya yönelik teşvik ve plan yapmaktır. Bunun dışında yapılan her türlü 'gömlek genişliği' yaklaşımı kentin yaşanabilirliğini her geçen gün azaltırken, egemen zihniyetin bilinçli politikalarına da yağ sürmektedir.

Sorun ve çözüm ona çözümün ardındaki nihai amaç, en geniş otoyollardan özel araçlarla transit olarak AVMLere, iş merkezlerine ve diğer kapalı alanlara gidildiği; özel araç dışındaki (toplu ulaşım, bisiklet ulaşımı vb.) ulaşımın mümkün olduğunca zorlaştırıldığı; para harcamadan ve kültürel aktiviteye müsait şekilde oturacak açık alanların ise her geçen gün azaltıldığı bir kent tahayyülüdür. En az bu tahayyül kadar sakıncalı olan bir başka durum ise, kent insanların bu çözüme inandırılmış olmasından kaynaklı sürekli 'daha geniş gömlek' beklentisidir.

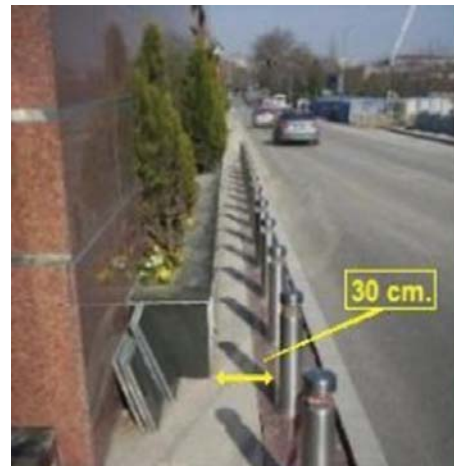
Bu sürecin bambaşka bir tarafında ise, sorunun aslında kendisi olan kent politikalarına getirilen çözümün plansız ve yanlış uygulanmasından ötürü şehrin olabileceğinden daha yaşanmaz hale gelme durumu var. Yani genişletildiği ve eklendiği zannedilen yolların da plansızlığı.

Bir örnekle devam edelim.

Fotoğraf, Ankara'nın en çok kullanılan 2. bulvarı olan İnönü Bulvarı'ndan (Eskişehir Yolu). Adı Gökkuşuğu, amacı ise otoyol ortasına 'insan odaklı hizmet' sosuna bandırılmış rant olan bu yapı tam bir ucube. 2005 yılında 3.6 milyon TL (o zamanın parasıyla 3.6 trilyon) para harcanarak olabilecek en saçma yere konulmuş yapı incelendiğinde görülen, trajikomik hezeyandan öte bir şey değil.

Temsili haritada görüldüğü üzere, bulvara 2005'te konuşlanan Gökkuşuğu'nun temel amacı, refüj genişletmek suretiyle, insanların açık alanda (evet açık alanda) vakit geçirebileceği bir rekreasyon alanı oluşturmak. Buraya kadar her şey güzel. Peki pratikte ne olduğuna bakalım.

Uydu görüntüsünde yolun tam ortasında yer alan Gökkuşuğu'nun iki yanında kalan bulvar baştan sona otobüs, minibüs ve dolmuş duraklarıyla dolu. Buradaki refüjü daraltmak suretiyle rekreasyon alanı oluşturmak her şeyden önce toplu taşımaya büyük bir engel. Bunun emarelerini insanlara açık havada yaşam alanı oluşturmaya çalışırken 30 santimle sınırlı kalan kaldırımlardan anlamak mümkün. İnönü Bulvarı'ndaki istisnasız tüm toplu taşıma araçlarının uğramak zorunda olduğu bu bölgede, durakta inen veyahut durağa gelecek yayaların karşıdan karşıya geçmesi için gereken tek olur yöntem trafik ışıkları.

Eskişehir Yolu'nun batı yönünden gelen toplu taşıma araçları (sarı ok) plansızlıktan ötürü, göbeğin devamında kendisine eklenen Dikmen-Balgat araç trafiğiyle (sarı ok) tek şeritli bir yol (kırmızı ok) üzerinde ilerlemeye mahkûm durumda. Buradaki en kritik nokta ise Gökkuşuğu'nun doğu-batı yönlü 400 metre ötesinde, yerin altında, özel araç kullanıcılarının transit geçişini sağlayan alt geçit bulunmasıdır (yeşil ok). Bingo! Gökkuşuğu, toplu taşımayı engellemekten ve alttaki yoldan transit geçmeyi sağlayacak özel araca özendirmekten başka bir işe yaramıyor.

Çıkarımların ışığında görünen tek somut gerçek ortada rant kere rant olduğudur. Şehir insanına alan açmak adına hem toplu taşımaya hem de alana gitmek isteyenlere yapılan adeta bir zulüm var ortada. Nitekim Gökkuşuğu'na gelen tüm işletmeler kısa süre sonra terk etmek zorunda kaldı ve 5 yıldır bomboş olarak etrafındaki her şeye işlevsizlik sağlamaya devam ediyor.

Bu konuyu kaleme alma ihtiyacım, sıkıntının isimlerde veya partilerde değil zihniyetlerde olduğunun altını çizmektir. Bu sebeptendir ki, örnekleri çoğaltmak yerine daha çok teorik ve tarihsel evrilme üzerinden bir anlatım yolu izlemeye çalıştım. Trafik sorunun görünen yüzü yerine, bu sorunların altında yatan ve salt trafik sorunundan daha geniş bir perspektifle bakılması gerektiğini düşündüğüm bir noktaya, yani kent tahayyülüne dikkat çekmek istedim. Bu kent tahayyülünün içine çevre kirliliği, (yenilenebilir) enerji, nazım planları gibi

birçok parametreyi ekleyip yazıyı boğmak yerine direkt günlük yaşamdan, Ankara'da yaşamış herkesin hafızasını biraz zorlayarak süreci algılayabileceği bir yazı olduğunu düşünüyorum.

Yerel seçimler yaklaşırken benim adayım; bu evrilme sürecini önce durduracak, ardından da planlı şekilde tersine çevirecek olan adaydır. Partisi ve adı önemli değil ancak kim(ler) olamayacağı aşikar. Lütfen nasıl bir Ankara'da yaşamak istediğinizi düşünün ve yerel seçimlere bu açıdan bakın. Hiçbir şey için hâlâ ve henüz geç değil.

Totalitarizme Giden Yolun İnşası Hızlandı

Erhan Muratoğlu

"Totalitarizm dışsal araçlarla uygulanan yöntemlerle, örneğin, devlet ve şiddet makinaları aracılığıyla hükmetmekle tatmin olmaz. Alışılmadık ideolojisi ve yıldırma mekanizması içinde ona verilen rol sayesinde, totalitarizm insanların içinde egemenlik kurmanın ve içten terörize etmenin yöntemini keşfetmiştir."

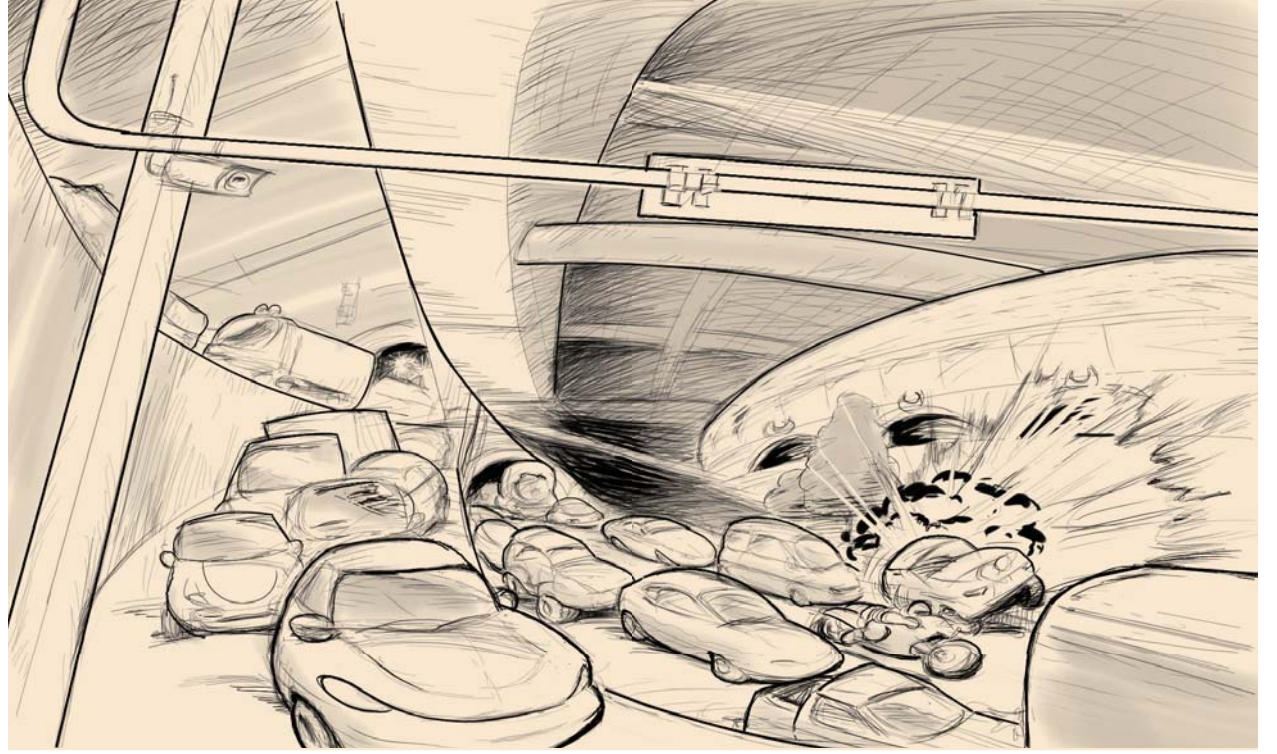
"Totalitarizmin Kökenleri", Hannah Arendt, 1951

Siyaset bilimci Hannah Arendt totaliter rejimlerin işleyişini çözümler: Totaliter bir yapının diktatörlükle karşılaştırıldığında en belirgin farklılığı mutlak bir otorite öznenin var olmasına gerek duymayıdır. Otorite her bir bireyin içinde içselleştirmiş olarak işler. Her bireyin zihnine bir kod olarak gelir, yerleşir ve kök salar. Muhalefeti zor kullanarak bastırmakla uğraşan diktatörlüğü aşan yanı budur. Bireyi oluşturan her nitelik totaliter gücün hükmü altındadır.

"Panoptikon" yapı tasarımı sadece hapisane, okul, fabrika gibi sistemler için ideal gözetleme ve erk kontrolü olarak tasarlanmakla kalmamıştır. Bir metafor olarak gözetim toplumlarının da özünü oluşturur. Dairesel bir çizgi üzerinde yer alan bireyler merkezde yer alan tanrısal gözün sürekli gözetimi altındadır. Ne var ki, merkezdeki gözün kimi, ne zaman izlediğini bilmek imkansızken, birey her an diğerlerinin onu izlediğini hissediyor. Her şeyi gören bir gözden çok daha etkin olan herkesin diğer herkes tarafından sürekli gözetilip, denetlenmesidir. Gözetim toplumunun gücünü asıl bu oluşturur. Otoriteyi içselleştiren her birey panoptikon gözün tıpkısıdır, zihninin uzantısıdır. Komşu komşusunu gözetler, denetler, ihbar eder. Herkes hem bir kolluk kuvveti hem de potansiyel suçludur.

Emperyalizmin sömürgeleri için icat ettiği, sonra da kendisinde uyguladığı bürokraside bireyin yaptığı istekli sorumluluğu hemen hiç yoktur. Kapıyı kapatır, şalteri indirir, gazı açar. İnsanlar ölür. Olur da bir gün neden yaptığı sorulursa "emir kulu" olduğunu söyleyecektir. Amirdir sorumlu olan. Amir de emri bir üstünden aldığı söyler, bu böylece gider... Halbuki asıl emir her birinin kendi zihninde yaşayan amirden gelir.

Totaliter otoritenin sıkı kontrol altında tuttuğu dil sürekli yeniden inşa edilir. Anlamlar bulanıktır, değişkendir. İki çelişik fikri, inancı bireyin zihninde aynı anda taşınmasını ve kabul etmesini sağlar. Böylelikle söylenenle yapılan, önce söylenenle sonraki arasındaki çelişkinin varlığından bahsetmek olanaksızlaşır. George Orwell'in distopik dünyası "1984" romanında "doublethink" (çiftdüşün), "doublespeak" (çiftkonuş), "thoughtcrime" (düşüncesuçu) kavramlarını yaşatan yeni bir dil kuruludur: "Newspeak" (yenikonuş ya da haberkonuş olarak çevrilebilir). Bu kontrollü dil eş anlamlılar ve karşıt anlamlılar siler. Anlamlar azaltıldıkça kelimeler de gitgide yok olur. Parti'nin fikirlerinin dışındaki her düşünce "düşüncesuçu" olarak sınıflandırılır.

Bedenin edimleri de kontrol altındadır. Parti'nin kabul ettiği cinsellik evli heteroseksüel çiftlerin Parti için yeni çocuklar yetiştirmeyi tek amaç edindiği "goodsex" (iyiseks) tir. Bunun dışında kalan her şey "sexcrime" (sekssuçu) olarak ceza görür.

Muhafazakâr oylarla iktidara gelen neoliberal Parti için hazırda el altında bulunan bir inanç sisteminin ayrıntılı kurallar dizisini kullanmak çok pratiktir, söylemi kuruludur. Kolay kontrol sağlar. Ama gün gelir pragmatik hedefe ulaşmak için inancın kutsal gözetleme, kontrol sistemleriyle, hem en uzak yerlere hem de olağanüstü büyük enformasyona erişebiliyor. Devletlerin içlerinde oldukça otonomlaşan güvenlik ve istihbarat kuruluşları herhangi bir kuruma ya da kimseye hesap verme endişesi olmadan, uluslararası hukuka aykırı olarak, dinleme, gözetleme, veri toplama işleri yapıyor. Bu da tabii ki çok büyük bir güç sağlıyor. İletişimden ticarete, yönetimden eğitime her şeyin veri olarak ağırlar üzerinde yaşadığı şimdiki zamanda veriye sahip olanın, onu işleyip enformasyona dönüştürenin kudreti çok ürkütücü.

Tabii ki Avrupa'dan çıkan bu sistem coğrafyalar ve kültürler-üstüdür, her yere uygulanabilir. Hele, artık enformasyon toplumlarının küreselleşen ağırlar üzerindeki yapıları üzerinde izleme, gözetleme, kontrol sistemleriyle, hem en uzak yerlere hem de olağanüstü büyük enformasyona erişebiliyor. Devletlerin içlerinde oldukça otonomlaşan güvenlik ve istihbarat kuruluşları herhangi bir kuruma ya da kimseye hesap verme endişesi olmadan, uluslararası hukuka aykırı olarak, dinleme, gözetleme, veri toplama işleri yapıyor. Bu da tabii ki çok büyük bir güç sağlıyor. İletişimden ticarete, yönetimden eğitime her şeyin veri olarak ağırlar üzerinde yaşadığı şimdiki zamanda veriye sahip olanın, onu işleyip enformasyona dönüştürenin kudreti çok ürkütücü.

Ne var ki otoritenin gözden kaçırdığı bir şey var: Bilgi doğası gereği hareket halinde olmak ister, akıcıdır. Ne kadar gizlenmeye/ kilit altında tutulmaya çalışılırsa o kadar elden kaçar. Paylaşıldıkça büyür. Bakınız: hackerlar, hacktivistler, Anonymous, Wikileaks...

Yani demek istediğim, derdimiz yerel değil, küresel. Sistem çok fena çöküyor. "ctrl_arl_del" in yeterli olacağını sanmıyorum. Çare "format C:\"

Unutmadan, Occupy Wall Street Hareketi'nin ünlü mottosu ne diyor? "Biz %99'uz!"

Demokrasi, Az Sonra!

Aydın Bodur

Başbakanın aylardır ha şimdi, ha yarın açıklayacağım diyerek beklettiği "Demokrasi Paketi", nihayet Ekim ayının başlarında açıklandı. Paketin hazırlanışı sırasında demokrasi bekleyenlerin taleplerine yer verilmediğini düşünen geniş bir kesim var. Daha da ötesi paket açıklanmadan önce içeriğe ilişkin bilgi zerreciklerini paylaşan çalışma arkadaşları da, Başbakanın tanıdık öfkesinden nasibini aldı.

Başbakanın "Demokrasi Paketi"ni sunuşu, deşme şirketlerin reklam kampanyalarını aratmadı. Önce paketi bekleyen müşteriler üzerinde büyük heyecanlar, beklentiler yaratıldı. Ardından da paket bir CEO endamiyla açıklandı. Başbakan, paketi bizzat kendisi açıkladı, herkese seslendi. Aynı anda hem demokrat oldu, hem koruduğu manevi değerlerden milim taviz vermedi; hep milliyetçi ve muhafazakar kaldı.

Paketten çıkan en büyük özgürlük dindarlara kıyafet özgürlüğü oldu. Ruhban okulu bekleyen azınlıklara istediğini vermedi ama zaten kazanacakları bir mahkeme sürecinde olan Süryanilere, zaten yüzyıllardır onların olan Mor Gabriel Kilisesi ve arazisini bahşetti. Yavuz Selim devrinden beri ezim ezilen Aleviler için Yavuz Sultan Selim Köprüsünden vazgeçmedi ama Nevşehir Üniversitesinin ismini Hacı Bektaş Üniversitesi olarak değiştirildiğini söyledi. Kürtlerin tamamının değil ancak özel okullarda okuyan %3'ünün anadilleriyle eğitim alabilmelerinin serbest olduğunu vaaz etti. Bir de o saçma sapan (Kürtçedeki üç harfin kullanılmayacağına dair) yasağı kaldırdı. Bir de Tillo'ya Tillo denecekmiş bundan sonra, bir de o çıktı paketten.

Hapisteki gazetecilere, özgürlük savaşçılarına değinmedi bile... İnsan hakları ihlallerinin yasal dayanağı olan Terörle

Mücadele Yasası'nda, gösteri ve toplanma özgürlükleri ile ilgili hükümlerde gidim iyileştirme yapılmadı. Okullardaki "andımız", tümünden tükaka ilan edildi ve kaldırıldı. Her türlü ayrımcılığın ilacı, nefret suçlarına ilişkin kabul edilen maddeler ise ilk önce, hak ve özgürlüklerini talep etmek için sokağa çıkan Gezi Eylemcilerini suçlamak için kullanıldı. Siyasi Partiler Yasası'nda yasaklayıcı maddelere ve %10 barajına dokunulmadı ama AKP'nin en az oyla nasıl daha çok vekil çıkaracağı hesabına girildi ve barajı en az iki katına çıkaran dar bölge sisteminin getirilebileceğinin sinyali verildi.

AKP'den gerçek demokrasi adımları bekleyenler ihmal edilmedi ve onlara da şu mesaj verildi:

"Demokrasi, az sonra!"

CHP Mamak Belediye Meclisi Aday Adayı Taylan Bektaş'la Konuştuk "Mamak'ta kazanabiliriz ama izleri takip etmemiz gerek"

Söyleşi: Eren Aksoyoğlu - Fotoğraf ve Görseller: 'Bizim Taylan' Kampanyası

Sırrı Süreyya Önder-Mustafa Sarıgül-Gürsel Tekin veya CHP-BDP-Sosyalistler İttifakı tartışması derken seçim sürecine girdik bile. Başta anakent belediyeleri olmak üzere birçok yerelde başkan adayları belirmeye başladı. Sosyalistler doğru adayları sessiz sedasız arayadursun CHP'nin her yerel yönetimde farklı yöntemlerle adaylarını belirleyeceğini görüyoruz. Parti bazı bölgelerde delegelerinin önüne sandık koyarken bazı bölgelerde merkez yoklaması yapacak. CHP'nin delegelerini sandığa göndereceği Mamak'ta hem belediye başkan adaylığı hem de belediye meclis üyesi adaylığı için son düzlüğe çıkıldı. Aday adayları pankartları ve afişleriyle delegeyi yakalamaya çalışıyor; bu hengame içerisinde CHP'den Belediye Meclisi Üyeliği aday adayları olan bir belediye işçisi Taylan Bektaş farklı bir yerden bakmayı öneriyor. Taylan Bektaş'la Mamak'ı ve CHP'nin şansını konuştuk.

Eren Aksoyoğlu: CHP'deki önseçim süreçleri genellikle kırmızı-beyaz kampanyaların bütününden oluşur. "Örgüt" ve "Halk" gibi kelimeleri çok duyarız. Birlikte yönetmek temasını da. Bu işler CHP'yi başarıya taşır mı?

Taylan Bektaş: Başarıyı nasıl tanımladığımızı bağlı bu durum. Eğer Mamak'ta veya başka bir yerde tabanımızı korumak için mücadele ediyorsak, evet, başarılı oluyor. Ancak seçimleri kazanmak istiyorsak pek de başarılı olduğu söylenemez. Ayrıca bu seçimde şu meşhur kırmızı-beyaz ikilisine bir de üçüncü renk eklendi: Mavi!

E.A.: Başka bir renk değil ama mavi. Neden?

T.B.: Bu sorunun cevabı partimizin genel merkezinde saklı. Dikkat ettiyseniz Genel Başkanımız Kemal Kılıçdaroğlu partinin lideri olduğundan beri mavi renk sıkça kullanılıyor. Ayrıca geçtiğimiz günlerde bir televizyon programında mavinin en sevdiği renk olduğunu söyledi. Bizim parti çevremiz, nedense, böyle şeyleri kaçırmaz, çok sever ve hemen sahiplenir. Sanırım bu durum genel merkeze yakın olmayı ifade etmek gibi algılanıyor.

E.A.: Siz kampanyanızda mavi renk kullanmadınız mı?

T.B.: Kullandık. Ama biz başka renkler de kullandık. Çünkü rengarenk bir siyasete inanıyoruz. Ama sadece renkler de yetmez. Rengarenk mesajlara inanıyoruz ve gülümseyen yüzlere. Şöyle anlatayım: Parti çevresinde, özellikle AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından beri, bir değişim var ve bu her şeye yansıyor. Bu öyle bir yansıma ki partiyi dil anlamında ortadan ikiye bölüyor. Bir grup partili partinin eski diline takılıp kalmışken, işte siz söylediniz örgüt-halk kelimeleri vb., bir grup partili ile yeni iletişimi yeni bir dil ile kurguluyor. Biz de yeniyi istiyor ve üretiyoruz. Bunu biraz daha açmalıyım.

Mamak gelişmekte olan, başka bir deyimle kapitalistleşmekte olan, bir ilçe. Dolayısıyla bu kapitalistleşmeye karşı duran gruplar da var. Ama bütünüyle bunun yanında olan gruplar da mevcut. Bu iki gruba rağmen iki şeyi hatırlamalıyız. Birincisi, biz bir siyasi partiyiz ve dolayısıyla ideolojimiz, ideolojimizi destekleyen-içselleştiren bir tabanımız var. İkincisi, daha çok oy alabilmek ve yerel yönetimi AKP'nin elinden kurtarmamız gerek.

E.A.: Bunun ikisini birden yapmak zor olmalı.

T.B.: Zor gibi görünebilir. Ancak bir yolu var. Şöyle ki, Mamak'ın birçok yerinde, Gazete Solfasol'un da takip ettiğini biliyorum, dev bir kentsel dönüşüm projesi sürdürülüyor. Adına da TOKİ diyorlar. Başka ilçelerdeki deneyimlerimiz, hepimize TOKİ'lerin AKP'nin oy deposu olacağını gösteriyor. Bunun nedenini bulmalı ve buna göre partimizin bugünkü pozisyonunu değiştirmesi talep etmeliyiz.

E.A.: Reddediyorsunuz TOKİ'yi, bu yetmez mi?

T.B.: Ben bunun yeteceğine inanmıyorum. O halde yeni bir dile ve yeni bir söyleme ihtiyacımız var. TOKİ'lere karşı. Bir düşünün, bir aile var gecekonduda yaşayan. Kıt kanaat geçinen bir aile bu, boyası-sıvası dökülen bir gecekonduda yaşıyorlar. Yazın, en azından ayakları toprak görüyor. Bir hortumla bahçesini sulayan adam, bahçeden domates, fasulye toplayan kadını düşünün. Sonra kış geliyor. Bu çiftin iki de çocukları var. Evlerinde soba yanıyor ve haliyle bir odasını ısıtabiliyorlar. Diğer odalar buz gibi. Ne yapsınlar? Çocuklarını soğuk bir odada mı yatırırlar? Bütün kış boyu hepsi salonda uyuyorlar. Şimdi bu insanlara nasıl olur da, "Siz AKP'nin TOKİ'lerine çıkmayın" deriz? "AKP sizi borçlandırıyor, bakımsız evleri size veriyor" desek bizi dinlerler mi? Ne olursa olsun çıkar o apartman dairesine. Çünkü devlet onu borçlandırmış ama demiş ki, "Bak burada modern binalar var, asansör var; apartman boşluğu mermer, evinizin her odasında kalorifer peteği var". Verdiği daire 55 metrekare olsun.

"Solun insanların boyunlarına sarılması gerekmez, sorunlarına sarılması gerekir."

Kimin umrunda! Artık o da modern, o da kentli.

E.A.: Peki ne diyeceğiz?

T.B.: Diyeceğiz ki, "Bak kardeşim, bu iktidar partisi senin evini yıktı, yerine bina dikti. Sana buradan yer verdi mi? Eline iki kuruş enkaz parası tutuşturup başka bir mahalledeki TOKİ'lere gönderdi. Senin evinin yerine diktiği binanın en üst katlarını müsteşarlarına, partisinin kaymak tabakasına verdi." Bunlar da yetmez, diyeceğiz ki, "Bu iktidar partisi sana bir apartman dairesi verdi ama ayağını toprağa basmanı istemedi, bahçeli evinde oturmanı istemedi, dayadı önüne AVM'yi, gel tüket de şenlenelim dedi". Sonra da diyeceğiz, "Ama biz yaparız, hem de daha güzelini yaparız."

E.A.: CHP yaparsa farklı mı olacak?

T.B.: Elbette farklı olacak. Her şeyden önce biz TOKİ yapsak binaları kente özgü dinamiklerden koparmayız. Kente açılan kapıları olur, soluk alır, çiçek açar. Hem biz hak sahiplerine yerinde ikamet veririz. Biz yapsak gecekondunun sahibi her odası kalorifer petekleri olan pırıl pırıl bir evde oturur. Biz yapsak o hak sahibi ayağını toprağa basar, tertemiz bir havayı içine çeker, evinin bahçesinde domates de yetiştirir, fasulye de. Biz yapsak komşuluk ilişkileri bugünkü TOKİ'lerden daha güzel olur. Dayanışma artar, mahalleler çiçek açar.

E.A.: Tekrar kampanyaya dönelim isterseniz.

T.B.: Aslında konuşmanın başından beri kampanyayı konuşuyoruz. Çünkü ben, Mamak'tan belediye meclis üyesi olmak

isteyen bir aday adayım ama bunları ben yapamam ki. Benim de içinde olduğum, partililerin belirleyeceği belediye başkan adayımız ve CHP Mamak Örgütü isterse bunların hepsi olur. Hem de kimsenin hakkı yenmeden olur. Tuzluçayır Direnişi'ne katılan arkadaşlarımızın da hakkı yenmeden olur. Bakın, ben ve kampanyada çalışan arkadaşlarımız belediye başkan adayımıza ve Mamak'ı AKP'li müteahhitlerin elinden almak isteyen herkese teklif ediyoruz, bu bir başarı meselesiye başka bir Mamak'ı isteyen herkesin ortak çalışması ve üretimiyle olacak.

E.A.: "Başka bir dil" demiştiniz. Nasıl bir dil bu?

T.B.: Oraya gelecektim, TOKİ araya girdi. Partili adaylarımız bu işin bir reklam işi olduğuna inanıyor. Ben ve arkadaşlarımız buna inanmıyoruz. Bu hem bir toplumsal dönüşüm projesine önyak olacak ideolojik çalışmaya hem de bir algılar çalışması. Esas soru ise şu: Siz kampanyayı yönetecek bir reklam ajansı buluyor ve "Kardeşim, beni şu seçim bölgesinde seçtir ve bedelini ödeyeyim" diyorsanız baştan kaybediyorsunuz demektir. Reklam şirketi, o aday "müşteri" olarak görür. Onu tatmin etmek, parasını almak yeterlidir. Güzel fotoğraflar, birkaç güzel broşür-afiş derken bu iş biter. Sonrası da hüsrandır zaten. Biz bunu tümünden reddediyoruz. Bizim muhatabımız aday falan değil, seçmenin kendisi. Bu nedenden dolayı bugüne kadar yaptığımız bütün çalışmalar hem ideolojik tutarlılık içerdi hem de seçmenleri rahatsız etmedi. Ben bunlara "iz" diyorum. CHP, Mamak'ta izleri takip etmeli. Ama yetmez, bizimle olan Türkiye solu da o izleri takip etmeli.

E.A.: Nedir o izler?

T.B.: Sanırım yine doğru dile geldik. Bir sol düşünün: Baskıcı, dediğim dedik, sadece ben biliyorum havalarında. Halka tepeden bakıyor ama sordukları zaman "Halkçığım abi ben" diyor. Ne işçinin ellerinin nasırını görmek istiyor ne de camiye giden pırıl pırıl insanların hassasiyetlerini. Biz de diyoruz ki o halde; dayatmayalım, direktmeyelim. İnsanlar kendini nasıl tanımlamak isterse, bırakalım, öyle tanımlasınlar. Bir sol düşünün, kimseye "Ben solum sen de sol ol" demesin. Desin ki, "Ben solum, senin sol olmana gerek yok." Hatta, "Bak, bu benim programım, yerel seçimlerde beni yönetime getirirsen senin sorunlarını çözeceğim" desin. Ayrıca yola çıkarken bir sloganımız vardı, tekrarlayalım; "Solun, insanların boyunlarına sarılması gerekmez, sorunlarına sarılması gerekir" diyebilelim.

E.A.: CHP bunları söyleyebilir mi?

T.B.: Neden söylemesin? Ayrıca bunları önce partinin genel başkanının ağzından duymamız gerekmiyor ki. Biz, sosyal demokrat partiysek, ki bunu ısrarla savunmalıyız, önce tabanda bunu dillendirmeli ve partinin bütün kademelerine baskı yapmalıyız. Bir sosyal demokrasi istiyorsak, buyurun size sosyal demokrasi.

Bu Evler Konuşuyor

Gülistan Aydoğdu

Tarihi Saraçevleri ya da Devlet Mahallesi, Ankara'nın devlet merkezi olduktan sonraki yıllarda, 1944 yılında üst düzey bürokratların konut ihtiyacını karşılamak için Alman mimar Paul Bonatz tarafından bitişik nizamda yapılmış. Şimdi bu evlerin büyük bir kısmı boşaltıldı.

Bu evlerde oturan bürokratların bir süre sonra daha lüks ve şehrin dışındaki konutlara taşınması ile bürokratlar yerine müdürlük ve şeflik düzeyindeki memurlara kaldı.

Bu evler bir yükseltinin etrafında bitişik nizamda biraz da Türk Evi mimarisini anımsatır nitelikte, geniş bahçe içinde, pencereleri birbirini görmeyen yapıda. Özellikle yol kenarındakilerde balkon yok ya da arka bahçeye bakar şekilde düşünülmüş. İki ya da üç katlı olarak tasarlanmış.

Özellikle kış aylarında, uzak olan eve gitmek yerine merkezi olan bu evlerin bir dairesinde oturan kardeşimde kaldığım çok oldu. İçeriye adım attığınızda şehrin merkezinde olduğunuz duygusunu terk ediyorsunuz. Pencereler çift kat yapılmış gürlü içeri sızıyor. Zaten sokağa girdiğinizde yaşlı ve caddeyi hemen hemen kaplayan meşe ağaçlarının oluşturduğu yeşil bir sessizlik başlıyor. Konutların katlarının azlığı kalabalıklardan arındırıyor.

Saraçevler'de oturan bürokratlar ve memurlar sadece oturmuşlar o evlerde. Yani bakım, onarım, tadilat işleri her zaman olduğu gibi devletten beklenmiş ya da ona bırakılmış. Ön sıradaki evlerin arka pencerelerine, mutfığa geçtiğinizde geniş yeşil bir çalılık vardır. Orası şu anda bile sabahleyin kuşların cıvı cıvı oynadığı ve kendilerine mekân edindikleri yerdir. Yüksek ağaçlar pek kullanılmamış buralarda. Alçak boylu ağaçlarla yabani bir çalılık gibi bırakılmış. Ya da daha önce uzun boylu ağaçlar var mıydı? O nu bilemiyorum. O evlerde oturanların çocukları zaman zaman oralarından badem toplar, saklambaç, kovalamaca oynar, köpekleri koştururlar. Evlerin etrafında leylaklar, güller vardır ilkbaharda mis gibi kokan. Sokağa bakan ön kısımlarında (O sokaklar şimdi kim tarafından işletildiği belli olmayan ücretli oto park olarak kullanılıyor ne yazık ki) hala meyve ağaçları var. Bu meyve ağaçları kendi haline bırakıldıkları için organik meyve toplayıp yiyebilirsiniz.

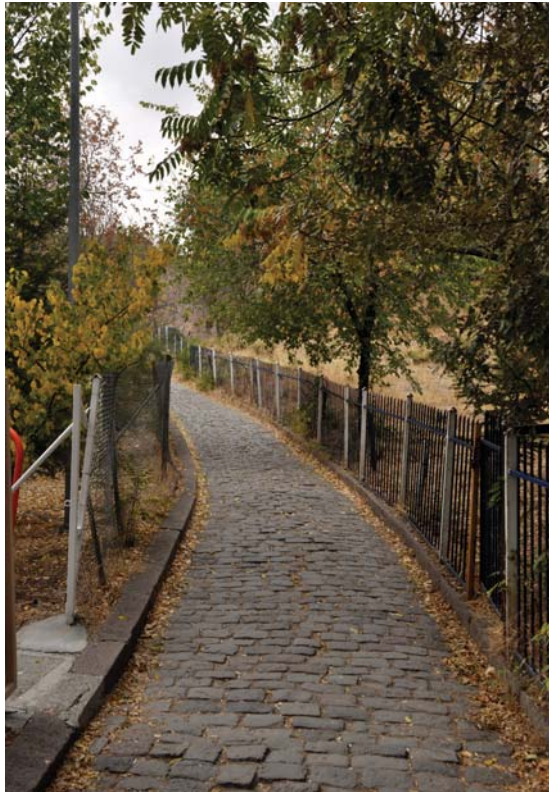
Balkonu olmayan evlerin mutfak pencerelerinin bazılarının önünde hala tahta çıkıntılar vardır. Tahtaları baya eskimiş kararmış, kırılmış. Buralara kışın tencerelerle yemek koyabilirsiniz. Yani doğal buzdolabı olur. Yazın da kuşlara eklemek kırıntılarını, yemek artıklarını bırakırsınız. Ben bu evlerin yaşadığını düşünürüm hep. Evlerin duvarlarına kulak verdiğinizde, ilk yıllardaki yaşanmışlıkları, kavgaları, tartışmaları, aşkları, hastalıkları, ölümleri, siyaseti, devlet işlerini anlatır gibi.

Başbakanlık tarafından "risk"li bulunmuş. Buna "baak senn" diyorum, çünkü aynı şeyi Ayrancı ve Esat için de buyurmuş o Başbakanlık. Şimdi sormazlar mı 1944 yılında kurulan bir mahalle, o Tarihten bu zamana kadar kaç deprem geçirmiş Ankara. Ama en ufak bir zemin kayması, duvarlarda çatlak, yarılma, patlama izi yok, zeminde kayma yok. Yaşı daha genç olan Demetevler'deki o dokuz, on katlı binaları neden görmüyorlar. Körfez depremi esnasında bu mahalledeki evlerin duvarları çatladı. Boydan boya çatlaklar ve dökülmeler oldu. Denetimsiz, kontrolsüz yapılar, duvarları çatlamış bodrumları su dolu. Başbakanlık ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Belediye oralar için "risk"li kararı çıkarmıyor! Neden? Orada rant yok tabii. Zenginlerin istediği kent merkezi, tıpkı İstanbul'da olduğu gibi. Önce kent dışına kaçıp halkla aralarına mesafe koymak isteyen, güvenli olmak adına kendi kendilerini yüksek yüksek duvarların ardına hapseden zenginler; kent çevresindeki ekim alanlarını yüksek, alçak, villa, şato vb. şeklinde betonla katlettiler. Eee... Olmadı şimdi canları merkezi çekti. O zaman oraların sahiplerini hemen yasadışı yollarla, cebren ve hileyle Belediye, Başbakanlık, Bakanlık, Sermaye el ele verip vatandaşı atıp, evlerine, mahallesine el koyar, olmazsa Dikmen Vadisi'ndeki gibi özel güvenlik adlı mafya, çetelerle sürüp çıkarır. Kentsel dönüşüm, TOKİ, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı niçin var ki zaten?

Saraçoğlu Mahallesi'nin başına gelenler işte tam da bu. İçinde oturanların açtığı dava sonucu yıkım kararı yargıdan döndü. Cumhurbaşkanı olaya el atmış ve şimdi Saraçoğlu ya da diğer adıyla Devlet Mahallesi katledilmekten kurtulmuş görünüyor. Buraya yapılacak olan çok katlı lüks konutlar, oteller, AVM'ler ile Kızılay nefesiz kalacak. Bu yeşil alandaki kuşlar, kediler, köpekler de sürülüp çıkarılacak. Bu rant, para, sermaye, insani olan her şeye düşman. Canlı, yaşayan ne varsa ona düşman! Tarihi, anıymış, yaşaymış, konuşuyormuş, nefes alıyormuş, hissediyormuş, nesine gerek? Ucunda para var mı yok mu? Yani "risk" faktörü, kararı alanların yabancısı oldukları kavramlar.

Ben bu evlerle, bahçelerindeki leylaklarla, sokaklarındaki kocaman meşe ağaçlarıyla, erik dallarıyla fundalıklarıyla, kuşlarıyla zaman zaman gidip halleşeceğim. Şimdi tam mevsimi sonbaharı kent merkezinde hissetmenin. Taş merdivenlere oturun. Ya da meşe ağacının altındaki bahçe duvarına. Dinlenin dinlenirken de dinleyin ağaçların, evlerin, pencerelerin, kuşların, salyangozların, palamutların sohbetlerini. Nefes alışı verişlerini, fısıltılarını, yorgunluklarını, şikayetlerini duyar, hissedersiniz. Hatta ceplerinize dökülen palamutlardan doldurun. Belki kent içinde bulabileceğiniz bir avuç toprakla buluşturursunuz o palamutları. Başka bir meşe ağacı olması için.

Türkiye'de Kadın İşçi Olmak

Yaşar Seyman - yasarseyman@gmail.com

Türkiye Barolar Birliği, 23 Ekim günü Ankara'da THY Grevi'ne dayanışma göstererek "Uçuş Güvenliği ve Çalışma Barışı" sempozyumu yaptı. "Türkiye'de kadın işçi olmak" konulu oturumda dört kadın konuştuk.

Kadın İşçi

"Güzel kadınları severim,
İşçi kadınları da severim,
Güzel işçi kadınları daha çok severim."
Orhan Veli

Böyle şairlerimiz yine var.. Ülke yönetenlerimiz kalmadı.

21. Yüzyılda kadın işçi olmak, mücadele etmektir. Küreselleşen sermaye özgür, emek tutsak olunca; işçi kadın da tutsak oldu. İşçi kadın emekçidir, çalışan kadındır. Çalışan kadını 20. Yüzyılda şöyle tanımlamıştım: Çalışan kadın, iki işverenli, ikili sömürülü, iki mesaili dört vardiyalı (Ev,eş, çocuk, iş), sonuçta yorgun ve mutsuz biri...

Sayıların Diliyle Kadın

Sayıların diliyle baktığımızda tablo içler acısı görünüyor. Türkiye'de 22 milyon çalışandan sadece 7 milyonu kadın. TBMM'de kadın milletvekili oranı yüzde 14,2. Hükümetteki 26 bakandan 1'i kadın. 2.924 Belediye başkanının 26'sı kadın. 81 kentin iki kadın belediye başkanı var: Aydın ve Tunceli. Onlar da bu 26 sayısının içinde. 34.210 muhtardan 65'i kadın, 81 vali'nin sadece 1'i kadın. 103 rektörden 5'i kadın. 185 büyükelçiden 21'i kadın. 26 Müsteşar arasında hiç kadın yok.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulunda, Yargıtay'da, Sayıştay'da yine kadın temsilci yok. Yargının kadın başkanlarında ilkleri ve tekleri sayıyoruz. İlk Anayasa Mahkemesi Başkanı gibi. Şimdi de Danıştay Başkanı Zerrin Güngör. Uzağa gitmeye gerek Başkent Ankara 90. Yılıni kutluyor; Baro Başkanı Ankara Barosu'nun ilk kadın başkanı.

Yaşasın Erkek Cumhuriyet! Erkek Hükümet! Türkiye'de işçi kadın olmak; istihdam politikaları yapılırken; sessiz yedek olmaktır. Sosyal haklardan yoksun ve örgütsüz bırakılmaktır. Çalışan kadının dört vardiyasına 21. Yüzyılda vardiya baskısı, işverenin hedef baskısı, bir de iktidar baskısı eklendi.

9 yıl aradan sonra 26-27 Eylül tarihlerinde Ankara'da toplanan 10. Çalışma Meclisi'nin gündemi: 'Kadın istihdamı, kıdem tazminatı ve taşeron işçi sorunları'ydı.'

İşverenler, kadın işçi çalıştırırken; yıllardır işe en son kadın işçi alınır; işten önce kadın işçi çıkarılır. Annelik, adeta cezalandırılır. Kreş ve emzirme odaları sorunu bir türlü çözülemez. Kamu kurum ve kuruluşlarında bulunan kreşlerin kapatılmasına Maliye Bakanlığı'nın 21.01.2013'de yayınladığı "Kamu Sosyal Tesislerine İlişkin Tebliğ" ile kreşlere kamu bütçesinden harcama desteği kesilir.

Özelleştirme, taşeronlaştırma önce kadın işçiyi vurur.

Bu son tasar, kadını eve adeta kapatır.

3- 5 çocukla kadın istihdamı mı artar? Doğum iznini 16 haftadan 18 haftaya çıkaracağına; doğum sonrası çocuk bakımı için kapsamlı hizmetler sunulmalı. Emzirme odaları, kreşler açmalı kadının vardiya sayıları azaltılmalı. Yarı zamanlı çalışmanın tam zamanlı çalışmaya dönüşü engellenmeli. Örgütlü olmak mutluluktur. 30 Yıl önce "Örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmalıyız." Sloganımız, "Var olan örgütlülüğü korumalıyız."a, yerini bıraktı. Nereden nereye geldiğimiz açıkça görünmüyor mu? Kadınlar, ikinci adresimiz sendikalarımız diye haykırmalı. Örgütüyle bütünleşmelidir. Yazımı Barolar Birliği'nin sözüyle noktalıyorum. "Emeğin Hukuku Sahipsiz Değildir."

Yerel Yönetimlere Katılım Nasıl Olmalı?

Berivan Eliş

Ankara'daki forumlar her pazartesi bir koordinasyon toplantısında bir araya geliyor. Bu toplantıların değişmez gündemi yerel yönetimlere katılım meselesi. Kâr odaklı kararlardan, şehrin her gün biraz daha çok inşaat şantiyesine benzemesinden; gürültünün, kirliliğin, çirkinliğin artmasından; yeşilin ve ortak yaşam alanlarımızın azalmasından, evlere hapsolmuş olmaktan bıkmız. Belediye meclislerinde, il genel meclislerinde bizi temsil edenler ne yapıyor habersiziz. Yapılanın, yıkılanın, israf edilenin hesabını bilmiyoruz. Şikayet hatları dışında çaresiziz. Oysa biz kentlilerin gündelik hayatı büyük ölçüde yerel yönetimler tarafından şekillendiriliyor. İnşaat ve hafriyat bir yana; su ve ısınma gibi temel ihtiyaçların sağlayıcısı, çöplerin toplayıcısı, sevenleri evlendirme, ölenleri gömme makamı belediyeler örneğin.

Bunları sürekli konuşuyorduk, konuşuyoruz... Yerel seçimler yaklaşıyor olmasa da konuşuyor olacaktık ancak madem yaklaşıyor, Ankaracak hep beraber konuşalım diye "Ankara Bizim Evimiz, Kent Hakkımızı İsteriz" başlıklı bir ortak forum düzenledik. 28 Eylül 2013 Cumartesi günü Kuğulu Park'taki bu ilk ortak foruma 300 kişi geldi, dinledi, konuştu. Ve evet, kararımız kesin, kente dair kararlarda belirleyici olmak istiyoruz.

Her forum bu meseleyi farklı şekilde ele alıyor. Anıtpark Forumu'ndan, Büyükşehir Belediye Meclisi oturumlarına bizzat katılan ve faaliyetleri izleyen arkadaşlarımız var. En iyi ihtimalle tedirgin eden bakışlarla, çoğu zaman rahatsızlık veren ve bazen de tehdide varan davranışlarla burun buruna nöbete devam ediyorlar. Sizi izliyoruz diyorlar, BURADAYIZ... Ayrıca Anıtpark, geçtiğimiz ay ODTÜ ve 100. Yıl'dan geçen otoyolla ilgili bir Ankara Deklarasyonu oluşturmuş, tüm forumlardan destek almıştı.

Türkönüt Halk Meclisi epeydir muhtar seçimi konusunda çalışıyor. Muhtarların birçok önemli görev ve yetkisi olduğunu keşfedip, en baştan başlayalım demişler, adaylarını belirlemişler. Muhtarlık konusunda çalışan başka forum/oluşumlar da var; Saime Kadın, Ege Mahallesi, Şahintepe, Seyran Bağları, İlker'den haberdarız. Kadın muhtar adaylar ön planda.

Güvenpark Dayanışması'nın, Eryaman Forumu'nun, Seğmenler'in kentsel yağma ve kent hakkı konularında üst üste oturumlar yaptığını biliyoruz. Eryaman bir hastane kampanyası yürütüyordu en son. Şehirden çok uzağız ve burada çok kalabalığız, bir hastaneyi hak etmiyor muyuz diye soruyorlardı.

Şimdilerde forumlar arası koordinasyon toplantılarımızda, yerel yönetimlerle ilgili manifesto çalışmalarından bahsediyoruz. Çayyolu Üç Fidan Forumu, Taksim Platformu'nun "Evet Demeyene Evet Demeyelim" metninden hareketle bir manifesto hazırlamakta. Seğmenler de Taksim metnini ve Avrupa Kentli Hakları Bildirgesini temel alarak bir manifesto hazırlayıp askıya çıkardı. 27 Ekim'de kalabalık bir kahvaltıda bir araya gelen Forumlardan Kadınlar da bir Kadın Manifestosu çıkartacak gibi. Türkönüt, yerel seçim sistemiyle ilgili eleştirilerini içeren bir bildiri üstünde çalışıyor. Forumlar dışında Çankaya Kent Konseyi'nin ve Ben Ankara hareketinin de

manifesto çalışmaları yürüttüğünü duyduk. Duymadıklarımız da vardır eminiz...

Tüm bu manifestoların paylaşılıp tartışılacağı ikinci bir ortak forum hazırlığı içindeyiz. Yer ve tarih netleşti. 9 Kasım 2013 Cumartesi saat 15:00'te Çağdaş Sanatlar Merkezi'nin fuayesinde buluşacağız. Tüm bu biriktirdiklerimizi paylaşmak, taze kelimelerimizi çoğaltmak için bir araya geleceğiz. Herkesi bekleriz...

Bu yazı vesilesiyle Solfasol okuyucularıyla, Seğmenler Forumu'nun yerel katılım çalışma grubunun "kafasındakileri" de paylaşmak istiyorum. Üç ay süren düzenli toplantılar sonucu, belli bir yurttaşlık bilincine sahip kentlilerin katılımının önündeki ilk büyük engelin bilgisizlik olduğuna kanaat getirmiş bulunuyoruz. Bu bilgisizlik çok boyutlu bir mağduriyet hali aslında. En önemli boyutu, idealde bilgilendirmeyi yapması gereken mercilerin bilgilendirme yapmıyor ya da sadece göstermelik bilgilendirme yapıyor oluşu. Bir kısım bilginin internette bulunması, kentliler tarafından anlaşılabilir ve yorumlanabilir olduğu anlamına gelmiyor. Bir belediyenin bütçesini ne kadar anlayabilirsiniz; öncesini, sonrasını, genel mantığını ne kadar yorumlayabilirsiniz? Ancak sabrı olan ve hukuki, mesleki terimlerle cebelleşecek kadar kararlı olanlar için, o da bir noktaya kadar anlamlı olabiliyor bu bilgi. Ham bilgiyi kullanılabilir hale getirmek için adeta bir dilden diğerine çevirmek gerekiyor. Seğmenler'in çalışma grubu orta vadede bu çeviri meselesine el atmaya kararlı.

İkinci boyut, katılıma dair halihazırda var olan haklarımızı bilmiyor oluşumuz. Vatandaşlık derslerinde olmamış o iş. Bu haklara dair bilgileri araştırdığınızda karşınıza çoğu zaman bir mevzuatlar kataloğu çıkıyor. Kısa vadede kendimiz bilgilenip, orta vadede kolay bulunur, kolay okunur, kolay anlaşılır rehberler hazırlamak istiyoruz.

Üçüncü boyut, bizi ve bazı haklarımızı temsil etme yetkisi verdiklerimizin ne yaptığını bilmiyor oluşumuz. Türkiye Büyük Millet Meclisini ve milletvekillerini iyi kötü takip edebiliyoruz ama Ankara Büyükşehir Belediye Meclisini ve üyelerini takip edemiyoruz. Belediye meclis üyelerinin rutin aylık toplantılara ve komisyon çalışmalarına katılıp katılmadığını, hangi kararlara evet, hangi kararlara hayır dediklerini; dolayısıyla kimin çıkarlarını gözettiklerini bilsek fena mı olurdu? Basit bir takip mekanizması ile bir "adlandır ve utandır" kampanyası yapmasak mı? Oy verip seçtiğimiz, vergi verip maaşlandırdığımız temsilcilerimiz bizim için neler yapıyorlar anlamak için her birine resimli, özgeçmişli ve icraat listeli bir sayfa hazırlayıp, orada bir de internet kartesi yapıp, performanslarına not vermesek mi? (1) En kısa vadeli hedefimiz bu işi yapmak.

Öncekiyle yakından bağlantılı bir diğer boyut, gündem konusundaki bilgisizliğimiz. Belediyeler gündemlerini neye ve kime göre belirliyor bilmediğimiz için önümüzde bizi bekleyen gündemi de bilmiyoruz, takip edemiyoruz. Örgütlü çıkar gruplarının talepleri çabucak gündeme gelebilirken, hak-temelli çalışan sivil toplum örgütleri ve örgütsüz kentlilerin öncelikleri

hiçbir zaman belediye meclislerinin önceliği olmuyor. Neden örgütsüz kentli çoğunluk çoğu zaman karşısında bir muhatap bulamıyor? Kentliler kendileri için lobi yapmak durumunda bırakılacaksa neden yerel seçimler var? Hani temsil? Bu sorulara cevap bulmak meşakkatli çalışmalar gerektiriyor ama işte Gezi sayesinde attık ataletimizi! Uzun-dönem hedeflerimizden biri bu gündem analizi meselesi.

Beşinci boyut, belli konularda fikir edinirken, yorum yaparken bir çeşit izlenimciliğe mahkum oluşumuz. Elimizde somut veri, etüt, analiz olmadığından izlenimlerimizden başka dayanak noktamız yok. Üstelik sadece sayısal, ölçülebilir bilgilere değil, niteliksel, alternatif bilgilere de ihtiyacımız var. Örneğin Armada AVM'nin karşısında yer alan şu anda yıkım aşamasındaki Demir Kafes gerçekten neye mal oldu bize? Sadece inşaat bedelini sormuyoruz. Orada 10 yıl boyunca demirli ve sinirli bir şekilde dikilmesi kent psikolojisinde ne boyutta bir tahribata yol açtı? Yerine orada bir güzel park olsaydı yaşayacağımız mutluluğun bedeli neydi? Bir çeşit sosyal fayda-maliyet analizinden bahsediyoruz... Hâlihazırda var olan çalışmaların derli toplu, içerisinde arama yapılabilir ve kullanılabilir bir şekilde birleştirildiği, hem sağlam data içeren hem de fazlasını söyleyen bir veri tabanımız olmalı diye düşünüyoruz işin özü. Bu da bir uzun-dönem hedefi.

Altıncı ve şimdilik son boyut, bilgiyi tepeden ya da merkezden örgütleyen ve yayan modellere alternatif, bağımsız, açık, yatay ve güncel bir akran bilgi havuzu modelinin, yani bir çeşit "kent wiki"sinin eksikliği. (2)

Boyutlandıra boyutlandıra bitiremediğimiz bu çalışmalara destek vermek isterseniz bizimle seğmenlerforumu@gmail.com üzerinden iletişime geçmekten çekinmeyiniz...

(1) TBMM için yapılmış harika bir benzer çalışma için bakınız: www.getdemokrasi.org

(2) Bilginin bu şekilde aydınlatıcı kullanımına örnek ilham veren bir çalışma için bakınız: www.direncevre.org.

ODTÜ Ormanı Hakkında Az Bilinen Gerçekler

Metin: Aydan Özkil - Fotoğraflar: Ender İplikci

Ankara'nın doğal bitki örtüsü, Orta Anadolu'nun tipik bitki örtüsü olan bozkırdır. Ankara şehir merkezine en yakın doğal orman, şehrin güney doğusunda bulunan Beynam Ormanı'dır. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Kampüsü (diğer bir deyişle uydu görüntülerine baktığımızda şehrin güney batısını kaplayan büyük yeşil alan) ise tamamen insan eliyle yeşillendirilmiştir.

Kampüsteki ilk ağaçlandırma çalışması 1961 yılında, Kemal Kurdaş'ın rektörlük görevine getirilmesiyle başlamıştır. Hatta kendisinin "Bozkırı Yeşertenler" Belgeseli'nde anlattığı üzere; bu ilk ağaçlar Bartın Deresi kenarındaki fidanlıktan "çalınarak" getirilen çınar fidanlarıdır. 135 bin fidan bu şekilde dikilmiş ve "ağaçların tutmayacağı" düşünüldüğünden ormancıların büyük tepkisini çekmiştir.

ODTÜ Kampüsü'nde bugüne kadar yaklaşık 10 milyon ibrelî ve 23 milyon yapraklı ağaç dikilmiştir. Bunlardan 16.5 milyonu Kemal Kurdaş'ın rektörlük yaptığı dönemde seferberlik ilan edilerek, şenliklerle dikilmiştir. Kendisi 2006 yılında Atlas Dergisi'ne verdiği bir röportajda durumu şöyle açıklamıştır: "O bizim geleceği görerek kasıtlı yarattığımız bir ormandı. Arazinin bütünlüğünü korumak için ağaçlandırdık. Giderken yolun sol tarafı geçekodu,

sağ tarafı orman. **Yolun diğer tarafında ne yaparsan yap, ama bu tarafa sataşma!**"

ODTÜ arazisini ağaçlandırma çalışması zaman içerisinde Avrupa'nın insan eliyle yeşillendirilmiş en büyük kent ormanlarından birine dönüşmüştür. Bunun üzerine, 1995 yılında yerleşkenin büyük bir kısmı çeşitli derecelerde sit alanı ilan edilmiştir. Araziye doğal sit alanlarının dışında arkeolojik yerleşimler de bulunmaktadır. Bu alanlar çitlerle ya da dikenli tellerle değil, orman tarafından korunmaktadır.

Yine 1995 yılında ODTÜ Kampüsü, mimari yapısı, yürütülen ağaçlandırma çalışması ve bunun şehre kattığı artı değer dolayısıyla "Uluslararası Ağa Han Mimarlık Ödülü"ne layık görülmüştür.

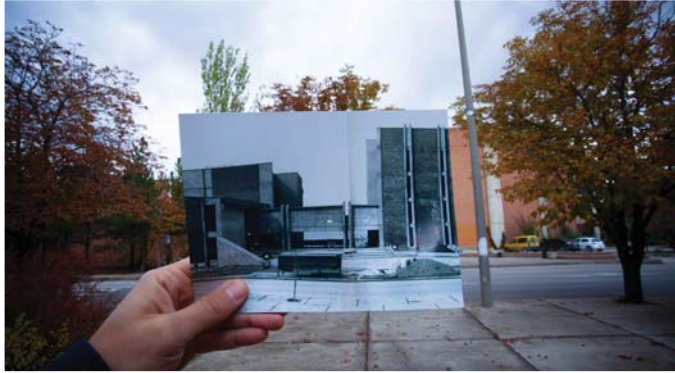
ODTÜ Kampüsü ormanı ile olduğu kadar orman açıklıklarıyla ve Eymir Gölü'yle de pek çok bitki ve hayvan türüne de ev sahipliği yapmaktadır. Yıl içinde 140'tan fazla kuş türünün kampüsü ziyaret ettiği bilinmektedir. Orman alanları pek çok memeli ve sürüngen türü için de bir tür sığınak görevi görmektedir. Buna karşılık, açık alanlar ve otsu bitki örtüsünün yoğun olduğu bölgeler ise kelebekler için önemli bir yaşam alanıdır. Dolayısıyla yeni

ağaçlandırma yapılacak bölgeler dikkatle seçilmeli ve bozkır türlerinin yaşam alanlarına da saygı duyulmalıdır.

Yazı içerisinde kullanılan bilgiler ODTÜ Ağaçlandırma ve Çevre Düzenleme Müdürlüğü'nün web sitesinden, Atlas Dergisi 2006 Haziran Sayısı'ndan ve ODTÜ Tarihi: Bozkırı Yeşertenler Belgeseli'nden derlenmiştir.

Fotoğraflar içinde kullanılan fotoğraflar ise ODTÜ Kütüphanesi Görsel Medya Arşivi'nden alınmıştır.

ODTÜ'nün Fidanları

Arif Şentek

Çoğumuz kentlerde büyümüştük. Toprakla, ağaçla pek işimiz olmamıştı. Ufacık bir iki dalın toprağa biraz derince dikileceğini, çevresindeki toprağın ayağımızla bastırılarak sıkıştırılacağını, can suyu verileceğini ve sonra bu fidanların sürekli büyüyerek ağaç haline geleceğini görmemiştik, yaşamamıştık. Hele bu dikilen ağaçların bir ormana dönüşebileceği hiç aklımızdan geçmezdi. Ha evet, ortaokullarda 50'li yıllarda hâlâ haftada bir saat tarım dersi vardı. Kentin apartmanlarla kuşatılmış bir semtindeki okulumuzda, hayatından bezmiş bir "tabiat bilgisi" öğretmeni gelir, kalın, kötü baskılı ders kitabından bitki türlerine, zararlı böceklerle mücadeleyle ilişkin gelişigüzel bir şeyler okuturdu. Uygulama olarak da bizden evimizde saksı içinde bir bitki yetiştirmemizi istenirdi. Dönem sonunda anamızdan veya komşulardan emanet aldığımız saksıları okula getirir "tarımcı"nın önüne dizilirdik. Hoca bir yüzümüze, bir de elimizdeki saksıya bakarak bize not verirdi. Sanırım kapatılan köy enstitülerinden bize kalan, görüp göreceğimiz son mirasın kırıntılarıydı bu tarım dersi. 1964'de ODTÜ'ye geldiğimde, okul Millet Meclisinin bahçesindeki barakalardan kampusa taşınmıştı ama eğitimin bir bölümü hâlâ barakalarda veriliyordu. Hazırlık Okulunun barakaları iyiydi de mesela genel kafeterya elden düşme koca bir asker barakasıydı. Çevre bomboştu, kel tepelere üç numara erkek çocuğu tıraşına benzer kısa, bir iki karış boyunda çam fidanları dikilmeye başlamıştı. Bir orman yetiştirildiğinin pek farkında değildik ama gene de "yürüyün ağaç dikmeye gidiyoruz" denildiğinde keyifli bir şekilde yola koyuluyorduk. Aslında üniversitenin işçilerden oluşan ve sistemli çalışma sürdüren bir ağaçlandırma ekibi vardı. Bizim yaptıklarımız işgücü olarak bir katkıdan çok fidanların korunmasına yarıyordu. Sınırlı da olsa emek verdiğimiz fidanlara zarar veremezdik, verilmesini de seyirci kalamazdık. Öyle de oldu. Onca olaylı günler yaşandı ama ağaçlarımızın başına hiçbir şey gelmedi. Hatta yıllar sonra Vişnelik'te Mezunlar Lokali inşaatı başladığında sınırlı sayıda da olsa ağaç kesilmesine öğrencilerden, mezunlardan tepkiler gelmiş, şantiye sahasında eylemler

yapılmıştı. Bu eylemler sırasında Kenan Güvenç'in iş makinelerinin önüne kendini attığını hatırlıyorum. İlk dikildiği yıllarda özellikle çamlar bir türlü boy atmıyordu. Kışın, karlı günlerde öyle yılbaşı kartlarındaki çam ağaçlarına benzer bir manzara yoktu ortalıkta. Ağaçlandırmayı başlatan ve sabırla sürdüren Kemal Kurdaş'a yönelik eleştiriler de yok değildi. Ankara'da çamın tutmayacağı, doğaya daha uygun başka türlerin seçilmesi gerektiği söyleniyordu. Doğru, atık su tesisi çevresindeki alana dikilen kavaklar daha hızlı boy atmıştı. Bazı bölgelere dikilen meyve ağaçları meyve vermeye başlamıştı, kiraz, vişne yiyorduk. Çamlar tutmasına tutmuştu da bodur, kavruk kaldılar gibi geliyordu bize. Öyle doğayla iç içe yaşayan insanlar kadar sabırlı değildik. Ertesi sabah devrim olacağına inanan bir kuşaktık. Beklemeye tahammülümüz yoktu. Zaten bir grup arkadaşımıza kampus, kentler dar gelmişti, dağlara vurmuşlardı kendilerini. Yani başımızda kendi başlarına, usulca ama sürekli boy atan fidanları görececek halimiz yoktu. Doğa sabırlı ve gerçekçiydi. İnsan emeği ile başlatılan ve doğru yönde gelişmesi sağlanan süreçte, eğer insanların yok edici, zorbaca müdahaleleri olmasa "tabiat hükmünü icra ediyor"du. Ankara'ya uzun bir aradan sonra 1990'da döndüğümde, zamanında okulu bitirince peşine düşmediğim diplomamı almak için on yaşlarındaki kızımın birlikte ODTÜ'ye uğramıştım. Mutlaka bürokratik bir sorun çıkar bulamazlar ama bir soruyum demiştim. Bir dolabın içinden hemen bulup çıkardılar, şaşırmadım değil doğrusu. Ama asıl şaşkınlığım ve keyifle bakakaldığım, yıllar önce dikilen çamların şimdi bir orman oluşturacak kadar boy atmış olmasıydı. Kampusun eski görüntülerine aşina olmayanlar üniversite binalarının ormanlık bir araziye yapıldığını sanabilirler. Oysa binalarla birlikte dikilen ağaçlar öylesine doğal bir biçimde çevrelemişlerdir yapıları, yaşayanları. Bu yarım yüzyıllık bir birikimdir. Dikilen binlerce yeni fidanla bu birikim güçlenerek sürdürülüyor. Zorbalar ne yaparlarsa yapsınlar bu birikimi yok edemeyecekler.

9 Soruda Melih'in Çıkmaz Yolu 100.Yıl ve ODTÜ'de Neler Oluyor?

TMMOB Şehir Plancıları Odası'nın hazırladığı broşürden alınmıştır.

6 Eylül 2013 sabahı ODTÜ'nün 100. Yıl girişine önce polis sonra Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin iş makineleri geldi.

O gün, açılacak yola, ağaçlarıyla doğal sit olan ODTÜ ormanının ortadan kaldırılmasına ve 100. Yıl halkının bu yolla değişecek yaşam koşullarına itiraz edenlerin sesleri kısılmak istendi. Söyleyecek sözü olan mahallelilere ve öğrencilere polis gaz bombaları ve TOMA'larla müdahale etti. 6 Eylül şafağında mahallelinin bilgi paylaşımında bulunduğu direniş çadırı yıkıldı ve onlarca ağaç söküldü.

6 kişinin gözaltına alındığı o sabahın sonrasında, alanda belediye tarafından polis destekli "insansüstü" bir çabayla, yıkım ve ağaç katliamı başlatıldı. 6 Eylül gecesi ise mahalle ve ODTÜ kapısına yüzlerce çevik kuvvet yığıldı. 100. Yıl ve ODTÜ gaz altında bırakıldı. Polisin 100. Yıl içinde, ara sokaklardaki takındığı tavır, polis devletine özgü bir sıkıyönetimin izlerini taşıyordu.

Bugün çevik kuvvet, TOMA ve biber gazı korumalı yol çalışması ara vermeksizin devam ediyor. İş makineleri 24 saat uyumuyor, uyutmuyor.

Peki, 100. Yıl Mahalle sakinlerinin ve ODTÜ öğrencilerinin karşı çıktığı, Büyükşehir belediye başkanına hakkında "neden halka soracakmışım?" türünde beyanatlar verdiği bu "yol meselesi" gerçekte nedir?

Anadolu Blv.-Konya Yolu Bağlantı Yolu Hattı

1. ODTÜ sınırları içinden geçirilmek istenen yollar hangileridir?

ODTÜ sınırları içerisinde geçirilmesi planlanan 2 adet yol bulunmaktadır. Bunların ilki ODTÜ'nün Bilkent girişinden (A7 kapısı) başlayan ve kampüsü doğu-batı yönünde kesen yoldur. Bu yola ODTÜ, hemzemin bir arterin yerleşkeyi ikiye böleceği gerekçesiyle itiraz etmiş ve konuyu yargıya taşımış, Danıştay bu itirazı kabul ederek yolun açılmasına izin vermemiştir. İkinci yol ise günümüzde tartışmalara konu olan, Anadolu Bulvarı'nın devamı niteliğinde, bu yolu Konya Yolu'na bağlayan ve ilk olarak 1994 tarihli 1/5000 ölçekli ODTÜ İmar Planı'nda da yer alan yoldur. Güzergahı ODTÜ A1 kapısından başlayarak ODTÜ sınırını takip eden yol, ODTÜ A4 kapısı yanından 100. Yıl-Çiğdem mahalleleri içinden geçmektedir.

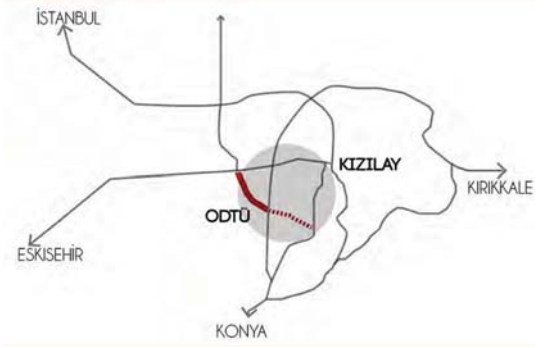
Mevcut Planlarda ODTÜ Kampüsü İçerisinden Geçen Yollar

2. 100. Yıl ve Çiğdem Mahallesinden geçen yol hangi amaçla planlanmıştı, günümüzde geçerliliği nedir?

Bu yol 80'li yıllarda, Anadolu Bulvarı'nın ve Eskişehir Yolu'nun, 100.Yıl İşçi Bloklarından geçerek, önce Konya yoluna, devamında Öveçler ve Dikmen vadisi üzerinden geçerek Çankaya'ya ve doğuda Mamak'a bağlanması amacıyla planlanmıştır. Yol özellikle Ostim ve İvedik Organize Sanayi Bölgesi gibi çalışma alanları ile Dikmen, Öveçler, Sokullu, Çankaya, Oran Sitesi, Ayrancı, Seyranbağları ve Kırkkonaklar gibi konut alanlarının kent merkezine uğramaksızın bağlantısını sağlamak amacıyla tasarlanmıştır.

Yolun düzenlenmesi için belirlenmiş olan amaca erişim, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin son 20 yıldaki uygulamaları ile fiilen ortadan kaldırılmış, yolun sürekliliğini sağlayacak olan Dikmen Vadisi üzerinde

planlanmış olan ve Dikmen Caddesi ile Hoşdere Caddesi'ni bağlayan köprü geçişi de iptal edilmiştir. Bugün gelinen durumda, söz konusu yolun kent merkezindeki trafiğin rahatlatılması amacına hizmet etme olanağı kalmamıştır.

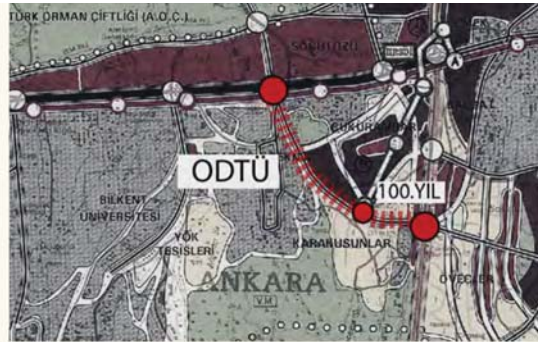

1994 Ankara Nazım İmar Planında İç-Çevre Yolu Olarak Düşünülen Yol

3. Yolun Ankara planlarındaki yeri ve yasal dayanakları nelerdir?

Anadolu Bulvarı ve devamı olan yol, Samsun Yolu, Konya ile Eskişehir ve İstanbul Yollarını birbirine bağlayan bir "iç çevre yolu" olarak "Ankara Nazım Planı 1990" da yer almıştır. Plan, 1982 yılında Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından onaylanmış ve Anadolu Bulvarı bu Plan uyarınca 1987-88 yıllarında inşa edilmiştir.

Hedef yılı 1990 olan Ankara Nazım Planı, araya giren askeri darbe nedeniyle gecikmeli olarak onaylanmış, 1990'lı yıllarda yeniden yapılması gereken plan uzun yıllar yenilenmemiş, Ankara Büyükşehir Belediyesi yönetimince üst ölçekli plan disiplini dışında parçacı rant projelerinin onaylanması ve uygulanması tercih edilmiştir. Bugün tartışma konusu olan yol, Ankara Nazım Planı'nda bugünkü gibi Konya Yolunda bitmediği gibi, Dikmen Bölgesi ve Vadisini geçerek Doğukent Bulvarı üzerinden Mamak ve Samsun Yoluna ulaşacak biçimde tasarlanmıştır.

Ankara 2015 Ana Ulaşım Planı'nda Yol

Ankara 2023 Nazım İmar Planı'nda Yol

Planlanan yolun asıl amacı Eskişehir yolunun trafiğini rahatlatmak değil, Çankaya İlçesi'nde yer alan konut bölgelerini, İstanbul yolundaki iş ve kamu eliyle yeni geliştirilen konut bölgelerine (Batıkent), ve diğer taraftan Mamak yönüne bağlamak, kent merkezindeki trafiği rahatlatmaktır (Kaldı ki planın yapıldığı tarihte Eskişehir Yolunda Bilkent, Başkent Üniversitesi, AVM'ler ve kamu kurumları olmadığı gibi, konut alanı olarak planlanan Çayyolu'nda önerilen toplam nüfus yalnızca 300.000 kişidir ve giderilmesi gereken bir sıkışıklık da yoktur).

Diğer yandan, Büyükşehir Belediyesinin zaman içinde gerçekleştirdiği, başta Dikmen Vadisi Projesi olmak üzere Nazım Plan kararlarına aykırı uygulamaları nedeniyle, bugünün tartışmalı yolu, Konya Yolunun doğusunda Öveçler Semtinde eriyen bir güzergâha dönüşmüştür. Yolun bütünlüğünü ortadan kaldıran parçacı proje uygulamalarından sonra yapılmış olan yürürlükteki 2023 Başkent Ankara Nazım Planı, bu gerçeği yasallaştırmaktan öteye geçememiş, yolun sürekliliği yok edilmiştir. Bunun yanı sıra, planda korunan ve uzun yıllar tamamlanmayan yaklaşık 4 km lik Eskişehir-Konya yolu bağlantısının geçtiği bölgede yapılan parçacı plan değişiklikleri ile sürekli olarak yoğunluklar artırılmış, bölge ulaşım ve kentsel sosyal altyapı açısından sorunlu hale getirilmiştir...

4. Yolun güzergahında bulunan ODTÜ içinde kalan alanların koruma açısından yasal durumu nedir?

Tartışmalı yolun ODTÜ sınırları içine girdiği bölüm ve A1 (Eskişehir Yolu) girişinde düşünülen kavşağın üniversite yerleşkesine girdiği bölge, 06.03.1995 tarihinden bu yana 1. Derece Doğal Sit Alanı olarak koruma altındadır. Bugün sözü geçen alanda ODTÜ Rektörlüğü'nün tespitlerine göre 3000'in üzerinde ağaç bulunmaktadır. Mutlak koruma kararı anlamına gelen 1. Derece Doğal Sit alanlarında, sit kararının gerekçesini oluşturan ağaçların ortadan kaldırılması hukuken açıkça aykırıdır. Doğal sit niteliğine sahip alanlarda, kamu yararı gereği yapıyı zorunlu hale gelen altyapı tesislerinin

uygulanmasında, alanın korunması gereken değerlerine zarar verilmemesi, bütünlüğünün korunması esastır. Bu kapsamda; korunacak alanda bulunan ağaçların tespit edilerek, rölövelerinin çıkarılması, doğal yapıyı koruyacak, arazi yapısına uygun güzergâh tespiti ve projelendirme yapılması zorunludur.

Diğer yandan, bir alanın "doğal sit" ilan edilmesiyle birlikte yasal olarak bu alanda var olan tüm imar planı kararları geçerliliğini yitirmektedir. Bu kapsamda, söz konusu yolun ODTÜ sınırları içinden geçen bölümünde geçerli herhangi bir imar planı kararı bulunmamaktadır.

ODTÜ arazisine ilişkin hazırlanmış olan koruma amaçlı imar planı ise henüz onaylanmamış ve yürürlüğe girmemiştir. Bu nedenle, geçerli plan kararı bulunmayan bir yol çalışmasının yapılıyor olması da hukuksuzdur.

ODTÜ'de Yol Güzergahı Üzerindeki I. Derece Doğal Sit Alanı

5. Yol inşaatı hangi yasal gereklilikler göz ardı edilerek başlatılmıştır?

Önerilen yolun planlama yaklaşımın günümüz bağlamında yanlış, tasarım standartları ise önerilen mevcut projede çelişkili ve tutarsızdır. 2015 Ulaşım Ana Planında sözü geçen bu yol için çevresindeki yerleşimlerin kullanabileceği bir işlev önerilmişken bugün transit ve hızlı trafiğin desteklediği sekiz şeritli bir proje devam etmektedir.

Odamız tarafından yargıya da taşınmış olan yolun, otoyol standartlarında 8 şeritli bir yol olduğu, yolun 100. Yıl ve Çiğdem Mahallelerinde halkın yaşamını ve Ankara kenti içindeki bütüncül niteliğini koruyan parçalanmamış az sayıdaki doğal alanlardan birisi olan, koruma altındaki ODTÜ ormanını doğrudan etkileyecek olması nedeniyle ÇED Yönetmeliği'nin işletilmesi zorunludur. Ancak Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından yola ilişkin Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) yapılmamıştır.

Planlama ve projelendirme sırasında herhangi bir talep tahmin çalışması yapılmadığı ve bilimsel teknikler kullanılmadığı için halen tek şeritli bir yol ile cevap verilebilecek trafik hacmine karşılık gelen (600 araç/saat) bir ihtiyaç için, her bir yönde dörder şeritli yol yapılarak kamu kaynakları verimli kullanılmamakta, israf edilmektedir.

6. Yol sadece bir geçiş hattından öte Ankara, ODTÜ ve mahallelerimiz için ne anlama gelmektedir?

Sosyo-mekânsal etkiler: 8 şeritli ve 50 metre genişliğinde olan bu yol projesinde insan ölçeği göz ardı edilmiştir. Çiğdem ve 100. Yıl mahallelerindeki komşuluk ilişkileri, yaya ulaşılabilirliği, kentsel güvenlik hiçe sayılmıştır. Diğer yandan, büyük bir öğrenci nüfusunun ODTÜ'ye kolay erişilebilirliği nedeniyle tercih ettiği bu iki mahallenin ODTÜ ile ilişkisi de görmezden gelinmiştir. Belediyenin yayınladığı tanıtım görsellerinde yol projesinde insanların yürüyebileceği, karşıdan karşıya güvenli ve kolay bir şekilde geçebileceği bir sistem düşünülmediği açıkça görülmektedir. Öngörülen transit trafik 100. Yıl ve Çiğdem mahallelerinde yayaların, özellikle de çocuk ve yaşlıların güvenliğini hiçe saymaktadır.

Çevre sağlığına etkileri: Sağlıklı ve huzurlu bir çevre her kentlinin hakkıdır. Bu nedenle, "burası kent, her yerde gürültü var" diyerek yolu meşrulaştırmaya çalışan anlayışın hızla terk edilmesi, problemler alanlarda yaşayan halkın yaşam düzeyinin iyileştirilmesi, yerel yönetimlerin birincil hedefi olmalıdır. Sözü geçen yol daha inşaat aşamasında yarattığı gürültü ve toz kirliliğinin yanı sıra, 100. Yıl Mahallesi ve Çamlık Sitesinde sıkça elektrik ve günler süren su kesintilerine neden olmuştur. Henüz inşaat aşamasında ürettiği ses ile evlerde oturmaya olanaksız kılan bu yolun açılması halinde, yaratılacak teşvikle sayısı her geçen gün artacak araç geçişinin yaratacağı gürültü ve egzoz kirliliği mahallelerin özellikle yola bakan evlerini yaşanılmaz hale getirecektir.

Ender İplikci

7. Yol neden bugün açılmak isteniyor?

Uzun yıllar, otomobil öncelikli yol ve kavşaklar üzerinden yürütülen Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin yanlış ulaşım politikaları ve seçim stratejileri nedeniyle, bilinçli bir şekilde yapımı geciktirilen ve Ulaştırma Bakanlığı tarafından devralınan Metro bitirildiğinde, Eskişehir Yolu üzerindeki sıkışıklık ortadan kalkacak ve bu yolun gerekliliği tartışılmalı hale gelecektir. Bu gerçeklik ışığında;

-Açılacak geniş bulvar ile bölgede, rant amaçlı müdahalelerle sürekli artan bina yükseklikleri ve yoğunluklarının daha makul gösterilmek istenmesi,

-Bölgede yapılmak istenen, bölgeyi yaşanmaz hale getirecek yeni rant projelerine otomobille daha kolay ulaşılacağı, ulaşım sorununun çözüleceği yalanının desteklenmek istenmesi,

-Projenin yanlışlığına karşı yapılan itirazlar ve yürütülen mücadele kullanılarak yaratılacak karıştıktan yerel seçimlerde Ankara Büyükşehir Belediye Başkan adaylığının çıkarılmak istenmesi, nedenleriyle yolun yapımında ısrar edildiği anlaşılmaktadır.

8. Yolun yapımı Ankara'nın trafik sorunlarını çözecek midir?

Eskişehir Yolu'nda günün hemen her saatinde gözlenen trafik sıkışıklığı, özellikle bu yol aksında kent çeperlerine yerleşen ancak kent merkezinde çalışan nüfusun gittikçe artmasından ve yol üzerinde bulunan üniversiteler gibi büyük arazi kullanımlarından kaynaklanmaktadır.

Büyükşehir Belediyesi'nin bu gelişmeye uygun biçimde yapılması gereken metroyu yapmamış olması ve özel araçları destekleyecek yatırımlara yönelmesi, sorunun daha da büyümesine neden olmuştur.

Yolun Anadolu Bulvarı'nı Konya Yolu'na bağlaması ve günlük 40.000 aracın bu yolu kullanması ve böylece Eskişehir Yolu'nda yaşanan sıkışıklığın rahatlayacağı iddia edilmektedir. 1993 yılından bu yana, Ankara kentinde ulaşım ana planına esas kapsamlı ve sistematik veri derleme işlemi gerçekleştirilmediğinden, bu tespitin ve kullanılan rakamların gerçeğe uygunluğu da tartışmalıdır.

Gerçekte mevcut trafik hacminin ne kadarlık bir yüzdesinin bu yolu kullanacağı belirsiz olmakla birlikte, her yolun yarattığı çekimle kendi trafiğini büyütüyor olması nedeniyle, olası bir rahatlama uzun erimli olamayacaktır. Ankara trafiğinde yaşanan sorunun gerçek çözümü olan toplu taşıma sistemleri kısa süre içinde yaşama geçirilmezse, açılacak yeni yollara ve yapılacak kavşaklara rağmen sorun büyüyerek devam edecektir.

9. Gereğe trafik sorunuysa, çözümü "aslında" nedir?

Öncelikle, bilimsel olarak bir çözüm üretebilmek için, 20 yıldır Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde alışkanlığa dönüşen ve bölgesel sıkışıklıklara neden olan mevcut imar planlarına noktasal rant müdahalelerinden ve yoğunluk artışlarından vazgeçilmelidir.

-Eskişehir Yolu üzerine yerleşen nüfusun kent merkezine ulaşımında, özel araç kullanımına alternatif konforlu ve hızlı erişim olanağı metro ile olanaklıdır. Bu nedenle, yol yapımı durdurulmalı ve Çayyolu Metrosunun açılması beklenmelidir.

-Trafik sorunlarına yönelik çözüm arayışlarında, özel araç öncelikli ilkel anlayıştan vazgeçilmeli, toplu taşıma sistemleri kullanılmalıdır.

-Gazi Üniversitesi tarafından hazırlanmakta olduğu Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından ilan edilen Ankara Ulaşım Ana Planı'nın verileri beklenmeli, kamuoyu ile paylaşılmalı, çözüm önerileri katılımcı yöntemlerle tartışmaya açılmalıdır.

Ender İplikci

9 Kasım Ankara Ortak Forumu Nasıl Bir Kent?

Ankara Forumları'ndan

Gezi Direnişinin devamında, Haziran ayının sonlarından itibaren toplanmaya başlayan forumlar Türkiye siyasetinin yeni ve aktif özneleri olarak karşımızda. Ankara'daki tüm forumlar da 9 Kasım Ankara Ortak Forumu'nda ikinci kez bir araya geldiler. Her forum kendi yöntemiyle belirlediği tespit ve taleplerini katılan aday adaylarına aktardı. Bu sefer adaylar sustu halk konuştu. Biz de bu taleplerin şimdilik bir kısmına yer veriyoruz. Öyle görünüyor ki forumlar yerel seçim sürecinin belirleyici aktörlerinden olacaklar. Bu böyle olduğunda forumların taleplerini yaygınlaştırmak için sayfalarımız ardına kadar açık. İşte Ankara'nın ikinci ortak forumundan seçmeler:

KADINLARIN TALEBİ SİYASETİN ÖZNESİ OLMAK...

Yerel Yönetimler forumunda bir araya gelen Halkevci kadınlar, AKP'nin "kadını yok sayan sadece eş ve anne olarak gören kadın düşmanı politikaları üreten ve uygulayan bir iktidar olarak, kadınları yerel yönetim siyasetinde de kamusal alanlardan, karar mekanizmalarından dışlayarak siyasetin öznesi değil nesnesi haline getirdiği"nden şikayetle şu talepleri sıralıyorlar:

- Kadınların birincil görevi olarak görülen çocuk bakımının toplumsallaştırılması için her mahalleye parasız, nitelikli, cinsiyete duyarlı eğitim verilen kreş istiyoruz.
- Kadının bakmakla yükümlü tutulduğu yaşlı ve hasta bakımının kadının sorumluluğundan alınarak toplumsallaştırılması için parasız, nitelikli bakımevlerinin açılmasını istiyoruz.
- Kadına yönelik şiddete karşı, kadınların bilgi alabileceği ve dayanışma kurabileceği kadın örgütlerinin denetiminde danışma merkezlerinin açılmasını ve her ilçeye yeterli sayıda sığınmaevi açılmasını istiyoruz.
- Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesiyle beraber, sağlık hakkının gaspına karşı koruyucu ve tedavi edici parasız sağlık hakkının yerel ölçekte sağlanmasını, kadın hastalıkları, kürtaj vb. konularda bilinçlendirme toplantılarının yapılmasını ve kadın sağlığı taramalarının düzenli bir şekilde yapılması için kadın sağlığı birimlerinin kurulmasını istiyoruz.
- Ev işi olarak adlandırılan temizlik, yemek gibi işlerin toplumsallaşabilmesi için mahallelerde ortak çamaşırhaneler, yemekhaneler açılmasını istiyoruz.
- Kentlerin kadınların günün her saatinde güvenli bir şekilde hareket edebilecekleri biçimde düzenlenmesini; sokak aydınlatmalarının yetersiz olduğu mahallelerde sokak aydınlatmalarının yapılmasını istiyoruz.
- Kadınların kamusal alana çıkabilmelerini kolaylaştıracak ulaşım hakkının parasız sağlanmasını, sefer sayısının artırılmasını istiyoruz.
- Kentlerde, mahallelerde bütün kadınların ortak zaman geçirebilecekleri, yaratıcılıklarını ve yeteneklerini geliştirecek kültürel, sosyal faaliyet merkezlerinin kurulmasını ve bu merkezlerin karar mekanizmalarında kadınların yer almasını istiyoruz.
- Çocukları engelli olan kadınların üzerindeki bakım ve eğitim sorumluluğunun toplumsallaştırılması için yerel yönetimlerin parasız, nitelikli bakım ve eğitim kurumlarını açmasını istiyoruz.
- Kent arazisinin sosyal güvenceden mahrum, kocaya, babaya bağımlı bırakılarak mülksüzleştirilen kadınlar lehine dağıtılmasını istiyoruz.
- Kadınlara güvenceli iş istihdamı sağlamak için belediyelerin olanak sağlamasını, özel önlem almasını ve kota uygulamasını istiyoruz.

Seğmenler Forumdan Adaylara Açık Çağrı

Seğmenler Forum yayınladığı ilan formatındaki bildiri ile aday adaylarına doğrudan seslendi. Katılımcılık, ulaşım, ortak alanlar, temiz çevre, güzellik ve nitelik, şeffaflık gibi altı başlıkta topladığı soru ve talepleri şöyle:

Ankara'da büyükşehir ve ilçe belediyeleri için katılımcılığa ve çok sesliliğe önem veren akılcı, adil, eşitlikçi, yaratıcı, yenilikçi yönetici adayları aranıyor. Yenilikçi sosyal yaklaşımlara sahip olmak ve araştırma, geliştirme yanlısı olmak; ekip çalışması ve koordinasyona inanmak tercih nedenidir. İcraat adamı olmaktan, 'hız'dan, inşaattan ve müteahhitlikten söz etmemeniz takdirle karşılanacaktır.

Değerli aday adayları, aşağıdaki sorulara istediğiniz sırada cevap verebilirsiniz:

1. KENT GÜNDEMİ ve KATILIMCILIK

Kentin yönetiminde çok seslilik ve çeşitlilik istiyoruz. Ankara'da yaşayanların iradesine ve çıkarlarına öncelik veren eşitlikçi ve çoğulcu doğrudan katılım mekanizmaları talep ediyoruz.

- Ankara için öncelikli gündem maddeleriniz neler? Önceliklerinizi neye göre belirleyeceksiniz? Çıkar ağları ve baskı avantajına sahip güçlü kişi ve kuruluşlarla ilişkilerinizi nasıl belirleyeceksiniz?
- Ankara'da yaşayanların kentle ilgili kararlara aktif katılımını sağlayacak mısınız? Örneğin, Ankara'ya dair kentsel planların düzenli aralıklarla katılımcı bir süreç içinde şekillendirilmesini sağlayacak mısınız? Mesela kentliler, imar planları ile ilgili olarak zamanında ve yeterince bilgilendirilecek mi ve hatta bu planların şekillenmesinde aktif rol alabilecek mi? Nasıl?
- Kentsel dönüşüm ve yenileme projelerinin, kent sakinlerinin katılımıyla gerçekleştirilmesini, tarihi, sosyal, kültürel ve peyzaj dokusu korunarak ve kimse yerinden edilmeden uygulanmasını sağlayacak mısınız? Barınma hakkı ile ilgili sosyal politikalar geliştirecek misiniz? Mesela satın alınabilir ve sağlıklı konutlar sağlamak?
- Kullanmayı düşündüğünüz iletişim, paylaşım, bilgiye erişim, müzakere, şeffaflık ve denetim mekanizmaları nelerdir? Bu mekanizmalara Ankara'nın dezavantajlı yaşayanlarını yani kadınları, öğrencileri, düşük gelirli, engellileri, yaşlıları, sokakta çalışan çocukları ve hali hazırda evinden çıkıp da şehrin merkezini bir kez bile görmemiş olanları nasıl dahil etmeyi planlıyorsunuz?

2. TOPLU TAŞIMA/ULAŞTIRMA

Etkin, erişilebilir, kapsamlı, kaliteli ve adil fiyatlı bir toplu taşıma ağı talep ediyoruz.

- Ankara'da toplu taşıma pahalı, yetersiz, tıkkış, kalitesiz, tekinsiz, kapsamsız, bağlantısız ve gündüz. Eziyet! Mesela taksi için paranız ya da özel aracınız yoksa belli saatlerden sonra sokağa çıkmak ya da eve dönmek imkansız. Etkin bir toplu taşıma ağı için planlarınız neler?
- Gürültü, görüntü, hava kirliliği sorunlarına ve trafik sıkışıklığına çözüm olacak toplu taşıma planlarınız neler? Metro? Bisiklet gibi çevreye saygılı araçlara öncelik? Ortak araç paylaşımını özendirme? Yürümeye uygun kaldırımlar ve yayalara öncelik?

3. ORTAK ALANLAR

Tüm kentlilerin kullanımına açık, kültürel çeşitliliği teşvik eden, kolay ulaşılabilen, kapısından tereddütsüz girilebilen, güvenli, temiz ve işlevsel ortak mekanlar talep ediyoruz.

- Ankara'ya yeni yazlık ve kışık ortak mekanların kazandırılması için neler yapacaksınız? Temiz umumi tuvaletler, şehir merkezinde büyük yemyeşil parklar, kapısı herkese açık toplum merkezleri, spor salonları, cadde üstü tiyatro ve sinema salonları, rengarenk dans, paten, kayak alanları ve meydanlar istiyoruz. **Artık tek bir AVM dahi istemiyoruz.**

Ortak Forum 2: Yerel Seçim Yerel Yönetim Yerel Katılım KENT HAKKI

4. TEMİZ ÇEVRE/Temiz su, temiz hava, temiz toprak, sükünetsiz

Hava, gürültü, su ve toprak kirliliği olmayan, doğası ve doğal kaynakları korunan temiz ve yeşil bir Ankara istiyoruz.

- Ankara'nın bugünü ve geleceğini yakından ilgilendiren Atatürk Orman Çiftliği gibi, Mogan Su Havzası gibi yaşamsal varlıkların, doğa ve tarım alanlarının tahrip edilmesine engel olacak mısınız? Doğal alanları doğal haline bırakabilecek misiniz?
- İsrافی engelleyen, geri dönüşümü, paylaşımı ve tekrar kullanmayı özendiren, üreticiye doğrudan ulaşabileceğimiz ve naylon poşetsiz alternatif alış-veriş alanları talep ediyoruz. Var mısınız?

5. GÜZELLİK ve NİTELİK

Nitelikli ve kaliteli bir mimari ve fiziksel çevre istiyoruz. Tarihi ve kültürel mirasın duyarlı ve estetik restorasyonunu talep ediyoruz. Ekonomik kalkınma ile var olanın korunması arasında denge istiyoruz.

- Üst geçitlerle, battı-çıkıtlarla, gri beton bloklarla şekillendirilmiş otoyollar; garip ışıklandırmalar, sayısız ve düzensiz dev tabelalar ve bitmek bilmeyen inşaatlar Ankara'yı çirkinleştirdi. Ankara'yı güzelleştirmek için neler yapacaksınız?

6. DENETLE(N)ME/İZLE(N)ME

Erişilebilir, şeffaf ve hesap verebilir bir yönetim istiyoruz. Sadece belediye başkanı değil tüm ekibi ve hatta belediyenin iş yüklenicileri hesap verebilir olmalı.

- Kentlilerin gündeminizi ve faaliyetlerinizi etkin bir şekilde izlemesi ve denetlemesi için gerçek bir şeffaflık ve bilgi akışı sağlayacak mısınız? Nasıl?
- Belediyenin ve çalışanlarının ve belediye adına iş yüklenenlerin kurallara ve hukuka uymasını sağlayacak mısınız? Nasıl?

1 Nisan 2014'te görüşmek üzere...

Bunlar dışında Anıtpark Forumu, Çayyolu TürkKonut Halk Meclisi, ..., Eryaman Halk Meclisi, Çayyolu Üç Fidan Forumu'nun talep ve tespitleri de ikinci ortak forumda yayımlandı. Kısaltarak haksızlık etmek istemediğimizden devam eden sayılarımızda forumların talep ve yazılarına yer vermeye devam edeceğiz.

“Polis boş durma; öğrenciye top getir!”

Gençlerbirliği - KaraKızıl

Memleketin her köşesinin rant alanına dönüştüğü; para karşısında ağaç, cami ya da diğer hiçbir kutsalın öneminin olmayacağına beyan edildiği günleri yaşıyoruz Türkiye’de. ODTÜ’de yaşanan orman katliamı da diğerleri gibi polis zoruyla, kendi hukuklarını da ayakları altına alarak gerçekleştirdikleri maharetlerinden biri olarak tarihteki yerini alıyor. Gözünü para bürümüş “Beton başkan” Twitter’da ve televizyonlarda gözlerimizin içine bakarak yalan söylüyor. Belediye işçileri, ağaçlarını koruyan öğrencilere kazma kürekle saldırıyor. Tüm bunların yaşandığı bir dönemde sessiz kalmak onlarla aynı safta yer almakla eş değerdir diye düşündük ve KaraKızıl olarak harekete geçmek gerektiğini konuştuk. Diğer taraftar gruplarıyla iletişime geçtik ve ağaçların kesildiği alanda Metin Kurt’un “Futbol borsada değil arsada güzeldir” sözünü kendimize slogan yapıp, sembolik bir futbol maçı yapmaya ve derdimizi bildiğimiz yerden anlatmaya karar verdik. ODTÜ o kadar herkesin derdiydi ki sadece bir günde organize olup duyurumuzu yaptık. Gençlerbirliği-KaraKızıl, Galatasaray Tekyumruk, Adana Demirspor-Ankara Ekspresi, ViVa Göztepe, Ankaragücü Sokak, Fenerbahçe Öteki 1907 ve Beşiktaş Beleştepe olarak atkılarımızla formalarımızla ODTÜ’de buluşarak şantiye alanına yürüdük. Burada tam da beklediğimiz gibi çevik kuvvet ekipleri karşıladı bizi. Kendilerine derdimizin inşaatın devam ettiği alana

girmek olmadığını toprak arazide hep beraber futbol oynamak olduğunu söyledik. Bizle ilk konuşan çevik kuvvet amiri konuyu görüşüp bize döneceklerini söyledi. Sonra gelen ikinci amir “futbol oynamak” diye bir eylem tarzının olmadığını ve şantiye alanında top koşturamayacağımızı söyledi. O ana kadar kalelerimiz için taşları çoktan üst üste koymuştuk bile. Çevik kuvvet karşımıza bir barikat kurdu ama tesadüf o ki barikat tam da kalenin arkasına denk gelmişti. Takımlar için adımlaştık ve kuralları (topu atan alır, üç korner bir penaltı olur, kalecinin boyu üst direk kabul edilir, abanmak yok) konuştuktan sonra maça başladık. Neyse ki polis barikadı kalenin arkasından çekildi de olası bir top kesme saldırısından kurtulmuş olduk. Maç içinde zaman zaman oynayanlar ve seyredenler birlikte sloganlar attı. “Polis boş durma öğrenciye top getir”, “Federasyon yıkılsın top sahası yapılsın”, “Melih Gökçek yolun yol değil!” Maç kurallarına uygun şekilde oynandı ve skorunu hatırlamadığımız bir şekilde sonuçlandı. Çünkü atılan her golün aslında bay başkana atıldığı ortadaydı. Maç bitiminde basın metnimizi okuduk ve santraya fidan dikerek eylemimizi sonlandırdık. Belki bu eylemle ağaçların kesilmesini engelleyemedik evet ama onlara bu birlikteliğin çözümü mutlaka bulacağını bir kez daha göstermiş olduk. Taraftar grupları olarak böyle eylemleri yapmaya devam edeceğiz, para babalarının sinirlerini bozmak için uğraş vereceğiz.

“Formanın Hakkını Ver”

Fahri Aksırt

27 Eylül 2013 tarihinde oynanan Ankaraspor-Adana Demirspor maçına dair bir deneme...

Memleketlisi olmadığım halde o güzel taraftar grubundan etkilenecek tutmaya başladığım takımımın maçına oğlumla birlikte gittik. Ben ve oğlum için ilklerin maçıydı: Tuttuğum takımın maçına gitmem açısından benim, bir futbol maçına gitmesi açısından oğlumun, baba-oğul birlikte bir futbol maçına gitmemiz açısından ikimizin.

Oğlum için bazı endişelerim olsa da staddan skor dışında ikimiz de memnun ayrıldık.

Ben en çok sosyalist bir taraftar grubuna sahip Livorno takımıyla kardeş kulüp olma yolunda belki de en büyük paya sahip, hayata soldan bakan taraftar grubunu merak ediyordum.(Şimşekler Grubu)

Taraftarlarla ilk karşılaşmam Ankara Tayfası'nın Facebook üzerinden örgütlenerek maça birlikte gitme fikri sayesinde oldu. Ankara Tayfası ilk andan itibaren güneyin sıcaklığını ve samimiyetini gösterdi, sağ olsunlar.

Maç Yenikent Asaş Stadı'ndaydı. Kim hangi niyetle şehre o kadar uzak bir noktaya stadyum yapmış, halen merakımı giderebilmiş değilim. Stat önünde inip biletler konusunda haber beklerken polisler de bir yandan pankartları tek tek inceliyorlardı. Ve bazı pankartları sakıncalı bularak açılmasına izin vermediler. Biletler konusundaki karmaşa taraftarın girişimleriyle çözüldükten sonra stada girebildik. Tribünde Kara-Kızıl'lardan formalarıyla maça gelen taraftarları görmek de ayrı bir güzellikti. Taraftarlar yavaş yavaş yerlerini aldıkça tezahüratlar da başladı. Skor neredeyse hep aleyhimize olsa da maç boyunca süren tezahüratlar ne hakeme karşı, ne de rakip

takım oyuncularını ve taraftarlarına karşıydı. Koşulsuz bir bağlılıkla gönül verdikleri takımı sadece desteklemeye yönelikti. Takım yenik durumdayken bile coşkusunu kaybetmeyen, sayıca az olsalar da stadda varlıklarını ve farklarını hissettiren, performansını beğenmediği takımına serzenişini dakikalarca «formanın hakkını ver» tezahüratıyla dile getiren bir taraftar grubuydu gördüğüm. Kötü gününde olan takımının kalecisine küfür eden bir taraftarı bir başkasının sert bir şekilde uyarması da alışıldık bir durum değildi doğrusu.

Tıpkı oyuncular gibi bir çok taraftar da maça formalarını giyerek geliyorlar. Sanırım güzel bir oyun(futbol) için oyuncular kadar taraftarların da «formanın hakkını ver»mesi gerekiyor. O gün «formanın hakkını ver»enler 3-0'lık mağlubiyete rağmen coşkusu ve centilmenliğiyle Adana Demirspor taraftarıydı.

Gençlerbirliği, Şifo Mehmet ile Lige Döndü!

Lige çok kötü bir başlangıç yapan Ankara ekibi Gençlerbirliği, Mehmet Özdemir yönetiminde art arda çıktığı Elazığ Bergama deplasmanlarından 3er puanla döndü.

Karakızılar Elazığ maçında, yenik durumda devam ettirdikleri maçta, üst üste 2 gol atmaya başararak ilk deplasman galibiyetini de kazanmış oldular. Hemen bir hafta sonra gelen Bergama Belediyesi galibiyeti Şifo Mehmet'in Gençlerbirliği'ne iyi geldiğini gösterdi. abo/solfasol

Karşıyaka'da Hala Her Yer Taksim, Her Yer Direniş...

Pınar Karşıyaka taraftarları, Eurocup karşılaşmasında Bosna Hersek'li Igokea'yı yendiği basket maçı öncesi, hep bir ağızdan “demokratikleşme paketi” ile kaldırılan “öğrenci andını” okudular. Yeşil-kırmızılı Karşıyaka taraftarları, hemen her maçlarında Gezi Direnişi'ne destek amacıyla, “Her yer Taksim, Her Yer Direniş” sloganlarını atmaya devam ediyorlar. Abo/solfasol

Ehli zevkin zevkini
Ne tazeler?
Mahir elden taze pişmiş
GÜL kahvesi tazeler

Hanım sesi bülbül sesi
Emsalsizdir GÜL kahvesi
Neden güzel GÜL kahvesi
Atadan oğula tecrübesi

ANKARA 'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ!

Gül Kahve®

KURULUŞ
İSTANBUL : 1890
ANKARA : 1922

“Ankara 'da Kahve Bizim İşimiz.”

Hacı Bayram Caddesi No: 4
Tel. [312] 311 41 73 -310 70 71
online siparişleriniz için: www.gulkahve.com

Zeytin, Söz, Su ve Bisiklet: Bir Davet

Saliha Yazgaç

Muğla'nın Akyaka Beldesinde, 20 dönümlük bir zeytinliğin çeşitli hukuksuzluklarla arsaya dönüştürülüp daha sonra da özelleştirilerek yapılaşmaya açılması çabaları, Akyaka'daki katılımcı, şeffaf ve hesap verebilir bir belediyeçilik ve yönetim anlayışı için yürütülen mücadeleyi, «Akyaka Betonlaşmasını» imza kampanyası ile coşkulu, enerjik ve güç verici bir yolculuğa taşıdı. Toplanan imzaları, Ankara'da Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı ve Meclis'te Dilekçe Komisyonu'na iletmek üzere, 27 Eylül'de, üç bisikletli ve biz bisikletlilere refakat eden araçlı arkadaşlarımız olmak üzere yola koyulduk.

Akyaka'dan başlayan yolculuğumuz Muğla, Denizli, Dazkırı, Afyon, Kütahya, Eskişehir, Sivrihisar, Polatlı duraklarından sonra dokuzuncu günde Ankara'ya ulaşmamızla pedal çevirmek anlamında tamamlandı, vekillerle yapılan görüşmeler anlamında iki gün daha devam etti. Yüksel Caddesi'nde yaptığımız son basın açıklamasıyla yolculuğumuzun amacını ve «Akyaka Betonlaşmasını» imza kampanyasının içeriğini oluşturan taleplerimizi bir kez daha kamu ile paylaştık ve demokrasi mücadelesi yolculuğunda bizleri desteklemelerini istedik. Akyaka Dayanışması olarak düzenlediğimiz, "Akyaka Betonlaşmasını" imza kampanyasında katılımcı, şeffaf ve hesap verebilir bir yerel yönetim ve demokrasi anlayışı için öngördüğümüz ve olmazsa olmaz bulduğumuz ve yolculuğumuza da adını veren «Zeytin, Söz, Su» başlığı altında topladığımız talepler şunlardır.

«Zeytin» olarak adlandırdığımız ve bisikletlerden birinin yeşil flama ile temsil ettiği birinci talebimiz, Akyaka'daki 3841 no'lu parselin özelleştirilmemesi ve konut alanı olarak kullanılmaması, üzerindeki zeytin ağaçlarının korunması ve zeytinliğin kamusal alan olarak kalmasına yönelik talebimizdir.

İkinci talebimiz ise turuncu flamalı bisikletin temsil ettiği ve «Söz» olarak adlandırdığımız imar yasaının değişmesi gerekliliği üzerine yola koyuldu. Anti-demokratik ve dayatmacı niteliği olan İmar Yasası ile de daha en baştan yurttaşların karar alma mekanizmalarından dışlanmalarına muhalefet ediyor ve katılımcı, demokratik bir imar yasaının var olan yasa ile değiştirilmesini istiyoruz. Bu bağlamda «söz» karar alma mekanizmalarına katılabilmek için, imar değişiklikleri yapılırken, orada yaşayan yurttaşların söz hakkının olmasını talep ediyoruz.

Ve son olarak mavi flamanın temsil ettiği ve «Su» olarak adlandırdığımız üçüncü talebimiz ise Tabiatı ve Biyoçeşitliliği Koruma Yasası'nın bütünüyle geri çekilmesine yönelik. Tabiatı ve Biyoçeşitliliği Koruma Yasası içinde geçen «üstün kamu yararı» ibaresi, bu kamu yararının kime, neye göre tanımlanacağını açık

uçlu ve tartışmalı bıraktığı için doğanın rant amaçlı kullanımına hizmet edecek, oldukça endişe verici bir tasarıdır. Nitekim Akyaka örneği düşünüldüğünde, Akyaka Dayanışması'nın ilk iki talebi kabul edilmiş olsa bile «üstün kamu yararı» gereği zeytinlik yeniden yapılaşmaya açılabilir.

Pervasızca tükettiğimiz, mal olarak gördüğümüz ve kalkınma politikalarının vazgeçilmez hammaddesi sayılan doğaya hükmetmek, insanın insana ve insanın kendisine de hükmetmesine ve yabancılaşmasına yol açıyor. Kabul edilmesi için müzakereye bir davet olarak görülmesini umduğumuz, yolculuğumuza anlamını veren, Türkiye'yi ve dünyamızı ilgilendiren talepler, adalet ve kalkınma arasındaki ters orantının görülmesini/hissedilmesini ve bu ters orantının, birlikte yaşama pratiklerimizi geliştirip, birbirimize güvenmeyi öğrendikçe, anti-demokratik bir tüketim kültürünün de aşılmasına hizmet edebilsin diyedir.

Herkes için yaşanabilir bir hayatın imkanı ve katılımcılık için gerekli gördüğümüz bu kültürel dönüşüm öncelikle kendi bireysel hayatlarımızdaki dönüşümlerle gerçekleşebilecektir. Tam da bu nedenle topladığımız imzaları bir bisiklet yolculuğu ile Ankara'ya ulaştırmak istedik. Bisiklet kullanma kültürü, kapitalizmin tüketim ve hız kültürünün yoksullaştırıcı, yalnızlaştırıcı ve bizleri acımasız rekabet kültürüne kurban edişine karşı bir dayanışma ve yaşatma kültürü olduğu için değerlidir. Bisikletle bir yandan bedensel sınırlarınızı keşfe yönelik bir efor ve beraberinde gelen tatminle mutlu olursunuz. Diğer yandan, neredeyse sadece hayatta kalabilmek için çalışmaya adanmış yetişkinlerin, oyun ve şiir tarafından ele geçirilmesine fırsat vermiş olursunuz. Dahası içinde yaşadığımız doğaya en az zarar veren ulaşım aracı da bisiklettir. Dokuz günlük yolculuğumuz boyunca arabalar tarafından ezilmiş sayısız hayvan ölüsü gördük ne yazık ki. İnsan merkezli yaşam anlayışımız yollarda telef olan bu hayvanların ölümünden sorumlu olduğumuzu unutturuyor bizlere.

Yollarda fark ettiğimiz bir başka durum da, araba yolculuklarının bizleri birbirimizden ne kadar yalıtıttığı oldu. Yolculuğumuz boyunca özellikle kamyoncu dostlar ve yol işçileri selamsız bırakmadılar bizi.

Demem o ki yol boyu meleklerimiz oldu. Özellikle, neredeyse iki yıldır bisiklete binmeyen benim için müthiş bir deneyim oldu yolculuğumuz. Akyaka'da zaman zaman bisiklet kullanmış olmama rağmen hem şehir içinde, trafikte bisiklet kullanmaktan korktuğum için hem de hiç uzun mesafede bisiklet kullanmadığım için başlangıçta hayli endişe verici olan bu yolculuk, kısaca meleklerimiz diyeceğim dostların şefkati, özendirmesi ile sorunsuz tamamlandı. Bisikletli iki erkek arkadaşımız hızlarını bana göre ayarladılar. Hoş

bir pozitif ayrımcılık örneği olarak değerlendirdiğim bu durum, yol boyu kadınların desteklendikleri vakit yapabilecekleri ne çok şeyin olduğunu hatırlatıp durdu. Ayrıca biz bisikletlilere refakat eden aracımızın varlığı aynı şekilde güç vericiydi. Belki de yolculuk bir yanı sıra en çok arabalı arkadaşlarımız Aliye Teksal ve aynı zamanda hukuki danışmanımız olan avukatımız Zeynep Yılmaz için zor oldu. Çünkü Ankara'ya arabayla dokuz günde gittiler ve yollar boyu bizi beklediler. Anmadan geçemeyeceğimiz diğer meleklerimizden bazıları ise parkurun en zor olduğu başlangıç noktamız Akyaka'dan Muğla'ya kadar olan bölgede, özellikle Sakar Tepesi'nin aşılmasında benim yerime bayrağı taşıyan dostlarımız oldu. İlk günden Sakar Tepesi'nin karşısında psikolojik olarak yenilmiştim ama şimdi olsa Sakar'ı bile tırmanırım bisikletimle, işte dayanışma böyle bir şey. Son olarak, ulaştığımız her varış noktasında, bisikletleriyle bizleri karşılayan, bizlerle şehir turu atan, parklarında oturup forum yaptığımız, fikir alışverişinde bulunduğumuz ve en nihayetinde bizleri ofislerinde, evlerinde ağırlayan, sadece bu yolculuk esnasında tanıştığımız ama sanki yıllardır tanışıyor gibiyken yakınlaştığımız tüm dostlar özlemini çektiğimiz o hayatın pek de öyle uzağımızda olmadığını yaşattılar bizlere, eksik olmasınlar. Özellikle bisiklet konusunda pek deneyimsiz olan benim için pek çok güzel karşılaşmalar, dayanışmaya, sürprize açık olan bu yolculuk, Bilge Karasu'nun da pek sevdiği o kelime ile içime kazandı: Serendipçe, pek serendipçe!

Serendip her zaman güzel karşılaşmalar anlamına gelmiyor elbette, hele söz konusu olan bir yolculuksa. Şehir içlerinde ve şehirlerarası yolculukta bisikletlilerin de yolların ve yolculukların bir parçası olarak düşünülmemiş olması, bisiklet kullanıcılarının durumunu oldukça zorlaştırıyor. Bu yüzden sık sık bisikletli ölümleri ile karşılaşyoruz. Nitekim bu yazıyı yazarken Bursa'da daha 26 yaşında olan, karısı altı aylık hamile ve iki çocuk babası bir bisiklet sürücüsünün ölüm haberi içimizi burkuyor. Akyaka'dan Ankara'ya bu yolculuğumuz umuyoruz ki yetkililere ve yurttaşlar olarak hepimize bisikletlilerin de yolların ve yolculukların paydaşları olduklarını hatırlatır ve kentsel düzenlemeler yapılırken bisikletliler de düşünülür.

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

KASIM GÖZLEM TAVSİYELERİ:

Yaklaşmalar: 18 Kasım'da Ay ve Boğa takımyıldızının parlak yıldızı Aldebaran yakınlaşması yaşanacaktır. 26 Kasım'da ise güneşin doğmasından az evvel Merkür ve Satürn yakın konumda bulunacaktır. 29 Kasım tarihinde ise Ay ve Spica yaklaşımı izlenecektir.

Gezegenler: Merkür, Kasım ayı ortalarında güneş doğmadan hemen önce doğu ufkunda gözlemlenebilecektir. Venüs ise gün batımından sonra 2 saat kadar batı ufkunda izlenebilir. Kasım ayında en iyi izlenebilen gezegenler ise Mars ve Jüpiter olacaktır. Satürn güneşe yakın olduğundan izlenemezken, Uranüs ve Neptün ancak büyük teleskoplarla seyredilebilecektir.

Meteor Yağmuru: Aslan takımyıldızından yayılacak olan Leonid göktaşı yağmuru 17 Kasım'da en yüksek izlenebilirliği verecektir. Bu tarihte saatte 60 kadar meteor görebilirsiniz.

3 Kasım tarihinde ender rastlanan hibrit güneş tutulması olacaktır. Türkiye'den parçalı tutulma olarak izlenecektir.

AMATÖR ASTRONOMUN GALAKSİ REHBERİ -5

Bu sayıda güneş sistemimizin gaz devleri olan ve dış güneş sistemini oluşturan gezegenler ile güneş sisteminin sınırına kadar bir yolculuk yapacağız.

DIŞ GÜNEŞ SİSTEMİ: Güneşe yakınlıkları bakımından uzak gezegenler dediğimiz, üzerlerinde katı bir yüzey bulunmayan gaz devlerinden oluşur dış güneş sistemi. Mars gezegeninden daha uzaklaştığımızda asteroid kuşağının hemen arkasında güneş sistemimizin en büyük gezegeni 63 uydusu ile karşımıza çıkar: Jüpiter. Metan, hidrojen ve helyum gazlarından oluşan atmosferi, soğuk iklimi, yüksek yerçekimi ve basınç nedeniyle bildiğimiz yaşama uygun olmayan bir yerdir. Aslına bakarsanız, şimdikinden 10 kat daha büyük olsaydı, güneş sistemimizde ikinci bir güneş daha olurdu diyebiliriz. Saatte 600 km hızla ese rüzgarlar nedeniyle atmosferi çok karışık ve hareketlidir. Meşhur kırmızı noktası yüzyıllardır süren bir kasırgadır aslında.

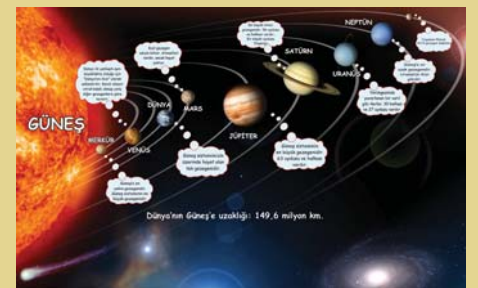
Güneş sistemimizin en estetik gezegeni Satürn, büyüklük bakımından ikinci sıradadır. Etrafında çok küçük boyutlarda buz ve kaya tanelerinden oluşan birkaç kemeri vardır. 56 uydusu ile Jüpiter'e çok yakın özellikler gösterir. Bu gezegen de Jüpiter gibi soğuktur ve Hidrojen - helyum elementlerinden oluşan bir gaz topudur. Uydularından titan, insanoğlunun ilgisini çekmektedir. Çünkü Titan'da volkanik faaliyetler mevcuttur. Güneşe uzaklığı 1,5 milyar kilometredir.

Yolculuğumuzu Satürn'ün uzağına dek devam ettirdiğimizde karşımıza nispeten Jüpiter ve Satürn'den ufak ancak yine de Dünyamızdan büyük Uranüs ve Neptün çıkar. Güneşe olan aşırı uzaklıklar sebebiyle, gazlar bile artık bu gezegenlerde yoğunlaşmış haldedirler. Atmosferleri çalkantılıdır. Aşırı yüksek basınç nedeniyle atmosferdeki metan bile elmas kristallerine dönüşmüştür. Uranüs teleskoplarda mavi -yeşil, Neptün ise Azur mavisi renginde görülür. Uranüsün ince ince 10 adet halkası ve 27 uydusu bulunur.

Neptünün ötesine gitmeye devam ettiğimizde, içerisinde bir zamanlar gezegen statüsünde olan, ancak ona benzer diğerlerinin de bulunmasıyla gezegenlikten çıkarılan Plüton'un yer aldığı plütoidler denen cüce gezegenler arazisine girmiş oluruz. Bu arazi aslında güneş sisteminin oluşumu aşamasından arta kalan, kalıntılar mezarlığıdır ve Kuiper Kuşağı olarak adlandırılır. Kuşağın kalınlığı 149,6 milyon kilometredir ve Neptün yörüngesinin hemen ardından başlar.

Yolculuğumuza devam ederken arkamıza dönüp bakarsak artık Dünya'mızı minik bir nokta olarak görmeye başlarız. Kozmik okyanusa açılıyor ve evimizden çok uzaklara yolculuk ediyoruz. Bu yolculukta güneş sistemimizde

karşılaşacağımız son obje Oort Bulutu olacaktır. Aslında bu da Kupier gibi ancak çok daha ufak meteoritlerden, tozlardan ve güneş sistemi oluşumundan artan gazlardan oluşmuş ve güneş sistemimizi küre şeklinde saran artık maddeler topluluğudur. Bu bulut, güneşten 100.000 AU yani 150 milyar km uzağına kadar devam eder. Oort bulutu aynı zamanda birçok kuyruklu yıldızın da kaynağı durumundadır.

Şekil 2 : Güneş sistemi gezegenleri ve cüce gezegenleri, büyüklük kıyaslamaları.

Bir sonraki görüşmemizde, yıldızlardan ve galaksilerden konuşarak zaman mekan algımızı genişleteceğiz.

Herkese açık ve temiz gökyüzü dileklerimizle...

Zulüm Tepki Getirir Zulüm Sanat Getirir!

Sibel Durak

Karikatürist Taner Özek Taksim Gezi Parkıyla başlayan ve adım adım tüm yurda yayılan direniş günleri boyunca yaşanan acı tatlı olayları çizgileriyle tarihe not düştü. 12 Eylül Utaç Müzesinde Eylül ayı boyunca sergilenen karikatürlerin bir kısmını 'Gezi Parkı Çocukları' adlı kitabında toplayan Özek, yaşanan sürecin sanata ilham kaynağı olmasını "Zulüm tepki getirir, zulüm sanat getirir" sözleriyle özetledi.

Direniş günleri boyunca duvar yazılamalarından pankartlara, polis şiddetine karşı gösterilen tavırla, toplumsal mizahın doruk noktasına ulaştığı bir süreç yaşandı. Mizahın bu denli yoğun kullanılmasının bir tesadüf olmadığını belirten Özek, "Zulüm tepki getirir, zulüm sanat getirir. Baskıyı en iyi ifade etmenin yolu mizahtır." dedi. Gezi sürecinin mizah ağırlıklı dünyadaki belki de tek hareket olduğuna işaret eden Özek "Gençler çok donanımlılar, muhteşem mizahları varmış. Tomanın karşısında gitar çalanı, duran adamı, kırmızılı kadını, pankartlardaki, duvarlardaki yazılar... Bir yandan dayak yerken, gaz yerken bir yandan duvarlara o yazıları yazmak iyi bir alt yapı ve zeka ürünü" yorumunda bulundu.

İlham kaynağı kırmızılı kadın

Gezi Parkıyla ilgili ilk karikatürünü "kırmızılı kadın"dan etkilenerek çizdiğini aktardı Özek. Sonrasında meydanlarda, medyada, internette görüp etkilendiği olaylar ilham kaynağı olmuş kendisine. Revirlere yapılan baskınlar, gözaltına alınan doktorlar, polis şiddeti, sosyal medyaya yönelik baskılar Özek'in kendisine konu olarak seçtiği olayların birkaçı... Direniş günleri boyunca Özek'i en çok etkileyen ise eylemlere katılan gençlerin masumluğu. Özek o günlere ilişkin gözlemlerini "Çok eğitilmiş ve saygın bir kitleydi. Güzel insanlardı sokaktakiler. Hiçbir politik görüş, hiçbir bağımlılık olmaksızın gördükleri şiddete karşın geri çekilmiyorlardı. Akıl alacak gibi değil. Çok masumlar belki masum oldukları için bu kadar korkusuzlardı." diye anlattı.

Kendi kültürünü yarattığı için unutulmayacak

Özek, yaşanan sürecin farkına ilişkin sözlerini: "Bu hareket kendi kültürünü, kendi karikatürünü, kendi resmini, kendi müziğini, kendi sanatını, kendi düşüncesini yaratıyor her şeyden önce onun için çok farklı. Bunları yarattığı ve yaratmaya devam ettiği için unutulmayacak." diye sürdürdü.

KİTAPLARA SIĞMAYAN KARİKATÜRLER

Pek çok karikatürist gibi Oğuz Aral'lı Gırgır Dergisi aracılığıyla karikatürle tanışan Özek, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde geçen öğrencilik yılları ve meslek hayatı boyunca da sürdürüyor çizmeyi. 12 Eylül 1980 sonrasında uzunca bir süre ara verdiği çizime 90'lı yıllarla yeniden başlıyor. Bir Doktorun Anatomisi, Beyin Salatası, Solgun Çizgiler, Eylül ve Gezi Parkı Çocukları adlı kitaplarında topladığı çizimlerinden Eylül ve Gezi Parkı Çocukları 12 Eylül Utaç Müzesi'nde de sergilendi. Her yıl 14 Mart dolayısıyla tıp konulu karikatürleri Ankara Tabip Odası tarafından sergilenen Özek, karikatürlerinde en az çizgi ve figürle olabildiğince çok şey anlatmaya çalışıyor. "Güldürmeyen ama düşündürülen politik ve mesleki karikatürler" diye nitelendirdiği çizimlerinin etkili olmasının sırrını ise "Karikatürde birikim ve gözlemin gücü çok önemli. Gördüğünüz şeyi daha farklı yorumlayarak anlatmanız lazım. Fotoğraf gibi değil. Mutlaka bir şey katmanız gerekir kendinizden çarpıcı olması için." diye açıklıyor.

ANKARA'DA KASIM SERGİLERİ

Derleyen: Özgür Ceren Can

Salt Ulus

Aslıhan Demirtaş / Modern Denemeler 5: Aş
26 Eylül – 30 Kasım

Türkiye'deki baraj göllerinin coğrafi, kültürel ve toplumsal etkilerini irdeleyen Modern Denemeler 5: Aş sergisi Salt Ulus'ta açıldı. Modern Denemeler 5: Aş, Türkiye'de üretilmiş baraj gölleri ile onların atası olan Ankara kültürlerini yeniden üreterek, aşının fiziksel gerçekliğini ortaya çıkarıyor. Uluslarötesi bir modern peyzaj ögesi olan su yapılarını ele alan bir albüm, Ankara'daki ilk örneklerin fotoğrafları, Fırat ve Dicle havzalarındaki baraj göllerinin maketleri ile sunulan sergi içeriği, Türkiye'deki tüm baraj göllerinin kurumsal arka planı dâhilinde incelenebildiği bir veritabanıyla tamamlanıyor.

m1886 Sanat Projeleri

Harun Antakyalı / Kriminal
5 Ekim - 17 Kasım

Harun Antakyalı 'Kriminal' isimli sergisi ile m1886'da Ankaralılarla buluşuyor. Kendini kent insanı olarak tanımlayan sanatçı sanatseverlere metropol ve sokaklar temalı eserleri ile kent yaşamının karmaşasında fark edilemeyen görüntü bombardımanından seçkiler sunuyor. Harun Antakyalı kentin olmazsa olmazlarından bir materyali, betonu

sahipleniyor ve betonlarıyla sanatın kime ve neye göre suç olduğunu arıyor.

Arete Sanat

Cem Sağbil / Sisyphos
26 Ekim – 26 Kasım

Heykeltraş Cem Sağbil'in, mitolojinin ünlü kahramanı Sisyphos izleğiyle oluşturduğu heykelleri Arete Sanat Galerisi'nde Ankaralılarla buluşuyor. Sanatçı yalnızca Sisyphos'u değil, kendine özgü idollerini ve «camlı» heykellerini de sergiliyor. Güncel yaşamdan mitolojiye, mitolojiden güncel yaşama göndermelerle yüklü heykeller, insanı odak alan bütüncül bir sanatçının görsel şenliğini sunuyor.

Goethe-Institut Ankara

Medea Electronique / Beyond Reasoning
31 Ekim – 15 Kasım

Çağdaş sanat alanında yeniliğe önem veren bir grup sanatçıdan oluşan ve 2006 yılında Atina'da kurulan Medea Electronique, "Beyond Reasoning" isimli ve Attalı'nın Noise [Gürültü] adlı yapıtından esinlenmiş olan dört kanallı bir görsel işitsel enstalasyon çalışması ile Ankaralı sanatseverlerle buluşuyor. Medea Electronique'in bu çalışmasında gürültü, direnç duygularını ifade edememeyi temsil ediyor. Genel olarak proje hem son ekonomik krizden hem de akabinde ahlak ve değer alanında yaşanan krizden esinlenmiş.

Torun

Engin Sarın / A Space Odyssey
8 Kasım – 22 Kasım

Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde araştırma görevlisi olan Engin Sarın'ın "A Space Odyssey" isimli sergisi, mekan algısını ve psikolojisini manipülasyona uğratmak üzerine bir kurgu niteliği taşıyor. Ergin Soysal / Cankurtaranların Akşam Yemeği 30 Kasım

"Cankurtaranlar iş başında değil, kendi imkanlarınızla nefes alın!"

Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde araştırma görevlisi olan Ergin Soysal'ın performansı 30 Kasım günü saat 18:00'da Torun'da Ankaralılarla buluşuyor.

Galeri Nev

Nejad Devrim / Zaman Doğarken
8 Kasım - 7 Aralık

Galeri Nev, 2013-2014 sergi sezonuna, Ressam Fahrelnisa Zeid ile yazar, edebiyatçı İzzet Melih Devrim'in oğlu olan, eserleri Türkiye'de ve yurtdışında çeşitli müzeler ve önemli koleksiyonlarda yer alan ülkemizin ilk modernist sanatçılarından ressam Nejad Devrim ile başlıyor. Sergi adını, Nejad'ın, Dada akımının ikonik yazarı Tristan Tzara ile birlikte gerçekleştirdiği 1955 tarihli şiir kitabı "Zaman Doğarken"den (Le

Temps Naissant) alıyor. Sanatçının geçtiğimiz ay doksanıncı yaşını dolduran eşi Maria Devrim, kendi koleksiyonundan seçilen ve daha önce sergilenmemiş eserlerden oluşacak serginin açılışı için Türkiye'ye geliyor.

Kav Genç Sanat

Kudret Türküm / Güliz Baydemir / Hasan Şahbaz
6 Kasım – 30 Kasım

Kav Genç Sanat, Genç Etki sergilerinin sekizincisinde yine farklı disiplinlerden sanatçıları bir araya getiriyor. Sergi Hasan Şahbaz'ın seramikleri ile Kudret Türküm ve Güliz Baydemir'in resimlerini Ankaralı sanatseverlerle buluşturuyor.

Yeni Genel Müdür Mustafa Kurt'la Konuştuk Devlet Tiyatroları'nda Yeni Sezon

Söyleşi: Sibel Durak – Tanju Gündüzalp

Devlet Tiyatroları'nda bir dönem kapandı. Genel Müdür Lemi Bilgin'in görevden alınmasının ardından yerine göreve gelen Genel Müdür Mustafa Kurt'la yeni sezon, seçilen oyunlar, yeni yazarlar ve Ankara'nın yıllardır süren en büyük sıkıntısı, tiyatroya gel(e)meyen kentliye tiyatroya gitmesini konuştuk.

Yeni sezon için tiyatro severlere nasıl bir repertuar hazırladınız?

Mustafa Kurt: 2013-2014 sezonu bizim için çok önemli bir sezondur. Mümkün olduğunca zengin ve tüm Türkiye'yi kucaklayan bir repertuar hazırlayalım istedik. Bir de önümüzde bir hedef koyarak sahnelenecek eserlerin neredeyse yüzde yetmişinin yerli yazarlarımızın eserleri olmasını arzu ettik. Böyle olunca karşımıza hem nitelik hem içerik anlamında zengin bir repertuar çıktı.

Devlet Tiyatrosu olarak çıktayı yükseltmemiz, olabildiğince eserlerimizi nitelikli hale getirip büyük işler yapmamız lazım. Repertuarımıza baktığımızda; hem Türk Tiyatrosu'nun temel taşları, hem de genç yazarların eserleri var. Yaşar Kemal'den, Orhan Kemal'e; Murathan Mungan'dan Recep Bilginer'e; Necip Fazıl Kısakürek'ten Civan Canova'ya, Refik Erduran'dan Tuncer Cücenöğlü'na, Necati Cumalı'dan, Cem Gönen'e kadar pek çok yazarın eserini görmek mümkün. Biz repertuarımızı ne kadar zengin tutarsak seyircinin de seçme şansı o kadar çok olur. Seyirci hangi oyunu görmek istiyorsa görebilir. Biz tiyatro yazarlarımızın bütün eserlerini izleyicimiz görsün istiyoruz. Zenginlik ve kültür birikimi böyle bir şey.

Seçilen oyunlar içinde ilk defa sahnelenecek oyunların fazlalığı dikkat çekiyor...

M.K: Seçtiğimiz yüz oyunun neredeyse elli iki tanesi DT'de ilk defa oynayacak oyunlar. Bunların bir kısmı Türkiye prömiyeri, bir kısmı da dünya prömiyeri yapacak. Türk Tiyatrosu'nun ancak kendi yazarıyla yaygınlaşabileceğini düşünüyorum. Yerli yazarların eserlerini turne yaptırıp kendi öz kültürümüzü de evrensel taşımamız lazım. Bu bizim için çok değerli bir şey.

Yaklaşık 64 yıllık bir kurum olan DT'de pek çok yabancı eseri sahnede görüyoruz ama kişisel çabaları dışında bir Türk yazarının eserine dünya tiyatrosu repertuarında çok sık rastlamıyoruz.

Yeni yazarların teşvik edilmesine önem veriyorsunuz öyleyse.

M.K: Genç yazarlara da fırsat vermek lazım. Repertuarımızda dört bine yakın oyun var. Bazen yeni yazılmış bir oyun yıllarca oynanmadan duruyor. Tiyatromuzu var etmiş yazarlara saygımız sonsuz ama mutlaka genç yazarlara da fırsat vermemiz, onları desteklememiz, hatta iyi oyunları sıcaklığına oynamamız lazım ki genç yazarlarımız yeniden yeni eserler üretebilsin.

Bunu yaygınlaştırmak için projeleriniz var mı?

M.K: DT'na yeni girecek eserlere telif vermekten öte genç yazarları teşvik edecek bir çalışmanın içindeyiz. Önümüzdeki yıllarda hayata geçireceğiz. Sadece telifini beklemeyecek, yazdığı eseri de başka türlü ödüllendirme yoluna gideceğiz. Ayrıca oyun yazma yarışması düzenliyoruz bakanlığımızla birlikte. Detaylı bir çalışma yapıyoruz. Önümüzdeki günlerde resmi olarak açıklayacağız.

Yerli yazarların yanında tiyatro sanatının klasiklerini de sahnelerde bolca izleyeceğimiz bir sezon olacak. Shakespeare ve Çehov oyunları haftası adı altında iki özel proje gerçekleştirmeyi planlıyorsunuz buna dair neler söyleyebilirsiniz.

M.K: DT'nin, sadece perde açıp kapayan bir kurum olmaktan öte yeni projeler üreten bir kuruma dönüşmesi gerekiyor. Heyecan yaratan projelerimiz olsun istedik. Bu bakımdan Ocak ayı içinde Ankara'da **Shakespeare Oyunları Haftası** ve şubat ayında da **Çehov Oyunları Haftası** düzenleyeceğiz. Bu haftalar içinde tüm sahnelerimizde değişik bölgelerden gelen Shakespeare ve Çehov oyunları sahnelenecek. Seyirci için de güzel olacak. Önümüzdeki yıllarda başka yazarların oyunlarıyla bu projemizi zenginleştireceğiz.

Bürokrasinin içinde kaybolmadan bir de oyun yönetiyorsunuz.

M.K: Yıllardır Adana Devlet Tiyatrosu'nda idarecilik yaptım, orada da oyunlar yönettim, oyunlar oynadım. Genel müdürlük yaptığım süre boyunca da oyun yönetip sahneye çıkmayı düşünüyorum. Çünkü ben sadece işin bürokrasi kısmıyla ilgilenirsem, ne kadar koşturursam koşturayım o sene iş yapmamış sayıyorum kendimi. Diğer türlü memurlaşıyorsunuz, sanatçılığınız, oyunculuğunuz yönetmenliğiniz kalmıyor. Burada uzun süre oturup bir şey yapmazsanız sonrasında sahneye çıkmak ya da oyun yönetmek zorlaşıyor. Sizi odaya hapsetmişler, koltuğa bağlamışlar gibi oluyor.

Ankara üzerine bir soruyla noktalayalım. Sokak tiyatrosu, forum tiyatrosu gibi kapalı mekanlar dışında var olan, yalnız seçili kentinin gelmediği, tiyatro salonuna hiç gelmemiş kentinin de ulaşabileceği tiyatro için projeleriniz var mı?

M.K: Çok uzun zamandır söylediğim bir şey var. Diyorum ki eğer Türkiye'de tiyatrodan haberdar olmayan bir insan varsa o bizim suçumuz çünkü biz Devlet Tiyatrosu'yuz. Biz ya onun ayağına gideceğiz, ya onu tiyatroya getireceğiz. Devlet bize bu yüzden bütçe veriyor. Herkesi tiyatroya getirmemiz lazım, bu çok önemli. Bir yazlık festival yaparsak ancak o zaman sokağa çıkabiliriz.

Gezi Tutsaklarından Mektup Var

Furkan TOMBUL- Ceyhan DÖNMEZ- Edirne F Tipi Kapalı Cezaevi

Merhaba değerli Solfasol emekçileri. Göndermiş olduğunuz Solfasol gazetesinin Ağustos sayısını aldık. Size mektubumuzu Edirne F tipi kapalı Cezaevinden yolluyoruz. Biz 11 Haziran'da İstanbul'da Gezi Direnişinde tutuklanan iki Sosyalist Demokrasi partisi (SDP) üyesiyiz. Bu haklı direnişin ilk tutuklularıyız. Gezi direnişi tutsaklarına yönelik hassasiyetinizden ötürü size çok teşekkür ediyoruz ve şöyle sırtınıza pat pat vurarak sınırsız kucaklıyoruz J

Henüz adını dahi bilmediğimiz "yasa dışı" örgüte üye olmaktan tutuklandık. Üzerimize atılı suça dair hiçbir delil yokken üç aydır tutuklu bulunmaktayız ve hala iddianame beklemekteyiz. Kısacası önce bizi tutuklayıp tecrite koydular şimdi de fellik fellik örgüt arıyorlar J Altı insan hayatını kaybetti, yüzlerce insan sakat kaldı bu da yetmezmiş gibi yüzlerce insanımızı düzmece delillerle tutukladılar, bizi de tutuklamışlar çok mu J Tüm gezi tutsakları nezdinde hepinizi en derin duygularımızla selamlıyoruz.

Umut ve yaşam bizden yana...DAİMA! Hoşçakalın.

Çağlar KORKUT- İzmir 1 Nolu F Tipi Hapishanesi- Kırıklar-Buca/ İZMİR

.....

Garipliklerden bir tanesi de Haziran ayı başında İzmir'de Gezi eylemlerinden gözaltına alınan arkadaşlarımız için "Gezi eylemlerinin terör bağlantısı yoktur" ve "yapmış

olduğumuz incelemelerde eylemlerin terör örgütleri tarafından yapıldığına dair bir delil bulunmamıştır"

kararını verenlerle, bizi yani Gezi tutsaklarını yasadışı örgütlerle bağlamaya çalışan kişi bizim soruşturmayı yürüten savcıdır. Yani bizim tutuklanmamızdan 20 gün önce Gezi parkı eylemleri yasadışı değildir diyenlerle bizi yasadışı örgütlere bağlamaya çalışan kişiler aynı kişilerdir. Ancak bunu yaparken bile önümüze somut delil koyamamaktalar. Örneğin benim bateri çalarken çekilmiş fotoğraflarım soruşturma dosyasına delil olarak konmakta. Zaten böyle bir durumdaki ancak bizim ülkemizde yaşanır. Ayrıca çeşitli nedenlerden dolayı bitiremediğim lise eğitimimi açık öğretimden okuyor olmama rağmen bana "örgütün üniversite faaliyetleri hakkında bilgi veriniz" diye bir soru soruldu. 22 yaşında olmam onlara üniversite öğrencisi olduğum izlenimi vermiş sanırım. Ezbere dayalı eğitim sistemi gibi ezbere dayalı hukuk sistemimiz de var.

.....

Ali Hüseyin AHİRCİ- İzmir 1 Nolu F Tipi Hapishanesi Buca/ İZMİR

.....

Gecenin sessizliği çöker hüznü almakta son çare değildir bunca mapusluk ağır ağır ilerler son sözünü söyleyecek elbet bir gün hayatı var edenler. Susmak yok suskun kalmasın sokaklar ayrılırken genç yürekler aramızdan ey insanlık duy bu çığılı bizi bizleri çağırıyor Ahmet' in sesi bu. Yirmi ikisinde durmasın zaman nasıl yakıştırdınız o kara yazgıyı hayallerimize. Büyük adam

olmasak da bizleri var eden özgürlük bilincimizde.

Tutkuyla bağlan bu kardeşlik sesine kırılmış köhnemiş bu çarkı dereler nehirler kardeşler bize sığın ana yüreğine güneş gibi ay gibi yıldızlar gibi temiz ve paktır ana yüreği. Ey hayat kaç kez tutsak düştün ölüme yirmi ikisinde nasıl kıydın gencecik sevdaya.

Cem Barış ÇAKIL- İzmir 1 Nolu F Tipi Hapishanesi- Kırıklar-Buca/ İZMİR

.....

Biz neler neler yapmışız. Her yeri yakıp kımızız. Hem de aynı anda Karşıyaka'da, Çiğli'de, Gazimir'de, Konak'ta, Alsancak'ta ve diğer yerlerde. Avukatıma bakarak gülüyorum. Sorgudan sonra tekrar hücreye götürülüyorum. Bir şeker atıyorum ağzıma sonra üç metre karelik yerde volta atıyorum. Artık tamam, hazırım diyorum. Her şey, her yapılan bir tiyatro sahnesini andırıyor. Ardından savcılık sorgusu, oradan da mahkemeye sevk kararı. Ellerinde üç fotoğraf; 1 mayısa'a devrimci önderlerin anmasına ve 1 Haziran'daki eylemlere katıldığımıza ilişkin fotoğraflar. Nöbetçi mahkemenin kararı yabancı örgüt üyeliği şüphesi, polise mukavemet, görevi yaptırmama..... sonuç, tutuklama.

.....

Bir Kara Delik Olarak Aşk ve Mekanın Belleği

Nefin Pera

"Hatırladıklarımızla değil, asla hatırlamadıklarımızla başa çıkmakta zorlanırsınız."

Murathan Mungan, Şairin Romanı

Ankara'ya yerleştiğimizde onbir yaşındaydım. Kaldırımları at kestaneli yine böyle bir ekim ortası, yeni kaydolduğum okulunun pencereleri bana dar gelirken; aklımı en çok meşgul eden şey, çocuk olduğum yere geri dönmekle ilgiliydi. Üç yıl sonra aşka dair bir fikrim olana dek bu kenti sevmemekte ısrar ettim. Hiç sevmedim. Birbirinden hoşlanmayan bir sürü adam ve kadının yaşadığı kocaman bir ev gibiydi; soğuktu ve her şeyden önemlisi, kış akşamları soluduğumuz kömürlü hava bize, evde günlük doldurtmaktan başka bir alternatif vermiyordu. Benimle katiyen ilgilenmemesi daha da yıkıcı oldu; fakat geç kalmıştım. Çok sarhoş, çok kaygılı bir küçük kıza dönüşmem, pek uzun zaman almadı: Ondört olurken övündüğüm tek şey, ona duyduğum hayranlığın mide boşluğumda genişleyen sızısıydı. Neyse ki Ankara'da baharları, hep kiraz ağaçları açıyordu. İşte yani birden, Ankara güzeldi; güzelleşti.

Bahar geldi ama gelin görün ki kışları yazdığımından da çok günlük sayfası birikti. Tayyareden denemeler, tahin-sucuk edebiyatlı öyküler, karalıyordum. Dağılmış bir şeyi toplamak gibi değildi de; düpedüz kendimi hiç yoktan, en başından tasarlıyor, oluşturuyordum. Onu öyle tek başıma; bilhassa da kendimi küçümseyerek sevmenin acısı, dayanılmazlaşınca; kitaplarla dergilere sarılıyor, parklarda geziniyor, insanları ve şehri izliyordum. Ne yaparsam yapayım; bu kente yabancı kalmayı nasıl atlatamıyorsam; varlığım da her şeyiyle onun dışında kalıyordu. Yine de bana öyle geliyordu ki; birbirine uzak mahallelerde otursak da bana, sabahları birlikte uyanıyormuşuz hissini veren tanrısal bir bağa eklememişti(k). Eklememiştim. Muhteşem heyecanlı bir hikayeydi. Yine de yanılıyordum. Aslında, aramızda kuvvetle duyumsadığım bu derin bağlantı, -bilhassa-benim gibi yerini yurdunu yadırgayanlara ilaç gibi gelen bir "ortaklık" duygusundan ileri geliyordu. Beni, yüzüne bile bakmadığım bir kentin, üç yılın sonunda yapraklarıyla konuşur hale getiren şeyle aynıydı: okul servisinde, kantinde ve büyük bulvarın köşesinde birikerek bana ve tüm kent sakinlerine karışan ve her seferinde özgün kalabilen bir mekansal belleğin; "o" da, fiziksel varlığı ile ister istemez parçası oluveriyordu. Habersizce. Elinde olmadan. Fiziksel olarak yanımda bulunmadığı ev hallerinde, birdenbire radyoda çalan şarkının ortasından, saçları ve gözleriyle yanımda belirivermesi de yine böyle

gerçekleşiyordu: "Onu" da kapsayan mekansal hafızamı genişletmek için, varlığını düşümde yeniden üretiyorum ve evimin içinde de var olmasını sağlıyordum. Bu sayede uzun bir süre aşık kalmayı becerebildim. Zaman bizi bölerken; mekanlar vasıtasıyla cismen ve ruhen bir arada kalıyorduk-kaldığımızı inanıyordum.

Birlikte gidemediğimiz pek çok yer oldu. Ama sinema bunlardan biri değildi. Kültürün henüz, bizi yutan endüstrisinin bu kadar büyük bir ağzının olmadığı vakitlerden birinde, Tunalı'daki Kavaklıdere Sinemasının kalbimi sığdıramadığım ortanca salonunda, filmin başlamasını bekliyordum. Film mi? Filmi hatırlamıyorum. Koltuk sıralarının, onu ensesinden tanıyabilmemi sağlayacak bir numarasında; yani aslında çok yakınında, yakınında...ama uzaktan gördüm. Onu. Üstelik bir seferle de kalmadı. Bu kadar tesadüf de fazlaydı. Onun izlediği bir şeyi, onunla aynı anda izlemek güzelliğine, övgüyle geçen birçok yüzon dakikanın sonunda izlemeyi sevdim. Filmleri ve hisli molaları. Kavaklıdere Sineması'nı. Ankara'yı. Ve hepsine birden duyduğum sevginin özgül ağırlığı, o'nun bedenine sıkıştırdığım ilahi yükü bir zaman sonra aştı. '69 da kurulan Kavaklıdere Sineması'nın gerçekliğini tüm bileşenleriyle kavrayabilmek için ise daha uzun bir süreye ihtiyacım vardı.

Dünyadaki envai çeşit orijinden yapıma, çok kısa bir çabıyla ve üretim kalitesiyle ulaşabildiğiniz şu her yeri dökülen travmatik modern zamanlarda; bir günde şarap yapmayı öğrenebilecek kadar bilgiye erişebilir güçteyiz. Beri yandan, çocukluğun bize öğrettiği bir şeyi anımsamaya korkuyoruz; doğrusu anımsayamıyoruz. Oysa anlamak, bir hatırlamak, bir beklemekle ilgili; yani aslında bir dem işi ve korkarım her şeyi bilebilme lüksüyle donatılmış bu soytarı halimizin bir halttan anladığı da yok. Avuç dolusu kavranarak ağıza tıklan kötü besinler, hızlı hızlı okunan kötü kitaplar, kenarları fırfırlı çay bardaklarının yaşamımızda ne işi var? Bize ne anlatıyorlar? Sokaklarımızı ve o sokakları insana benzeten güzel mekanları, kendi ellerimizle bağız adamlara teslim ettik; aslında hiç izlemeyeceğimiz filmler için AVM'lerde kuyruklara giriyor; yine de sevinç duymuyor ve araba çekilişleri için kupon dolduruyoruz. Tanıdık gelen her şey hakkında, kontrolsüz bir serbestlikle konuşunca, orgazm olduğumuz da doğru. Ruhumuz ve kalbimiz, kavramaya fırsat bulamadan çiğneyip yuttuğumuz her eciş bücüş hayat bilgisine denk gelen bir uyduruk iktidarsızlık bahanemiz, nasılsa hazır olacak çünkü. Şarabın bir ruh kazanmasını görebilmek için mahzenlere

inmek ve beklemek gerek; yöntemlerini ezberlemek üzere bilgisayarlara elektronik kitap indirmek değil çünkü. Çünkü çünkü çünkü...çünkülerim çok fakat yazık ki yirmisekiz yaşımın Ankarası beklemeye inanmıyor. Ondört yaşımın sevgili Kavaklıdere Sineması da bu yüzden dört yıldır kapalı duruyor. Şehirde dolaşan dedikodulara göre, yakın zaman sonra bir ticari markanın yeni şubesine ev sahipliği yapma ihtimali var ve bu beni delirtiyor. Sizi de delirtmeli. Çünkü bu sinemanın; benim kişisel tarihimden de, sizin Kavaklıdere'nin salonlarını tanıyıp tanımayanınızdan da bağımsız bir kimliği var. Hem hepsinden müteşekkil hem hepsini aşan bir toplumsal belleğe hizmet etmişliği var. Ve coğrafi olarak yer kaplıyor olmasına rağmen; dünya üzerinde kültürel bir varlık teşkil etmiyor; pratikte mevcut ancak teoride yaşamıyor... Bir zaman sonra birileri daha çok alışveriş yapıp, kredi kartlarını patlatarak başka birilerini zengin edebilsin diye, kent hafızasında taşıdığı anlama da tatlı bir tırpan vurulmuş olacak. Kimsenin canı acımayacak.

Halbuki acımalı. Canımız acımadan öğrenebiliyor muyuz ki? Canımız acımadan mücadele edebiliyor muyuz ki? Ondört yaşındaki nefin'in bile bu konuda bir fikri var: Bizim bir araya gelmemizden çok korkuyorlar. Bir araya gelip birbirimize aşık olmamızdan korkuyorlar! Kendilerinininkine alternatif olacak kamusal alanların artmasından korkuyorlar! Gerçi duysalar fena da olmaz. Öyle ki, biz Ankara'nın sokağa çıkan Gezi çocukları olarak AVM'lerin değil; mahalle ve semtlerin sinemalarını geri istiyoruz! Hatırlamaktan korkmamak, hatırlananlarla barış içinde öğrenmeyi önemsiyoruz! Derya'yı, Akün'ü Maltepe'yi, Nergiz'i ve Batı'yı böyle kaybettik; bu sefer Kavaklıdere Sineması kazansın istiyoruz.

Kavaklıdere Sineması kazanırsa; bu yalnızca sokakların, festival filmlerinin, emekçi sinemacıların ve sinemaseverlerin değil; küçük kazançların, ufak adımların, kanaat edenlerin, küçülmeyi değerli bulanların; yani direnip gaza boğulurken de, mekanları yeni bir anlayışla yeni baştan kamusal alana dönüştürülürken de kentini yalnız bırakmayanların zaferi olacak! Sanıyorum, o zaman gerçek şaraplar içecek ve anlayamamaktan korkmayacağımız filmlere de gideceğiz. Elbette, bunları yapma özgürlüğümüzün olduğu biz'e ait mekanlar, çocukluk aşklarımız gibi birer kara delik olmaz ise... Kismetse.

"Ana"

Ahmet Say

Binlerce yıl öncesinden başlayarak gelip geçen çok sayıda kavmin bıraktığı insan değerleriyle yoğrulmuş Anadolu'muz, "amazon"lar benzeri "savaşçı kadınların ülkesi" olarak da bilinir. Yurdunu savunurken ölen evlâtlarının ardından ağıtlar yakmakla kalmayan Anadolu kadını, gerektiğinde yiğitçe savaşarak destanlar yazan anaların ülkesi yapmıştır Anadolu'yu.

Böyle şeyler yazmaya kalkınca aklıma hep siyasal eylemler sırasında öldürülen gençlerimizin anneleri gelir. Bir de özel olarak benim aklımdan düşmeyen Ankara Devlet Konservatuvarı'nın kıdemli piyano öğretmenlerinden Nimet Karatekin...

Bu yıl doksan üçüncü yaşını süren Nimet Hoca'mız, evlât acısını çok derin biçimde yaşamasına karşın, gencecik yaşta yitirdiği oğlunun acısına gömülerek dünyaya küsmemiş, dipdiri ve yapıcı bir anlayışla hayata yeniden atılan bir "anne" örneği olmuştur. Onu, Konservatuvar'da büyük bir istekle öğrenci yetiştirdiği yıllardan tanırım. Bu çocukların da müziğin yüksek basamaklarını tırmanmasını sağlayarak analık duygusunun bile yetmeyeceği görevleri bilinçle sürdürmüştür Nimet Hocamız.

Piyano öğretmeni yönüyle özveri gerektiren farklı bir tarafını belirtmeliyim onun: Çalıştırdığı öğrenciler arasında, iki de görme özürlü bulunuyordu. Bu görme özürlü çocukların

okulu bitirdikten sonra hem besteci hem piyano eğitimcisi olarak Ankara'nın müzik yaşamında değerli bir yer tuttuğunu belirtmeliyim.

Günümüzden 30 yıl kadar önce, Hacettepe Üniversitesi'ne bağlanarak Beşevler'deki yeni binasına taşınan Ankara Devlet Konservatuvarı'nın üçüncü katında, gereksiz yere geniş tutulmuş bir sofa üzerinde, hesaplanmadan yapılmış küçük odalar vardı. Piyano öğretmenlerinin odalarıydı bunlar. Yarım kuyruk bir piyanonun ancak sığabildiği, kalan yere ise birkaç kuru iskemlenin konduğu bu odalardan biri, artık ışıklar içinde yatan sevgili ve değerli piyanist dostum Kâmuran Gündemir'in odası, onun yanındaki ise Nimet Karatekin'in odasıydı. Ben Kâmuran Hoca'ya ara sıra uğrar, sofada ayaküstü şundan bundan konuşarak sohbet ederdim. Öğrencisini uğurlarken son bir kez öğütlerde bulunmak gibi rastlantılarla odasından çıkan Nimet Hanım da bizi orada görünce, yürekte gelen bir sıcaklıkla sohbetimize katılırdı. Onun bu alçakgönüllü, ama ayrıcasız herkese sevgiyle bakan tavrını çok az insanda görmüşümdür. İçile dışıyla sevgi doluydu. Ben, aynı zamanda Gündemir'in öğrencilerinden birinin velisi kimliğimle, Nimet Hanım'a göre "dış kapının mandalı" sayılmam gerekirken o, "bitişik komşu" yakınlığıyla davranırdı bana.

Nimet Hanım gibi sevgi dolu bir insanın, piyano öğretmeni yönüyle ne kadar başarılı olduğunu söylemeye gerek var mı? Değerli okurlarım, eğitimin, eğitim kavrayışının başarılı olmasında yalnızca bir önkoşul vardır: Sevgi! Öğretmenini ve dersini severse öğrenir çocuk...

Eğitimsizliğin mayasıdır sevgi. Hele müzik sanatı söz konusu olduğunda, bitkilerdeki özsu gibidir sevgi... Piyano eğitiminde de öğrenci, sürdürdüğü çalışmalarını, parmak becerisini geliştiren birtakım bitmez tükenmez alıştırma olarak değil de, aslında sesler aracılığıyla hayatı ve insanı anlatmak amacı taşıdığını sezinlerse yeni bir "gerçek müzikçi" kazanılmış demektir. O zaman, bu usandırıcı alıştırmanın gerekli, hatta zorunlu olduğunu anlayabilir öğrenci ve istek duyarak çalışmaya koyulur. Sevginin bulunmadığı yerde, küçük yaşta piyanist olmaya soyunan bir çocuk katlanabilir mi yıllar süren bu ağır yüke?

Ankara Devlet Konservatuvarı'nda tam 45 yıl piyano öğretmeni yapan Nimet Hocamızın öğrencileri arasında, günümüzün ünlü bestecileri, orkestra şefleri ve piyanistleri vardır. Onların hepsi, yaşamı doğru değerlendiren Nimet Karatekin'in çocuklarıdır. Yaşamda kalan çocukları...

29 Kasım-5 Aralık Ankara, 6-9 Aralık Sinop Gezici Festival 19. Yolculuğuna Hazırlanıyor

Ankara Sinema Derneği tarafından T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın katkılarıyla düzenlenecek Gezici Festival, 19. yolculuğuna hazırlanıyor. 29 Kasım-9 Aralık 2013 tarihleri arasında sinemaseverlerle buluşacak festival, her yıl olduğu gibi Ankara'dan başlayacak, 29 Kasım - 5 Aralık'taki gösterimlerin ardından 6-9 Aralık tarihleri arasında son iki yıl coşkulu bir şekilde festivale ev sahipliği yapan Sinop Kültür ve Turizm Derneği'nin katkılarıyla Sinop'a konuk olacak.

Gezici Festival'in ilk yıllarından itibaren önemli bir destekçisi olan, geçen yıl "bir daha, bir daha" izlediği filmleri kendisiyle beraber izleme fırsatı bulduğumuz sevgili Tuncel Kurtiz, bu yıl da özel bir bölümle aramızda olacak. Ülkemizde bu yıl çekilen uzun metrajlı filmlerden derlenen Türkiye Sineması 2013 bölümünde yer alan filmlerin yönetmen ve oyuncularını festivalde yapılacak galalarda izleyicilerle bir araya gelecek.

Gezici Festival, bir kez daha dünyanın önemli festivallerinde gösterilen ve ilgi çeken filmlerden oluşan bir Dünya Sineması seçkisini izleyicilerine sunmaya hazırlanıyor. Cannes Film Festivali'nde yönetmen Asghar Farhadi ve başrol oyuncusu Bérénice Bejo'ya ödül kazandıran Geçmiş (The Past); Berlin Film Festivali'nden En İyi Kadın Oyuncu başta olmak üzere ödüllerle dönen Sebastian Lelio imzalı Gloria; Sundance ve Tribeca Film Festivallerinden ödüllerle dönen, Zachary Heinzerling'in yönettiği belgesel Genç Kız ve Boksör (Cutie and the Boxer), gene Sundance'te Seyirci Ödülü kazanan, Amerikan yapımı Karşınızda Martin Bonner (This is Martin Bonner) ile Meksika ve Almanya ortak yapımı, José Luis Valle'nin yazıp yönettiği İşçiler (Workers) bu bölümde gösterilecek filmler arasında bulunuyor.

Gezici Festival izleyicisinin daha önceki yıllardan yakından tanıdığı yönetmenler Pablo Larrain, Sebastian Silva, Alicia Scherson ve Sebastian Lelio'nun filmlerinin de aralarında bulunduğu Şili sinemasından örnekler Bir Ülke: Şili bölümünde gösterilecek.

Ne Yapmalı? bölümü izleyiciye özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yöntemlerini düşünmeye davet edecek. Baskı ve sömürünün olmadığı bir dünya nasıl mümkün olabilir? Bunun için işe nereden başlamak gerekiyor? Bu seçkide yer alan filmler, kolektif mücadelelerden bireysel kahramanlara "Ne Yapmalı?" sorusuna yanıt getiren örnekler üzerinde duracak.

Gezici Festival programında bu yıl, farklı kurgu ve seçkileriyle dikkat çekecek üç özel bölüm bulunuyor. Şiir, roman ve öyküleriyle farklı nesillerden okuyucu kitlesi olan Barış Bıçakçı'nın Gezici Festival izleyicisi için seçtiği iki sürpriz film Barış Bıçakçı: İki Film Arasındaki En Kısa Mesafe bölümünde gösterilecek. Yazar Barış Bıçakçı, seçtiği iki filmle, insanlık hallerine, ergenlikten yetişkinliğe geçişe, kaybettiklerimize, taşra yalnızlığına yeni bir gözle bakmaya çağırıyor. İki filmin arasındaki en kısa mesafeyi sorguluyor. "Hayatın bir şölen olduğunu hissettiren şeylerden" tadımlık bir seçki olarak da izlenebilir.

Köken Ergun'un Video İşleri bölümü, kısa belgeseli Aşura ile Berlin Film Festivali'nde geçen yıl ödül kazanan ve dünyada video enstalasyonlarıyla tanınan Ergun'un çalışmalarını toplu olarak Türkiye'de ilk kez izleyiciyle buluşturacak. Ankaralılar Ergun'un çalışmalarını sürpriz bir sergi ile de daha yakından tanıma fırsatı bulacaklar. Festival konuğu olacak Köken Ergun'a izleyici buluşmasında sinema yazarı Alin Taşçıyan eşlik edecek.

Kimi kaynaklara göre Türkiye'de deneysel sinemanın ilk örneklerinin ortaya çıkmasının 50. yılında Türkiye'den ve deneysel sinema denilince ilk akla gelen ülke sinemalarından olan Avusturya'dan kısa filmler Deneysel Sinema: Avusturya-Türkiye bölümünde izleyiciyle buluşacak.

Artık gelenekselleşen Kısa İyidir ve Çocuk Filmleri bölümleriyle beraber, küçük izleyiciler için bir canlandırma atölyesi de Gezici Festival programının parçası olacak.

İlk yılından beri Gezici Festival'i yalnız bırakmayan ve her yıl festivale birbirinden özgün ve eğlenceli afişler sunan Behiç Ak, bu yıl da hazırladığı afişle Gezici Festival'in parçası olacak.

Festival duyuruları, program, filmler ve etkinlikleri Gezici Festival'in web sitesi, Facebook sayfası ve Twitter hesabından takip edebilir, fotoğrafları Flickr hesabından indirebilir, fragmanları Vimeo hesabından izleyebilirsiniz.

Gezici Festival'de Şili Sineması

Gezici Festival izleyicisinin daha önceki yıllardan yakından tanıdığı ve bu yıl tanışacağı Şilili yönetmenlerin uzun metrajlı ve kısa filmleri Bir Ülke: Şili bölümünde gösterilecek.

İki filmiyle Festival'in konuğu olacak Sebastián Lelio, bu bölümde ve Dünya Sineması seçkisinde filmleriyle yer alacak. 2010 yılında En İyi Yabancı Film dalında Altın Küre'ye aday olan, yönetmen Sebastián Silva ve başrol oyuncusu Catalina Saavedra'ya 20'den fazla ödül kazandıran Hizmetçi (The Maid), mesleğine ölümüne sahip çıkan bir kadının trajikomik hikâyesini anlatıyor.

Rotterdam'da Hollanda Film Eleştirmenleri Derneği En İyi Film ve İstanbul Film Festivali'nde Altın Lale ödüllerini kazanan, Pablo Larrain'in yönettiği Tony Manero, Şili'nin yakın tarihine sinema tarihinin unutulmaz bir karakteri üzerinden bakıyor. Alejandro Fernández Almendras'ın yönettiği, 2011 yapımı Ateşin Başında (By the Fire), işçi sınıfından bir çiftin şehir dışına yerleşme hayallerinin zorluklarını muhteşem görüntülerle perdeye taşıyor. Yönetmen Alicia Scherson; Karlovy Vary, Montreal ve Tribeca'dan ödüllerle dönen, ilk uzun metrajlı filmi Oyun'da (Play)fakir kız-zengin oğlan hikâyesine yeni bir soluk getiriyor.

TRİPOD ve Tamirci Ali Usta

Abo/Can/Solfasol – Foto: Can Mengilibörü

Şehit Adem Yavuz Sokak'ta TRİPOD'u, fotoğrafla uğraşanlar iyi bilir. Fotoğrafçılar için adeta bir cennettir, Tripod. Makineniz için neye ihtiyacınız varsa ya da özellikli bir başkını almak istediniz, hemen işiniz görülür. Özel bir parça mı lazım, Mahmut Bey'e bir telefon açmanız yeterlidir. Sizin için neyin daha iyi olacağını da analizini yapar ve istediğiniz makineyi, malzemeyi mutlaka bulur, getirir.

Sadece yeni ürünler mi? Tripod, size bozulan/kırılan makinenizin yeniden tamir olanağını da sunar. Yılların (fotoğraf makinesi) tamircisi Ali (Değer) Usta, emrinize hazırdır. Tüm Ankaralı fotoğrafçılar tanır Ali Usta'yı ama biz yine de ondan söz etmek için, bir kere daha yanına gideceğiz ve söyleyeceğiz...

Ali Usta bizi dükkanın küçük bir köşesindeki masasında karşıyor. Önce müşterileriyle diyaloguna şahit oluyoruz. Bir profesyonel, makinesini bırakıyor. Makine, değerli bir alet. Ali Usta, makineyi kontrol ediyor, şikayete konu olan arızanın dışında makinenin temizlenmesi gerektiğini söylüyor. Müşteri, gönül rahatlığı ile gidiyor. Ardından amatör bir fotoğrafçı geliyor. Ali Ustaya gitmesini bir fotoğrafçı dostu tavsiye etmiş. Ali Usta eline alır almaz, arızayı gidermek için ana kartın değişmesi gerektiğini, tamiratın neredeyse makine fiyatına patlayacağını söylüyor. Ama gayet masrafsız, çok pratik bir öneride bulunuyor.

Müşterileri gittikten sonra, tamir masasına iliştiriyoruz. Fotoğraflar çekilmeye başlıyor. Sorulara başlıyoruz.

Fotoğrafa ilgisinin nasıl başladığı, kimin teşvik ettiği, varsa ilk ustasını soruyoruz?

Fotoğraf merakı, daha çok küçük yaşlarda, taa 1930'lu yıllarda, babasının kurduğu karanlık odanın farkına varmasıyla başlamış, Ali Ustanın. Okuldayken de bir fotoğraf makinesi hediye etmiş babası. İlk makinesi, bir kutu makineymiş. Ortaokul yıllarında Beyşehir'de babasının aracılığı ile bir fotoğrafçının yanında çıraklığa başlamış. Karta baskı yapmasını o zaman öğrenmiş. "O dönemde kart ve kimyasal pahalıydı" diyor. Kullanılmış kimyasalların fotoğrafçıdan temin edip, evde fotoğraf makinesinin mercerleri ile yaptığı agrandisörler vasıtasıyla basarmış, çektiği filmlerin kartlarını. "Okumaya da oldum olası meraklıyım" diyor, Ali Usta. "Babamın 1930 baskılı 2 tane kitabı vardı, fotoğrafçılıkla ilgili" diyor. "Gerçi daha çok cam negatiflerden falan bahsediyordu ama makine nedir, tripod nedir, manzara fotoğrafı nasıl çekilir, anlatan bir kitapta birisi" diyor. Fuat Refik'in, Fotoğrafçılık Öğreniyorum kitabından söz ediyor. Sonrasında da fotoğrafçılıkla ilgili eline geçen epeyce kitabı toplamış, Ali Usta. Ali Usta, geçmişteki filmli fotoğraf makinalarını da topluyor. "Koleksiyon" diyorum. "Yok" diyor, "koleksiyon, iddialı bir şey". Ali Usta oldukça mütevazı, "Benim merakım o kadar sistematik değil" diyor. Amerikan Kültür'ün Fotoğrafçılık Kulübünden ve devasa kitaplığından söz ediyor. Gençliğinde Zafer Çarşısındaki tezgahlardan nasıl fotoğrafçılık kitapları ve dergileri topladığını anlatıyor. Sonra topladığı fotoğraf makinelere söz ediyoruz biraz da, topladığı bine yakın fotoğraf makinesi var, Ali Ustanın. Dijital olanları değil, filmli makinelere topluyormuş.

Konuşurken, çocukluğundan bu yana mekaniğe ilgisinden de söz ediyor. Aynı zamanda elektronik de ilgilenmiş, bir teknisyen olarak uzun süre çalışmış bir askeri fabrikada. Bu arada Fotoğraf makinelere tamiratına kendisini yönlendiren Cevat Ustasını yâd ediyor. "Bana tamir edilmesi gereken daha komplike, elektronik makinelere verirdi, ben de akşamları evde onları toplardım" diyor. Fotoğrafçılık üzerine ilk dükkanını 1989'da açmış. Son 5 yıldır Tripod'la birlikte çalıştığını söylüyor, "dükkanımı kapattım, 5 yıldır Tripod'layım" diyor, belli ki memnun.

Dijital makinenin, fotoğraf çekenlerin sayısını çok fazla artırdığından konuşuyoruz.

"Ama eski filmli makinelere fotoğraf çekmenin keyfinin bir başka" olduğunu söylüyor. Dijitalle mekanik ayırımıdan konuşurken "hani bir laf vardır" diyor, "fotoğraflar yalan söylemez, diye". Dijital çağda "fotoğrafa yalan söyletmenin çok kolay olduğunu" altını çiziyor. "Ama filmli fotoğraf, biraz daha az yalan söylerdi" diye anlatmayı sürdürüyor. Geçmişte ancak fotoğrafçılık tekniğini iyi

bilenlerin, karanlık odada yaptığı müdahaleler olduğunu konuşuyoruz. Dijital ve filmli makinelere fotoğraf çekme tekniklerinin temelini aynı olduğunu anlatıyor. "Filmli makinelere fotoğraf çekmek için bile az buçuk fotoğrafçılığı bilmek gerekirdi, ama şimdi dijital makinalarla basıp basıp fotoğraf çekiliyor; sonra da aydınlık odada fotoşap'la en berbat fotoğraflar bile toparlanabiliyor" diyor. Geçmişte filmli makinelere çekilen fotoğrafların kalitesinin, dijital çağda yakalanamadığını ifade ediyor. Kalitedeki düşüşün nedenlerini konuşuyoruz, belki geçmişte filmli makinelere fotoğraf çekildiğinde, deklanşöre her basmanın bir maliyetinin olması, daha fotoğraf çekilecek objenin bulunmasından itibaren, fotoğrafçının ciddiyetle çalışması gerekiyordu diye konuşuyoruz; sonra bir diğer neden de: belki şimdi çok daha az fotoğrafçılık bilgisiyle fotoğraf çekilebilmesine izin vermesidir, dijital fotoğrafçılığın, diye konuşuyoruz.

Favori fotoğraf makinesinin ne olduğunu ve ne tür fotoğraflar çektiğini soruyoruz:

Tahtadan yaptığı iğne delikli (pin-hole) fotoğraf makinelere bile fotoğraf çektiğini söylüyor. "Ama" diyor, "gençliğimde ulaşılması çok güç (pahalı) makinalar vardı" diye devam ediyor ve Layka (leica) makinelere olan 40 yıllık sevdasını anlatıyor. Konu çektiği fotoğraflara gelince, "önceleri her şeyi çekerdim" diye anlatmaya başlıyor. Sonra tecrübe kazandıkça, okudukça, öğrendikçe bir kimlik geliştirdiğini söylüyor. Hala serbest fotoğraflar çektiğini ama daha ziyade "insanlı" fotoğraflar çekmeye çalıştığını anlatıyor.

Yeni başlayanlar için, çok pahalı makinelere ihtiyaç olmadığını söylüyor.

Bu işin merakla başladığını, eğer merak devam ederse zaten fotoğrafçılığın öğrenileceğini ve bu arada makinenin de yükseltileceğini ifade ediyor. "Bin lira civarında giriş seviyesindeki, aynalı/prizmalı, refleksi, objektifi değiştirilebilen makinalar yeterli olacaktır," diyor.

Pahalı makineden çok, fotoğraf çekecek kişinin kendisini eğitmesinin önemine vurgu yapıyor. Eğitim için de artık kitap, internet vb. kaynakların çok olduğundan, çeşitli kurslarının olduğundan söz ediyoruz. Nitekim kendisinin de FSK kurucu üyesi olduğunu anlatıyor. AFSAD'a ya da Ka Fotoğraf Atölyesini de takip ettiğini söylüyor ve bu tür kuruluşların çoğalmasının iyi olacağını konuşuyoruz.

Fotoğraf'ın kendisinden, ne ifade ettiğinden konuşuyoruz.

"Fotoğraf bir iletişim aracıdır" diyor, "fotoğrafın bir dil olduğuna inanıyorum ben" diyor ve "insanlar bu dille kendilerini ifade edebilirler" diye devam ediyor. Fotoğrafçının tarz geliştirerek, gelişkin bir çeşit ifade biçimi oluşturacağını ve bir virtüöz olabileceğini söylüyor. Bir fotoğrafla roman bile yazılabileceğini söylüyor, hatta "savaş fotoğraflarını bilirsiniz", diyor; "bir fotoğraf, savaşın durumunu bile değiştirebilir" diye örnek veriyor.

Ankara'dan konuşuyoruz biraz da. Niye İstanbul'a gitmediğini soruyoruz?

Kısa bir süre kaldığını, ama orada yaşamının çok yorucu geldiğini söylüyor. Ama fotografik açıdan İstanbul'u sevdiğini, fırsat buldukça fotoğraf çekmeye gittiğini söylüyor. Sonra Ankara'nın da zorlaştığını, gitgide İstanbul'a benzediğini söylüyor. Ankara'nın fotografik çalışma için çok uygun olmadığını da ifade ediyor. Fotoğraf çekmek için gidilebilecek Ankara Kalesi gibi birkaç sınırlı mekandan başka mekanın olmadığını söylüyor. Yeni yapılaşmanın bu sınırlılığı, daha da çoğalttığını söylüyor. Ama yine de Ankara'ya toz kondurmuyor, "evet" diyor "İstanbul'u gezmesi güzel ama Ankara'ya dönmesi daha güzel" diyor. Bu arada biraz Ankara nostaljisi ile duygulanıp, kaybolan eski mekanlardan söz ediyoruz. Son olarak kendisinden yayınlamak için bir-iki fotoğraf örneği göndermesini rica ediyoruz, teşekkür ederek ayrılıyor.

Hacettepe'de III. Macsabal Odun Pişirimi Sempozyumu

Yrd. Doç. Ufuk Tolga Savaş - Hacettepe Üniversitesi - Güzel Sanatlar Fakültesi - Seramik Bölümü Öğretim Üyesi - www.tolgasavas.net

28 Eylül – 6 Ekim 2013

III. Uluslararası Hacettepe Üniversitesi, Macsabal Odun Pişirimi Sempozyumu. Bir şey anladınız mı? Sanmıyorum. Normal şartlarda ve alanın uzmanı olmayınca pek anlaşılıyor doğrusu. "Sempozyum", tamam sempozyum. Ne sempozyumu? Odun pişirimi sempozyumu. Odunu mu pişiriyorlar? Yok artık daha neler. Macsabal Odun Pişirimi sempozyumu olunca ne oluyor peki? Macsabal ne? Evet cümle, dönüp dolaşıp Macsabal kelimesine kilitleniyor. Onun anlamını bilemeyince hiç bir şey anlaşılıyor değil mi? O halde oradan başlayalım da gerçekleştirdiğimiz bu uluslararası çağdaş seramik sempozyumunu biraz daha yakından tanıyabilelim.

Bundan yaklaşık 3 yıl önce, bölümümüz hocası Mutlu Başkaya, uzak doğudan ajandasında bir isimle geldi; «Kim Yong Moon». Uluslararası bir öğretim elemanı olarak bölümümüzde hocalık yapması ve yıllardır Kore'de ve Çin'de yaptığı macsabal sempozyumunu üniversitemizde de gerçekleştirmesi için düşünülüyordu. Onaylanıp atanması, bürokrasi ve öncü örneği olmaması dolayısıyla arap saçına dönmüş olmasına rağmen başarılı ve Kim Yong Moon bölümümüze hoca olarak atandı.

Resim 1: Kim Yong Moon (fotoğraf: Ersin Türk)

Onu hava alanında ben karşılamıştım. Kısa boylu, tıknaz, kafasının üstünde küçücük bir topuzu olan, aklaşmış saçlı bir Koreliydi. Yanında da bir seramik kap getirmişti. Bakınca normal, seramik tornasında çekilmiş, ayağı biraz yüksek olan küçük, avuca sığan bir çanakta. Üzerinde parmakla boyanmış sır vardı. Meğerse macsabal bu imiş. Şaşırdım ve sadece bu kap için sempozyumlar yapılmasına hiç anlam veremedim önce. Ama ben (bu ülkenin kötü geleneksel huylarından birisi olan) anlamadığım şeyi yok sayma ya da önemseme saygısızlığına hiç düşmedim. Bu amaçla, biraz da samimiyet ilerleyince, Kim Yong Moon'a macsabalı sordum. Birinci ağızdan öğrenmek daha önemli ne de olsa.

Resim 2: Macsabal

Macsabal, Kore'de son derece geleneksel olan, dini inanışlarına göre önem teşkil eden, içinden piring (bizdeki ekmek) yemek ve şarap (bizdeki su) içmek

için kullandıkları kaba verilen isim olarak karşımıza çıktı. Yemek, içmek ve yaşamak bağlamında kutsal bir seramik kase durumu söz konusu gibi görünüyordu. Zaman geçtikçe, Kim Yong Moon'un bu kaseleri yapışını ve sırlamasını izledikçe, uzakdoğu geleneği içinde, bu kaselerin önemini anlamaya başladım. Bunun yanı sıra, Kim Yong Moon'un yaptığı bu seramik kapları, çeşitli durumlar içinde fotoğraflarını, kendi bloğunda görmeye başladıkça, kendisinin bu kaplara nasıl bir gözle baktığını anlamaya başladım. İçine baharı, kışı, karı, kendi ruhunu doldurmaya çalıştığını fark ettim. O zaman bu anlamadığım küçük kaplara eskisi gibi bakmamaya başladım.

Ama bu macsabal denen küçük geleneksel-dinsel seramik kap aynı zamanda odunlu fırınlarda pişirilmeliydi. Bölümümüzden hoca arkadaşım Emre Feyzoğlu'nun, Amerikalı Fred Olsen ile yaptığı Türkiye Üniversitelerinin seramik bölümlerinde ilk defa inşa edilmiş olan odun ve tuz pişirimi fırınları vardı var olmasına ama, bir yandan da, dünyada sadece iki ülkede (Çin ve Güney Kore) yapılan uluslararası macsabal sempozyumunun Türkiye'de, Hacettepe Seramik Bölümünde yapılması gibi bir düşünce de vardı. Bunun için hem daha büyük bir fırın gerekiyor hem de Türkiye'de hiç bir seramik bölümünde olmayan fırın parkımıza yeni bir tür fırın daha kazandırmak yararlı görünüyordu. Hazır Kim Yong Moon'da bizimle ise neden geleneksel Kore tipi, kamaralı yamaç fırını yapmayalım diye düşündük. Projeler hazırladık. Malzemeleri aldık ve öğrencilerimizin de yardımıyla Kim Yong Moon fırınımızı inşa etti. Bu fırını aramızda macsabal fırını adıyla anar olduk. Ne de olsa sempozyumumuzun baş aktörüyü. Aslında Kore tipi kamaralı yamaç fırınıdır kendisi; 36 saat civarında yanar, odun ısıyla ısınır ve 1300 derecelere çıkar.(resim 3,4)

Resim 3 – Macsabal Fırını

Resim 4-Fırın Yanışı

Fırınımızın inşasının bitmesiyle beraber, uluslararası bir sempozyuma hazır olduk. Dünyadan sanatçılar, Türkiye'den sanatçılar çağırılmaya başladı Eylül-Ekim aylarında. Atölyelerimizde çalışmalarını yaptılar. Çıkan çalışmaları 'macsabal' fırınında fırınladık. Hem de ne

fırınlama. Her fırın yanışı 36 saat sürüyor, günler geceler boyu okulda kalınıyordu. Her dakika içine odun atmak gereken fırının çevresinde bir cümbüştür gider oldu. Yemekler yenildi, başka hocalar başka fırın gösterileri yaptılar, sanatçılar bizlere kendilerini, sanatlarını anlattılar, yenildi, eğlendirildi, mutlu olundu. Bir karnaval havasında geçer oldu macsabal fırınının ateşi. Bu şölenin sabahlarında ise gece hiç uyumamış, fırın beklemiş öğrencilerimin gözlerinde hep yorgunluk ama tarif edilmez bir mutluluk ve gurur oldu. Belki güçlerinin sınırlarını zorladılar, belki çok iyi bir şey yaptıklarını hissettiler. Belki de zor bir işin altından kalkabilmenin verdiği ve bir daha peşinden koşmaktan hiç vaz geçemeyecekleri "gerçek" mutluluğun ne olduğunu anladılar.

Resim 5- fırının içinden bir görüntü

Peki bu cümbüşün ardından, ortaya çıkan sanat eserleri ne oldu? Hepsi sergileniyor. Üniversite içinde, bölümümüzde, duvarlarımızda. Sadece o kadar mı? Elbette değil. Davet ettiğimiz sanatçılardan yanlarında getirmeleri için eserlerinden de istedik. Hepsi de seve seve getirdiler. Çünkü bu eserler Hacettepe Üniversitesi ve Kore Büyükelçiliği'nin de yardımlarıyla, çağdaş bir seramik koleksiyonuna dönüştü. Bu koleksiyonu çok yerde sergiledik. Ve böylece belki de Türkiye'deki en ileri seramik bölümlerinden birisi olduğumuzu bir kez daha ortaya koyduk. Bizler, öğrencilerimiz, dünyadan, Türkiye'den seramik alanında en önemli sanatçılarla tanıştık. Onlardan öğrendik. Onlar da bizden öğrendi. Akademik etkileşim söz konusu oldu. Mezunlarımız geldi. İzlemek isteyenler geldi. Gazi Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi, hatta Erzurum'dan bile gelenler oldu. Facebook sayfamız (<http://www.facebook.com/MacsabalTurkiye>) 5400 defa görüntülendi sadece bir haftada. Uzun lafın kısası Türkiye'nin önemli sempozyumlarından birisi oldu sempozyumumuz. Ancak görseller aldatıcı görüntüsüne kapılmamak lazım çünkü yaşamak lazım anlayabilmek için...

O halde yazının başında sorduğum soruyu tekrar soruyorum: "III. Uluslararası Hacettepe Üniversitesi, Macsabal Odun Pişirimi Sempozyumu" Bir şey anladınız mı? Artık anladınız...

Konuya ilişkin bağlantılar:

www.macsabal2013.hacettepe.edu.tr
www.facebook.com/MacsabalTurkiye

Çankaya'da "28", Sincan'da "0" Aday Adayı

CHP'de 'Kolay Seçim' Yarışı

Yerel seçimler öncesi Ankara'da aday adayları belli olmaya başladı. Aday adaylıkları açısından en hareketli parti ise CHP gibi görünüyor. 2 Eylül'de tamamlanan aday adaylık süreci ardından Ankara'nın ilçelerinde ortaya çıkan tablo aday adaylarının yarıştan kaçtığı ve "en kolay" kazanacakları yerde aday olmak için çalıştıkları şeklinde yorumlanıyor. Çankaya'da 28 aday adayı Genel Merkez'e başvuruda bulunurken, Yenimahalle için başvuru sayısı 5. CHP'nin yönetimde olmadığı ilçelerde ise aday adayı sayıları şöyle: Mamak için 6, Keçiören için 4, Etimesgut için 7, Pursaklar için 1 aday adayı var, Sincan ve Altındağ için ise aday adayı olan kimse yok.

Herkes Çankaya'yı istiyor!

CHP'nin 1963'ten bu yana yapılan 10 yerel seçimin 7'sini kazandığı Çankaya'da aday adayları arasında mevcut belediye Başkanı Bülten Tanık'ın yanı sıra CHP Kahramanmaraş Milletvekili Durdu Özbolat, Ardahan eski milletvekili ve ses sanatçısı CHP Parti Meclisi üyesi Faruk Demir, CHP Parti Meclisinin en genç üyelerinden Ekrem Kerem Okay, Avukat Necati Yılmaz ve Çankaya'da geçmiş iki dönemde belediye başkanlığı yapan Doğan Taşdelen'in oğlu Alper Taşdelen de yer alıyor.

Kadın Aday Adayları da Var

CHP'den Çankaya Belediye Başkanı Aday adayları arasında Demokrat Parti eski genel başkan yardımcılarında Nuran Talu, Bilecik eski Belediye Başkanı ve eski milletvekili olan Yaşar Tüzün, Çankaya'nın eski başkanlarından Haydar Yılmaz da var. Başvuru yapan diğer aday adayları ise şöyle: Bilge Hakan Açıl, Kemal Akkurt, Onur Bayar, Mahmut Bayram, İlke Çakar, Ercan Çuhadar, Hamdi Fidan, Zeynep Göksu, Hayati Güneş, Mehmet Kapsuz, Erdoğan Kılıç, Ali Rıza Kılınç, Bekir Ödemiş, Hüseyin Özcan, Serdar Özkazanç, Zühal Sirkecioğlu Dönmez, Aydın Tümen, Doğan Yılmazkaya ve Ali Rıza Yücel. / Solfasol

29 Ekim'de Açılacaktı, Hoyal Oldu!

Ankara'da Metro Yine Başka Bahara!

1994 yılından bu yana yılan hikayesine dönen Çayyolu Metro'sunun açılış tarihi yine ve bilinmeyen bir tarihe ertelendi. İnşaatı 19 yıldır süren Çayyolu Metro'su inşaatı, Ankara'nın diğer metro inşaatları ile birlikte Mart 2012'de Ulaştırma ve Denizcilik Bakanlığı'na devredilmişti. Devir töreninde bir yıl içinde tamamlanacağı duyurulan Çayyolu Metro'sunun açılış tarihi önce 29 Ekim 2013'e ertelendi. Ancak bu tarih de resmi bir açıklama olmaksızın ileriki bir tarihe ertelendi. 19 yıldır inşaatı süren ve şimdiki kadar bir milyar doları aşkın kamu kaynağı harcanan metro hatları bir türlü tamamlanamıyor.

Yeni Tarih Mart 2014

Bütün makina parkını ODTÜ Ormanı'ndan geçen yola yığan Büyükşehir Belediyesi, Metroyu ise gündeminden iyice çıkarmışa benziyor. Kulislerde geçen tarih ise Mart 2014. / Solfasol

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Kasım 2013
31. Sayı
Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler
Mehmet Onur Yılmaz,
Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:
Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,
Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,
Özgür Ceren Can
Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz, Aktan Acar,
Aydan Çelik, Aydan Özki, Ayhan Çelik,
Başak Tuncer, Besim C. Zırh, Birol Özdemir,
Cemre Kutluay, Dilje Kılınç, Doğan Mirza,
Ebru Baysal, Emrah Kırmısoy,
Engin Aygün, Enver Arcaç,
Erhan Muratoğlu, Eren Aksoyoğlu,
Ezgi Koman, Fahri Aksırt, Funda Cantek,
Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,
Hülya Demirdirek, M. İhsan Doğan,
Mehmet Öz, Mert Renkmen,
Nermin Atılkan, Nur Yılmazlar,
Özge Akkoyunlu, Özlem Mengilibörü,
Özsel Bebeli, Selcan Kula, Selda Bancı,
Selda Tuncer, Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,
Tuğba Dirican, Umut Güner, Umut Koşan,
Vedat Gün, Zeynep Alica,
Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Ahmet Çinici, Ahmet Say,
Ali Sökmen, Alper Fidaner, Alper Şen, Arif
Şentek, Asena Ayhan, Atilla Çınar, Aydan
Balamir, Ayşegül Çelik, Berivan Eliş, Burcu
Ballıktaş, Burcu Öztürk, Canberk Güner,
Celal Musaoğlu, Ceyhan Temürcü, Demet
Gülççek, Deniz Enli, Dilem Koçak, Eloise
Dhuy, Emre B. Altınok, Ender İplikci,
Erhan Akça, Ezgi Tuncel, Ezo Demir, Faruk
Şahin, Ferdan Ergut, Fethi Yıldırım, Gamze
Güzen, Gizem Güner, Gökçer Tahincioğlu,
Güliz Karaarslan, Hüner Aydın, Kemal
Özdil, Mahir Ünsal Eriş, Maksut Uzun, M.
Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça, M. Emin
Boyacıoğlu, Melike Kuş, Mithat Sancar,
Murat Meriç, Murat Sevinç, Murat Tungal,
Mustafa Şahin, Necati Koçak, Nefin Pera,
Nihal Poyraz Temürcü, Olcay Koşan, Onur
Bolat, Ozan Küçükusta, Özge Çağlar,
Özgür Cengiz, Özgür Yalçın, Özhan
Değirmencioğlu, Rabia Ç. Çavdar, Remzi
Altunpolat, Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem
Türközü, Sebatı Ladikli, Seda Meşeli Allard,
Selçuk Atalay, Serdar Gülsöken, Sevda
Öndül, Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,
Şehnaz Azcan, T. Tolga Özçelik, Ufuk
Altınay, Ufuk Duruman, Yaşar Seyman,
Yılmaz Angay, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

19. Gezici Festivali, Ali Değer, Ankara
Forumları, Deniz Gümüşel, Gençlerbirliği
Karakızıl, Gezi Tutsakları, Oğulcan Orhan,
Saliha Yazgac, Taylan Bektaş, TMMOB
Şehir Plancıları Odası, Tripod, Tuzluca'yır
Dayanışması

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,
Gülrü Höyük, Volkan Uysal

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunali Hilmi Cad.
No:54 Kat:4 Daire: 8

06660 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26

0 533 653 32 75

Basım Yeri

Tarcan Matbaacılık

Zübeyde Hanım Mahallesi Samyeli Sokak

No:15 İskitler-ANKARA

Tel: (+90 312) 3843435

tarcanmatbaasi@hotmail.com

Basım Tarihi

10.11.2013

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

Kasım'da Ankara

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr

ANKARA MEYDAN SAHNESİ

(Atatürk Bulvarı, Numara 131, Bakanlıklar)

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr

CERMODERN

(Altıncı Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org

DOKU SANAT GALERİSİ

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com

12 Kasım-02 Aralık, Sergi, "Koleksiyonlardan Ankara'lı Üç Büyükler"

12 Kasım-02 Aralık, Sergi, İbrahim Çiftçioğlu Resim Sergisi

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

MAVİ SAHNE

(Park Cd. 2865. Sk. 2- E, Çayyolu Ankara) 0312 241 02 33 www.mavisahne.com

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

5 Aralık, Konser, Notatam, 21.00

13 Aralık, Konser, Yaşar Kurt, 21.00

ORTA DÜNYA

(Kızıllırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark, 19.30

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Her Pazartesi (04-11-18-25 Kasım), Tayfa Sinema Günleri, 19.30

Cumartesi, Permakültür Buluşmaları, 14.00

Kale civarını gezerken, Rahmi Koç Müzesinin yanında şirin mi şirin küçük dükkanları göreceksiniz. Hepsi çok hoş, zevkli, otantik. Köşeye yakın en çok 20 m²'lik dükkandan dışarı taşan buram buram mis gibi bir sabun kokusu, sizi "Zeytinhanesi"ye çağırarak. Yeşil zeytinler, sele zeytinleri paketlenmiş, sizi bekliyor olacak. Çeşit çeşit zeytinyağları, hepsi katıksız, doğal ve içilebilir lezzette.

Kapıdan girince mutlaka gülümseyen bir yüzle karşılaşacaksınız; Dükkanın sahipleri Ali Bey de, Yasemin Hanım da tüm ürünler hakkında her detayı bıkmadan usanmadan, ilk günkü heyecanlarıyla size anlatacaklar. Belki bir bardak çay, belki bir poğaçaya ya da simitlerini paylaşacaklar. İlla alışveriş yapmanız da şart değil, Ali Beyle, Yasemin Hanımın dostluklarından yararlanmak için. Mekanları, haftanın her günü açık. Edremit'den, Mudanya'dan, Trilye'den, Mardin'den daha bir sürü yerden gelen zeytinler, zeytinyağlarını seçerken mutlaka hikayelerini de öğreneceksiniz. Sadece zeytin ve zeytinyağı değil anlattıkları, sabunları, zeytinle ilgili kitaplar, zeytin ağacından oyulmuş tahta kaşıklar, el yapımı sabunlar, şampuanlar, bir sürü hediyeelik eşya.

Müşterileri sadece Ankaralıları değil, yurdun dört bir yanından hatta okyanus ötesinden müşterileri var Zeytinhanesi'nin. Fiyatları pahalı değil, 1 lt zeytinyağını 15-20 TL'ye, güzel kokulu paketlenmiş sabunları 5 TL'ye, zeytinyağılı sıvı sabununu 12 TL'ye alabilmeniz mümkün.

Kalede Çengelhan'a geldiğinizde, çevresinde başka güzellikleri de keşfedeceksiniz...

Adres: Çengelhan Koç Müzesi yanı, No:1/10 Kale-Ankara
Tel:312 3118944 www.zeytinhanesi.com

Tünel Bypass, Hızlı Tren Ormandan Geçiyor! Bilecik Ormanları 29 Ekim İnadına Feda Edildi.

Mehmet Onur Yılmaz

Ankara-İstanbul Yüksek Hızlı Tren Hattı'nın 29 Ekim 2013'te açılacağı iki yıl öncesinden bu yana Başbakan ve Ulaştırma Bakanı tarafından defalarca duyuruldu. Bu hedef iki ay öncesine kadar her yerde dillendirilirken son iki ayda her ne olduysa yavaş yavaş gündemden düşürüldü ve unutturuldu. Nihayet geçen ay, Ulaştırma Bakanlığı'ndan yapılan açıklama ile 29 Ekim'de Marmaray'ın açılacağı, Ankara-İstanbul Hızlı Tren Hattı'nın ise ileriki bir tarihte açılacağı ilan edildi. Ama bu arada Bilecik'te gözden uzak bir orman katliamı yapıldı. Üstelik bu sefer orman yola değil "29 Ekim'e yetişecek" inadına feda edildi..

Ankara - İstanbul Yüksek Hızlı Tren Hattı için en yoğun çalışma Bilecik-Teknetaş Mevkii'nde devam ediyor. İzmit'ten Bilecik'e doğru orman kaplı tepeler, derisi soyulmuş vahşi bir hayvan gibi yatıyor boylu boyunca. Görenin içini sızlatan bu manzaraya biraz yakından bakınca durumun sadece yola feda edilen orman örtüsü olmadığını, işin altında siyasi inat olduğu görülüyor.

İlk dikkat çeken, karayolunun bir yanında tünel inşaatında çalışan makinelerin diğer yanında ise ormanı tıraşlayan ve

yamaçlara kazık çakan makinaların olması. Tren yolu tek gidiş-geliş ama biri tünelden biri ormandan geçen iki ayrı yol yapılıyor. Peki Neden?

İnşaat Süresi Uzunca Tünel Bypass Edildi, Hızlı Tren Ormana Daldı!

Sorunun cevabı siyasilerin 29 Ekim inadında yatıyor. Ankara - İstanbul Hızlı Tren Hattı'nın 29 Ekim 2013'te açılacağı iki yıl önceden ilan edilmişti. Ancak tünel inşaatı kazıları sırasında yer altından beklenenin üzerinde su çıkması sebebiyle inşaat süresinin 14 ay uzayacağı belli olunca, 29 Ekim hedefini tutturmak için tünel inşaatları bypass edilerek eski tren yolunun kullanılmasına ve ormandan yol açılmasına karar veriliyor.

29 Ekim Hedefi Tutmadı, Olan Ormana Oldu!

Bu sebeple de Bilecik-Teknetaş mevkiinde tünel inşaatı bir yandan devam ederken bir yandan da orman içinden kıvrılarak giden eski tren yolu hızlı trene "uygun" hale getirilmesi için düzeltiliyor ve genişletiliyor. 5 metreden 75 metreye çıkarılan yolun orman alanındaki karşılığı ise on binlerce yetişkin ağacın ve binlerce hektar orman alanının harap edilmesi

oldu. Ancak bu hamle bile hızlı tren hattının 29 Ekim'e yetiştirilmesine yetmedi. Olan Bilecik'in ormanlarına oldu.

Biz Ankara'da hızlı treni beklerken "ben dedim, olacak" inadı, önüne çıkan Bilecik ormanlarını katletti. Herkesin gözü önünde, ama kimse duymadan.

Tuzluçayır Ranta Direniyor!

Tuzluçayır Dayanışması

90'lı yıllarda Abidinpaşa'da Salı Pazarı vardı. Bir gün aniden pazar yeri, postanenin olduğu sokağa taşındı ve pazar yeri olarak kullanılan alan uzun süre boş kaldı. Boş alana, her zamanki gibi semt halkına hiç sormadan, bir inşaat başladı. Bir de baktık ki: çeşitli tutucu vakıflar arasında pay edilen arsa üzerine, içerisinde iş merkezi, yeşil sermayeye ait bir market ve büyükşehir belediyesinin sözde gençlik merkezinin bulunduğu bina inşa ediliverdi.

Abidinpaşa, Tuzluçayır ve hatta o zamanlar için Natoyolu'nun tek pazarı olan Salıpazarı, yıllarca sokaklara mahkûm edildi. Bir süre hiç kurulmayınca semt sakinleri, pahalı market manavlarına gitmek zorunda kaldı.

Bu hikayeyi neden mi anlatıyorum? Anlatıyorum çünkü: sözde iş merkezi ,tamamlandıktan sonra emlak piyasasında fiyatlar, inanılmaz yükselişe geçti. Anlatıyorum çünkü: şehrin çeperleri ,göç etkisiyle gerçekleşen kentsel dönüşümle genişledikçe bu hikayeler ve bu emlak rantı oyunları, arsa bolluğu olan çeperlere yaklaştı. Böylece hem ekonomik hem de konut fiyatlarındaki artışı pozitif bir olgu gibi göstererek siyasi rant elde edildi, ediliyor. Ama çevre sakinlerinin fikirleri ve kentli hakları, hiçbir zaman önemsenmedi.

Yıllar geçti, Mamak çöplüğünün yanına Tuzluçayır halkının belki de hiçbir zaman tasavvur bile edemediği büyüklükte bir AVM yapıldı. Bildiğiniz gibi AVM'ye toplu taşıma ile ulaşmanın tek yolu Abidinpaşa, Tuzluçayır ve Natoyolu hattı üzerinden. Dolayısıyla bu hat, hem vizyon açısından hem de yeni rant kapısı olması bakımından, iktidarın ve yandaşlarının iştahını kabartmaya başladı.

Bu uzun girişten sonra gelelim, Tuzluçayır'a yapılmak istenen cami-cem evi projesinin konuyla bağlantısına. Bilindiği gibi Tuzluçayır, bu iktidara her zaman karşı duran Alevi çoğunluğun yaşadığı ve her zaman toplu mücadele eden ve karşı duran bir semt. Rant değeri bu kadar yüksek, ancak iktidara bu kadar uzak olan bir semtin "zapt edilmesi" için öncelikli olarak inanç ve ideolojilerinin kontrol altına alınması gerekir. Bunun yolunu da iktidar, cami-cem evi-şevi projesi olarak görüyor. Bölge de onlarca cami, bir süreli kullanıma açık cem evi ve cem evi olarak kullanılabilir onlarca dernek lokali varken; hükümet, kendisine yakın olan cemaat ve Cem Vakfı aracılığıyla

yaptırılan bu projede ısrarcı oluyor. İsrar ediyor ki; göstermelik birliktelikle hoşgörülü görünmeyi, cem evi ile (kendisi kültür merkezi diyerek aslında Alevi inancını yok sayarken) Alevi kesim içerisinde bir popülerite kazanmaya ve aşevi ile bölge yoksul halkını yanına çekerek çevresinde bir koruma kalkanı oluşturmaya çalışıyor. Bunları kendince gerçekleştirdikten sonra da istediği gibi bölgede at koşturacak ve her zaman uyguladığı vahşi kapitalist yöntemlerle kendine inanılmaz kazançlar sağlayacak.

Gezi direnişine baştan beri yoğun destek veren, Ankara'da ki toplu taşıma zamlarına ve politikalarına topyekun karşı duran bölge halkı, oynanmaya çalışılan oyunun gerçeklerini erkenden görmüş ve yoğun bir mücadele başlatmıştır. Ancak bu mücadele, gerek medya gerekse iktidar yanlısı diğer kurumlar tarafından salt inanç temeline oturtulmaya çalışılmış ve Tuzluçayır direnişi yalnızlaştırılmıştır. Halbuki burada ki direniş, projenin dini temelinden çok, projeyi hayata geçirmeye çalışan Gülen-Cem Vakfı işbirliğine ve projenin gerekliliğine karşıdır.

Aynı durum, direnişi taşıyan ve görünürliğini arttırmaya çalışan yapılarca da tekrarlanınca, yıllardır din temelli muhafazakar siyasetten bunalmış ve buna karşı Gezi ile sokağa çıkmış kesimler, Tuzluçayır direnişinden uzak durmaya özen gösterdi ve iktidarın dolambaçlı olarak yapmaya çalıştığı yalnızlaştırma girişimi kısmi olarak gerçekleşmiş oldu.

Bilinmelidir ki: bölge halkı, kör bir karşı duruş sergilemenin tersine; yıllardır kendilerine ait mahallelerini ve anılarını ellerinde tutmaya çalışıyor. Bu sebeple, her fırsatta projeye olan karşıtlığını ortaya koyuyor. Her gerçekleşen toplanmaya karşı yapılan polis saldırısı karşısında da meşru müdafaa hakkı olarak çatışma, zorunluluk oluyor.

İnançlara ve düşüncelere tahammülsüz olan iktidarın, gerek inançları kendi kontrolü altına almayı, gerekse kendisi gibi olmayan, kendisine karşı olan düşünceleri yok etmeye çalıştığını biliyoruz. Tuzluçayır'da gerçekleştirilen; muhalif Alevi halkının muhalefetini kırma ve kırılmış muhalefet ile kendisine kar sağlamak için girişilen bir asimilasyon oyunundan başka bir şey değildir.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında yapılmak istenen proje (işin iktidar tarafından yapılmaya çalışılan inanç sömürüsü kısmı ayrı tutulursa), 100. Yıl semtinden geçirmeye çalışılan otoyolla, AOÇ arazisi içerisine yapılan tema parkla, Dikmen Vadisi projesiyle, Ulus ve Hamamönü bölgesinde gerçekleştirilen sözde restorasyonla ya da halka sorulmadan yapılmaya çalışılan diğer projelerle birebir aynı amacı taşımaktadır. KENT ÜZERİNDEN RANT!!!

Tuzluçayır direnişinin talepleri net;

- Alevi inancı üzerindeki ötekileştirme ve asimilasyon projeleri bir an önce durdurulsun,

- Proje inşaatı sebebiyle evlerinden edilen insanların barınma hakkı iade edilsin,

- Bölge halkına uygulanan "hizmet götürmeme" cezalandırmalarına son verilsin,

- Yaşam alanlarına müdahalelerde bölge halklarının fikri alınsın.

Ve görünen o ki, bu talepler gerçekleşinceye kadar Tuzluçayır Direnişi devam edecek...